

Агапе

Откровение за
любящия характер на Отец

Ейдриън Ибънс

Агапе

*Откровение за
любящия характер на Отец*

Посветена на моите колеги старейшини,
и скъпоценни братя в тесния път:
Крейг Джейкъбсън, Еди Перез, Крейг Джоунс,
Колин Никълсън и Гевин Девлин

Специални благодарности на
моята съпруга Лорел,
Данутат Браун, Тони и Анна Пейс,
Гари Хълкуист и Франк Клин

БАЩА НА ЛЮБОВТА

fatheroflove.info
adrian@life-matters.org
fatheroflove-bulgaria.com
maranathamedia.bg

Агапе

Copyright © Adrian Ebens, 2018

Издадена за първи път през 2018 г.

ISBN: 978-0-6482290-4-9

Всички права запазени. Без да се ограничават правата съдържащи се в резервираното по-горе авторско право, никаква част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана, архивирана или въвеждана в база данни, възстановителна система или пренасяна под каквато и да е форма или чрез каквито и да е средства (електронни, механични, фотокопирни, звукозаписни или др.), без писменото разрешение на собственика.

Съдържание

Предговор	5
1. Откровение за Отец	7
2. Как четеш	12
3. Смъртта на кръста	21
4. Моят Възлюбен Син	29
5. Обичайте враговете си	34
6. Огън от небето	40
7. Не закоравявайте сърцата си	49
8. Защо е заповядано убиване с камъни?	60
9. Законът като огледало	70
10. Какво разбираме под „Страх от Бога“	80
11. Гневът на Господ	87
12. Сложи меча на мястото му	97
13. Короната от тръни	110
14. Силата на смъртта	121
15. Заповедите на Моя Баща	131
16. Богаташът и Лазар, в огледалото	1455
17. Поразяващи ангели	1577
18. Ясни изявления	173
19. Наранен от нашите престъпления	182
20. Змията разобличена чрез кръста	196
21. Вечният завет и Служението на смъртта	220
22. Моисей – най-кроткият човек	2366
23. Илия и финалната граница	2544
24. Авраам и запустяващата мерзост	2699

Предговор

Добре изследван факт е, че децата възприемат много, ако не и всички черти на своите родители. Чрез процеса на наблюдение и взаимодействие, характеристиките на бащата и майката, било то добри или лоши, обикновено се отразяват в живота на детето. Това е законът на наследствеността.

Светът днес е изпълнен с насилие, бруталност и дух на агресия, спрямо една предполагаема или реална заплаха. Това често довежда до пораждането на процес на оправдаване унищожението на човешкия живот.

Дълбоко, във всеки от нас, се намира копнеж за мир, спокойствие и увереност, че сме обичани. Как човешката раса може да се приближи към този идеал? При всички ни напредък в технологията нашият свят се движи все по-дълбоко и по-дълбоко към насилие и егоизъм.

Животът на Христос, който ходеше на земята преди 2000 години, ни предлага един модел на несебична любов, която е донесла мир на милиони. За много хора този красив модел на живот не е разбран заради другите Библейски истории, записани в страниците на Писанието, които представят подробности за взаимодействията на Бога с хората през цялата човешка история.

В определени времена Бог изглежда изключително жесток и заповядващ геноцид, не само чрез убиването на вражески войници, а също и чрез избиването на невръстни деца. С една плашеща регулярност това изразява идеята, че Той е разгневен и изпълнен с ярост. Отвъд това, за мнозина смъртта на кръста е опетнена от мисълта, че Бог изисква смърт за онези, които съгрешават срещу Него.

Тези възгледи за Бога се открояват в повечето световни религии, включително и в атеизма, чийто по-скорошен възход към популярност, чрез Френската революция е бил подготвен чрез избиването на хиляди хора.

За имащите интерес към Божието Слово, несъответствията между описанията за Бога в Библията и живота на Христос, правят някои от твърденията на Христос много неубедителни. В един труден момент,

говорейки на един от Своите последователи, Исус казва: "Ако си видял мен, видял си Отец."

Как е възможно? Възможно ли е Бог наистина да е така милостив, жалостив и добър, както е разкрит в живота на Исус? В самото сърце на Божия закон се намира заповедта, която гласи: "Не убивай!" Дали тя отразява Божия характер? Или това са правила за по-нисши същества, докато за тези на власт (напр. Бог), важат други, напълно различни? Какъв ефект има това върху ръководителите, които биха следвали такъв модел? Няма ли това да създаде ръководители, които действат по същия начин, щом веднъж са дошли на власт?"

В тази книга се намира кулминацията на шестнадесетгодишно търсене на отговор по тези въпроси. Пътуването започна, когато си припомнях раждането на първия ми син. Помислих си за момента, когато за първи път го държах в ръцете си и дълбокото чувство на любов, което изпитах към него. Вкусването на такива божествени емоции ме доведе до една среща с Бога, която ми внушаваше мисълта, че чувствата, които изпитвам към моя син са само един израз на Божията любов към Неговия Син и съответно към Неговите родени на Земята деца.

Пътуването беше дълго и понякога, изтощително. В някои случаи изглеждаше сякаш Библията прави невъзможно разрешаването на привидното противоречие, представяно пред мен.

Тук споделям с вас, заключението от това изследване. Чрез него аз бях заведен в няколко страни, където срещнах други търсачи, в същото пътешествие. И само, какво благословение беше това, за всички нас!

Свидетелствам пред вас, че Бог наистина е любов. Той не е личност на насието. Той не ни заплашва да пече вечно Своите отклонили се деца в пъкъла, както вярват милиони.

Осъзнавам, че мнозина не са убедени, но аз просто ви каня да тръгнете на това пътуване, за да видите за себе си и да откриете факта, че Бог е любов.

1. Откровение за Отец

„Бог е любов“. Това са думите, записани от апостол Йоан, след близка връзка с Исус, докато Той служел тук на земята (1 Йоан 4:16). Когато Йоан стоял на билото на хълма, слушал Го как проповядва, наблюдавал как отваря очите на слепите и когато изобличавал със сълзи онези, които вършели зло, схванал истинската мисия на Исус:

Никой кога да е не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отец, Той Го изяви. Йоан 1:18

Картината на Бога така, както е разкрита в живота на Исус, се явява в рязък контраст с предишното разбиране на хората за Бога. Когато Исус и учениците Му минали покрай един спял човек, те го попитали:

...Учителю, кой е съгрешил, този човек, или неговите родители, та се е родил спял? Йоан 9:2

Техният въпрос разкрива, че хората са възприемали Бога като жесток диктатор, налагащ наказание върху онези, които не го слушат. Възходът и падението на световните империи, до времето на Христос, изковани с кръвопролитие и управлявани с железен юмрук, отразявали начина, по който хората възприемат Божествения характер – като жесток и отмъстителен.

Имало свидетели, които прогласявали една различна вест. Красотата на природата, трептящата премяна на цветята с техния сладък аромат, мелодичните птици, изпълващи въздуха с песните си и величествените свежозелени дървета – всички те свидетелствали за истината, за един удивителен Създател и любящ Баща. Горещата и посветена любов на родителите, проявявана към техните деца и грижовните интимни връзки на съпруга и съпругата също говорили за нежното сърце на Създателя.

Петнадесет столетия по-рано Мойсей, опитвайки се да разбере своя Създател, Го замолил да разкрие славата Си:

И ГОСПОД слезе в облака, и застана при него там, **и прогласи името на ГОСПОД**. И ГОСПОД мина пред него и прогласи: ГОСПОД, ГОСПОД Бог, жалостив и милосърд, дълготърпелив, избобилстващ с доброта и истина. Изход 34:5, 6

Но независимо от тези и много други доказателства, съществуващият и преобладаващ възглед бил, че Бог е груб и строг и бърза да накаже онези, които са се провинили пред Него.

Защо преобладавал този възглед? Защото Сатана бил хвърлил съмнение върху любовта на Бога от самото начало:

А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. Бит. 3:4-5

Сатана убедил Адам и Ева, че Бог не взима присърце техния най-добър интерес. Той ги убедил, че Бог е някой, на когото те не биха могли да се доверят. Като казал на Адам и Ева, че няма да умрат, ако ядат от плода, той отворил път към това, даденото с любов предупреждение на Бога, да бъде разбрано много различно.

Бит. 2:17 Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Ако консумирането на плода не би убило Адам и Ева, тогава кое би го направило? Единственото възможно заключение било, че това нещо трябва да е Бог. Плода от едно такова мислене виждаме после, когато Адам чул гласа на Бога в градината.

А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих. Бит. 3:10

Защо Адам се уплашил от Бога? Защото се страхувал от смъртта и от това, че Бог щял да ги убие заради тяхното непослушание. Точно този страх от смъртта чрез идеята, че Бог ще ги убие, ги държал в робството на Сатана. Но Бог се опитвал да:

... избави всички онези, които чрез страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство. Евреи 2:15

Сатана внушил на първите ни родители, че Бог е един ексекютор, който ще убие тези, които престъпват срещу Него, че Той е лъжец, като им казал, че консумирането от плода на дървото на познанието, щяло да ги убие. Но това били качествата на самия Сатана. Говорейки на фарисеите, Исус описал тези качества чрез техните действия:

Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото убиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. Йоан 8:44

Посредством тези измами Сатана поробил света. Той представил погрешно характера на Бога, за да ги държи далече от Него. Божият Син слязъл от небето, за да разкрие истинския характер на Своя Баща. Той дошъл да премахне мрачните облаци на погрешното разбиране и да покаже какъв наистина е Отец. Когато един от учениците отправил молбата: "Покажи ни Отец", Исус отговорил: "Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ни Отец?" Йоан 14:8, 9.

Описвайки земната Си мисия, Исус казал:

Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените. Лука 4:18.

Със свято въображение наблюдаваме лицето на вдовицата от Наин, когато Исус прекъснал погребалната процесия и възкресил нейния син отново към живот. Сърцата ни са затрогнати, когато наблюдаваме случващото се в историята за Яир. Радостта дошла на мястото на неговата агония, когато Исус възкресил дъщеря му. Исус минавал през селата, и там не оставал нито един болен човек. Той нахранил 5000 на Хълмистата страна от състрадание към тях и им разказал за любовта на Отец.

Толкова привлекателно било присъствието на Исус, че майките довеждали при Него децата си, за да ги благослови. Във всички Негови действия се разкривала славата на Отец. Във всяка дума, която изговарял, слоевете тъмнина, които обвързвали света в робство, били разпръсквани от светлината на Неговата слава. Исус не използвал силата на положителното мислене или ласкателство. Той винаги говорел истината с любов и не се страхувал да изобличи фалша и неверието. Но съзлите се усещали в гласа Му, когато изобличавал онези, които били в заблуда. Той живеел само за другите и всяка душа имала безкрайна стойност за Него.

Христовият характер на земята ни разкрива характера на Бога. Христос казал: „Аз не правя нищо от Себе си“. Бог бил в Христос, примирявайки света със Себе Си. Пълнотата на характера на Отец била разкрита в

Неговия Син. Исус на земята разкрил на човечеството точния образ на Отец.

Докато се молил усърдно на Своя Баща, Исус казал следните думи:

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. **Аз Те прославих на земята:** извърших делото, което Ти Ми даде да върша. И сега, прослави Ме, Отче, при Себе Си със славата, която имах при Теб, преди да беше светът. **Изявих Името Ти на хората, които Ми даде от света.** Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово. Йоан 17:3-6

Исус ни казва, че Той е прославил Отец на земята. Славата на Отец е Неговият характер, и точно това ни е разкрил Исус в Своята земна служба. Той казва също на Своя Баща, че е изявил на учениците, които били с Него, името (характера) на Отец. Ето защо Исус можел да каже с увереност на Филип: „Ако си видял Мен, видял си Отец“. Не е било необходимо Филип да бъде свидетел на цялото дело на Исус, през цялата човешка история, за да познава какъв е Отец. Само в рамките на малко повече от три години, Исус ни показва какъв е Отец във всеки аспект.

Върховното откровение за тази любов било разкрито на кръста:

В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилоствие за нашите грехове. Възлюбени, понеже Бог така ни възлюби, то и ние сме длъжни да любим един другия. 1 Йоан 4:9-11

Ако Исус бил станал жертва на Сатанинското изкушение, Той би бил загубен завинаги, и в резултат цялата човешка раса щяла да бъде загубена. Небесният Баща не просто е дал на заем Сина Си на света за тридесет и три години, а Го е дал за нас. Имало е риск всичко да бъде загубено. И все пак, в Своята велика любов към света, Той бил съгласен да даде Своя Единороден Син, за да може да ни спаси:

Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как няма да ни подари заедно с Него и всичко? Римляни 8:32

Този риск се разкрива в молитвата на Исус към Неговия Баща в Гетсиманската градина. Съществувала загриженост, че Той няма да издържи изпитанието; все пак Той се доверил на волята на Своя Баща, независимо от цената.

И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш. Матей 26:39

Как можем да схванем широтата на тази любов? Какви думи могат да изразят чудото на Божията любов? Адам не искал да се откаже от онова, което било най-скъпо за него, но Отец се съгласил да Го даде за нас – да ни даде собствения Си скъпоценен Син.

Исус мълчаливо понесъл бичуването, присмеха и подигравките на тълпата, която се наслаждавала на страданието Му. Той се опитал с вярност да носи Своя кръст, докато тежестта станала прекалено голяма за Него. Докато бил на кръста, Той помолил Йоан да се грижи за Неговата майка и помолил Своя Баща да прости на онези, които Го убивали.

Никога вселената не е ставала свидетел на такава удивителна любов! Характерът на Отец засиял чрез Неговия Син със славна светлина. Наистина Отец обича Своите врагове и прощава на онези, които се опитват да Го унищожат. Всичко това било изявено в характера на Божия Син. Посредством смъртта, Божият Син разкрил какъв убиец бил Сатана и разкрил действията на змията. На кръста били разкрити напълно убиецът и този, който бил убиван. Духът, който подстрекавал Каин да убие брат си Авел, бил изявен на кръста, в пълната му светлина. Небесната вселена, за първи път и в пълнота видяла какъв лъжец и убиец е Сатана. Неговото влияние в небето било усетено като светкавица. За него повече не се намерило място в сърцата на ангелите.

В началото на това пътуване искаме да можем да се сдобием с правилния чифт очила, за прочитане историите на Библията. В светлината на Голготския кръст качествата на Бога, които са ни изпълвали със страх в Стария завет, стават красиви и привлекателни. Милост, нежност и родителска любов се виждат смесени със святост, справедливост и сила. През очилата на историите от Новия завет можем да започнем да виждаме истината за съдебните актове в Стария завет. Това е задачата на тази поредица – да покаже, че животът на Исус на земята е същият вчера, днес и завинаги; и че нашият Баща е точно такъв.

2. Как четеш

Исус бил най-удивителният учител. Когато служителите, изпратени от църковните водачи да арестуват Исус, били помолени да обяснят защо не са го довели, те могли само да отговорят:

...Никога човек не е говорил като този човек. Йоан 7:46

Независимо от този факт, Новият завет е записал, че хората не успявали да Го разберат.

Говорейки на юдеите за Своята смърт и възкресение, Той казал: “Разрушете този храм, и за три дни ще го издигна.” Те си мислели, че говори за физическия храм в Ерусалим, но Той говорел за храма на собственото Си тяло. Исус казал на Никодим, че трябва да се роди отново. Никодим си мислел, че Исус говори за физическо раждане. Когато Исус предложил на жената на кладенеца жива вода, тя си помислила, че говори за физическа вода, а Той говорел за духовна вода. Исус предупредил учениците за кваса на фарисеите; те си мислели, че говори за физически хляб. Но Исус им казал:

Как не разбирате, че не заради хляба ви казах да се пазите от кваса на фарисеите и садукееите? Мат. 16:11

Когато Исус нахранил 5000 души, Той започнал да ги поучава за смисъла на извършеното от Него чудо. Обяснил им, че хлябът бил символ на Неговия живот, върху който светът трябвало да размишлява и да обмисля. Той им казал:

Който яде Моята плът и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. Йоан 6:54.

Тези думи изумили слушателите. Те започнали да мърморят: “Тежко е това учение; кой може да го слуша?” Мнозина от онези, които се интересували от Неговото служение, Му обърнали гръб и повече не Го следвали.

Той беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. Йоан 1:10-11

Всички тези неща били изпълнение на пророчеството на Исая:

Кой е повярвал на известието ни? И на кого се е открила мишцата ГОСПОДНА? Защото израсна пред Него като издънка и като корен от суха земя. Нямахме вид, нито великолепиe, че да погледнем на Него, нито изглед, че да Го харесаме — **презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал**. И като някой, от когото отвърщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. Исая 53:1-3

Естествената реакция на човешкото сърце спрямо Божия Син е да Го отхвърли и да отхвърли учението Му.

Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно. 1 Кор. 2:14

Когато естественият човек чете Словото на Бога, той не го разбира. Библията ни казва:

Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. Исая 55:8-9

Докато не се родим отново от Божия Дух и не дойдем при Библията, искайки със смирение да бъдем ръководени, ние ще разбираме погрешно това, което казва Божието Слово.

И ако някой човек си мисли, че знае нещо, той все още нищо не знае така, както трябва да знае. 1 Кор. 8:2.

И така, възлюбени мои братя, нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи; Яков 1:19

Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него. Притчи 18:13

Много е лесно да се отговаря за нещо преди да сме изслушали за какво става въпрос. Помислете за следващия пример:

И им каза: Когато ви пратих без кесия, без торба и без сандали, останахте ли лишени от нещо? А те казаха: От нищо. И им каза: Но сега, който има кесия, нека я вземе, също така и торба; и който няма, нека продаде дрехата си и нека си купи меч. Лука 22:35-36

Но по-късно изглежда сякаш Той си променя становището?

Тогава Исус му каза: Върни меча си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат. Мат. 26:52

Дали Исус казва на учениците да си купят меч, а след това, когато Петър го използва, Той го изобличава? Дали Петър го използва в неподходящ случай? Ако е така, тогава Исус казал ли му е кога трябва и кога не трябва да се използва? Думите: “Всички, които се залавят за меча, ще погинат от него,” изглеждат доста универсални. Ако това не е достатъчно, ще добавим още едно измерение:

Вземете също шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово. Еф. 6:17

Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустърган меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето. Евр. 4:12

И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. Откр. 1:16

Библията използва думата меч, когато се позовава на Божието Слово. Как да разберем кога да прилагаме това разбиране и кога да го разбираме като буквален меч? Помислете отново за примера с огъня:

А Илия в отговор каза на петдесатника: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:10

И когато се навършиха дните да се възнесе, Той насочи лицето Си по пътя за Ерусалим. И изпрати пред Себе Си вестители, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него. Но

не Го приеха, защото лицето Му беше обърнато към Ерусалим. Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изстреби, (както стори и Илия)? А Той се обърна и ги смъмри, (и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси). И отидоха в друго село. Лука 9:51-56

Исус не изобличавал ли и Илия, когато изобличавал учениците? Или те просто не знаели кое е подходящото време да призват огън от небето? Отново думите на Исус са достатъчно универсални. Той заявил, че не е дошъл да унищожи живота на хората, а да ги спаси. Това важи ли само за времето, когато Той е бил тук на земята, но би унищожил живота на хората след това?

Това са някои от многото въпроси, които започват да възникват, когато човек чете Библията. Това представя пред нас един критично важен въпрос, който Исус задал на изпитващ Го законник.

А Той му каза: Какво е писано в закона? Как го четеш ти? Лука 10:26

Исус не просто запитал човека какво чете, а и как го чете? Кои са принципите, които използвате, за да прочитате Божието Слово? Това е важен въпрос, който има нужда от отговор, ако ще хармонизирате всички тези привидно противоречиви пасажии.

В ранната част на 19^{то} столетие един човек, който трябвало да започне едно от най-големите пробуждания в Северна Америка, се захванал точно с този въпрос. По време на по-ранния си живот Уилям Милър се бил отказал от Библията, защото стигнал до заключение, че тя е пълна с противоречия. Но след като станал свидетел на удивителната победа на американските сили срещу британските, при положение, че британците имали всички шансове да спечелят лесно битката, той се убедил, че една по-велика от човешката сила е работила, и се върнал отново към осмисляне на Библията. Това било доста унизително нещо за него, защото преди това дразнел християните относно привидните противоречия в Библията, за които те не могли да дадат обяснение. Когато подновил интереса си към Библията, той се изправил пред същите аргументи, които бил представял на другите:

“Скоро след неговото отричане на Деизма, обръщайки се заедно с един приятел към надеждата за една славна вечност чрез заслугите и посредничеството на Христос, той бил запитан как знае, че има такъв Спасител. Той отговорил: "Разкрито е в Библията." - "Откъде знаеш, че Библията е истинна?" бил отговорът, с повтаряне на неговите бивши аргументи за противоречията и мистицизма, в които той твърдял, че тя е обгърната. Г-н Милър усещал тези дразнения в пълната им сила. Първоначално бил объркан; но в отговор взел предвид, че щом Библията е едно откровение за Бога, тя трябва да е последователна със себе си; всичките ѝ части трябва да са в хармония, трябва да са били дадени за инструкция на човека, и като последица, трябва да бъдат приспособени към неговото разбиране. Затова той казал: "Дайте ми време, и аз ще хармонизирам всички тези привидни противоречия за мое задоволство, или в противен случай ще си остана Деист." Тогава той се посветил на четене на Словото с молитва. Оставил на страна всички коментари, и използвал за своя единствена помощ препратките от страничното поле и своя Конкорданс. Видял, че ще трябва да направи едно разграничение между Библията и всички особени и отцепнически тълкувания върху нея. Библията била по-стара от всички тях, трябвало да бъде над всички тях; и той я поставил там. Видял, че тя трябва да поправи всички тълкувания; и поправяйки ги, нейната собствена чиста светлина щяла да засияе без мъглата, която традиционната вяра била намесила в нея. Той решил да остави настрана всички предразсъдъци, и с детска простота да приеме естественото и очевидно значение на Писанието.” Силвестър Блис, *Спомени за Уилям Милър* (1853 г.), с. 68.

Той направил точно това. През време на един двугодишен период той изучавал Библията от кора до кора.

"Реших да оставя настрана всичките си предварителни разбирания, за да сравнявам изцяло текст с текст, и да се стремя усърдно към нейното изучаване по един регулярен и методичен начин. Започнах с Битие, и четох стих по стих, движейки се не по-бързо от това, което позволяваше едно такова разгръщане на пасажите, което да ме освободи от безпокойството относно каквито и да е мистицизми и противоречия. Всеки път, когато намирах нещо неясно, практиката ми беше да го сравня с

всички свързани с него пасажи; и с помощта на Крудън проучих всички текстове на Писанието, в които се намираха някакви важни думи, съдържащи се в която и да е неясна част. След това, оставяйки всяка дума да има своята подходяща тежест по темата на текста, при положение, че виждането ми се хармонизираше с всеки пасаж от Библията по темата, това преставаше да е проблем. По този начин изучавах старателно Библията, и в своя стремеж, за един период около две години, бях напълно задоволен по отношение на това, че тя е тълкувател сама на себе си. Силвестър Блис, *Спомени на Уилям Милър* (1853 г.) с. 69.

По това време той развил една система от правила, чрез която можел да хармонизира всички противоречия пред които се бил изправял преди това. Ето едно обобщение на използваните от него правила:

- Всяка дума трябва да има своята подходяща тежест по представената тема в Библията;
- Цялото Писание е необходимо, и може да бъде разбрано чрез едно старателно прилагане и изучаване;
- Нищо от разкритото в Писанията не може и няма да бъде скрито от онези, които искат с вяра, без да се колебаят;
- За да се разбере едно учение, съберете заедно всички текстове от Писанията по темата, която желаете да разберете; тогава нека всяка дума има своето подходящо влияние, и ако можете да оформите вашата теория без противоречие, не може да сте в заблуда;
- Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то е правило само по себе си. Ако зависи от тълкуванието на някой учител, който трябва да гадае за неговото значение или желае да го съгласува със сектантското си вероучение, за да бъде смятан за мъдър, тогава мое правило са неговото гадаене, неговото желание, неговото кредо или неговата мъдрост, а не Библията;
- Ако една дума има добър смисъл така, както е и не нарушава простите закони на природата, тя трябва да се разбира буквално; ако не - тогава фигуративно;
- Най-важното от всички правила е: трябва да имате вяра. Вярата трябва да е готова на жертви и ако е изпитана, би се отказала от най-скъпия обект на земята, от света и всичките му желаниа, характер, живот, професия, приятели, дом, удобства и светски

почести. Ако някои от тези неща възпрепятстват нашата вяра в която и да е част на Божието слово, това показва, че вярата ни е празна. Докато и само един от тези мотиви мъждука в сърцата ни, не можем някога да вярваме. Трябва да вярваме, че Бог никога няма да измени на словото Си. Можем да имаме увереност, че Този, Който наблюдава врабчето и брои космите на главата ни, ще пази превода на Словото Си и ще постави бариера около него; ще предпази искрено уповаващите в Него и онези, които полагат неподправено доверие в Словото Му от заблуждение, което отдалечава много от истината."

Тези правила за тълкуване посели семето за израстване на едно от най-големите пробуждания, които светът е виждал.

Обръщаме внимание на това, че за да се разбере едно учение, трябва да вземем всички текстове от Писанието, които можем да намерим по темата и да ги съчетаем преди да оформим заключението си. Всяка дума трябва да има нейното подходящо място и влияние. Това е нещо, което не е лесно за много хора, защото ние искаме бързо да получаваме отговори; но се изисква усилие и дисциплина, за да се изследват всички пасажии по дадена тема. Вземете например гръцката дума *моногенес*, която е преведена като *единороден* в Йоан 3:16. Много хора вярват, че тази дума означава *уникален*, но какво казва самата Библия?

...ето, изнасяха мъртвец, едничък син на майка си, Лука 7:12	Единствено родено дете
Защото имаше една-единствена дъщеря на около дванадесет години, която умираше. Лука 8:42	Единствено родено дете
И ето, един човек от множеството извика и каза: Учителю, моля Ти се да погледнеш на сина ми, защото ми е единствено дете. Лука 9:38	Единствено родено дете
И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с	Единствено родено дете

благодат и истина. Йоан 1:14	
Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви. Йоан 1:18	Единствено родено дете
Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Йоан 3:16	Единствено родено дете
Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. Йоан 3:18	Единствено родено дете
С вяра Авраам, когато беше изпитван, принесе Исаак в жертва – онзи, който беше получил обещанията, принесе единородния си син; Евреи 11:17	Единствено родено дете на неговата истинска и законна съпруга.
В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. 1 Йоан 4:9	Единствено родено дете

Само пет души са споменати в Новия завет като *моногенес* или *единородни*. Пет от текстовете се отнасят за Исус като Син на Бога. Има едно позоваване на Исаак, а останалите препратки се прилагат за единородните деца, които Исус изцелил. В случаите с другите деца, за които е използвана думата *единороден*, смисълът ясно показва, че това означава *единствено дете*. По отношение на Исаак знаем, че той не бил единственото дете на Авраам, но бил единородното дете на Сара, която била получила обещанията заедно с Авраам. Когато съберем всички текстове заедно, виждаме че, когато тази дума се прилага за Исус трябва да означава същото нещо – *единственото родено дете на Отец*.

Към това се добавя и правило номер шест в горния списък, в което се казва, че трябва да вземем буквалното значение на текста, освен ако това не нарушава природни принципи (закони). Не е нарушение на Писанието

да се разбира, че Исус е Единороден Син на Отец. Така, чрез този процес, ние можем да установим значението на думата *моногенес*, без да търсим дефиниция в коментар или от някъде другаде. Библията сама тълкува себе си.

Ще трябва внимателно да прилагаме тези правила, когато се опитваме да хармонизираме живота на Исус с многото жестоки истории на Стария завет. Ще се изисква старателно усилие, за доказване верността на твърдението от Библията, че Исус е същият вчера, днес и до века (Евр. 13:8); че по време на Неговата служба на земята, Той е бил едно свършено откровение за Своя Баща.

3. Смъртта на кръста

Мисията на Божия Син на земята била да разкрие характера на Своя Баща. Колко ценно е да четем за прекрасния и нежен Спасител, който облекчавал бремената, изцелявал болестите и докосвал сърцата на мъже, жени и деца. Майките силно желаели да доведат децата си при Него, за да може да ги докосне и да ги благослови. Никога светът не е бил свидетел на такава несебична и грижовна любов! С всеки отминаващ час картината на Неговия Баща била възстановявана в едемската ѝ красота. Първото лице, което толкова много хора виждали, било това на Исус, който отварял очите им; първият глас, който чували, бил мелодичния глас на Божия Син, пълен с благодат и истина.

Поразителната картина, която Исус рисувал за нас, съответства съвършено на думите, които Мойсей записал около 1500 години по-рано:

И Господ слезе в облака, застана там до него, и прогласи Господното Име. Господ замина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност. (Изход 34:5-6)

Но животът на Исус бил рисуван върху канава, опетнена с кръв. Когато дванадесетгодишният Исус застанал в храма и наблюдавал как заколват агнето, Той разбрал, че това била Неговата съдба. Когато Кръстителят Го прогласил на света, там се съдържала титлата “Агнето на Бога, което отнема греха на света” (Йоан 1:29). Заплатата на греха трябва да бъде платена, справедливостта трябва да бъде обслужена, както казва Писанието:

Но се оправдават даром с Неговата благодат чрез изкуплението, което е в Христос Исус. Него Бог постави за умилостивение чрез Неговата кръв посредством вяра; за да покаже Своята правда в прощението на греховете, извършени по-напред, когато Бог дълготърпеше, за да покаже Своята правда в настоящото време – че Той е справедлив и че оправдава този, който вярва в Исус. Римл. 3:24-26

Бог ли е изисквал кръста? Това Неговото наказание за престъпника на закона Му ли е? Тези въпроси са жизнено важни. Ако гневът на Бога е бил задоволен със смъртта на Неговия Син и тази смърт е нещо, което самият Бог е определил, тогава, в крайна сметка, нарисуваната от Исус хубава

картина за Неговия Баща е опетнена с кръвта на едно невинно дете. Думите на Христос, “Свърши се” не биха завършили картината на един прекрасен Баща, а по-скоро завинаги биха очертали вярата, че Бог изисква смърт, за да задоволи Своя гняв срещу греха. Това би Го превърнало в автор на смъртта и извършител на една жестока отплата.

Пророк Исаия писал за кръста на Христос 700 години по-рано и разкрил нашия човешки отговор спрямо него:

Кой е повярвал на известието ни? И на кого се е открила мишцата ГОСПОДНА? Защото израсна пред Него като издънка и като корен от суха земя. Нямаше вид, нито великолепиe, че да погледнем на Него, нито изглед, че да Го харесаме — **презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвърщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен.** Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени. Ис. 53:1-5

Когато Христос дошъл да спаси човечеството, нашият естествен, колективен отговор бил да Го отхвърлим. Той дошъл да ни предложи вечен живот, но естествената човешка реакция била презрение към предложението:

В Него беше живот и животът беше светлината на хората. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана. Йоан 1:4-5

Синът на Бога носел греховете ни на Себе Си и все пак нашата реакция спрямо Него била да повярваме, че Той е бил поразен от Бога. Думите *наказан* и *поразен* означават да бъде *бит*, *ударен* и *жестоко малтретиран*. Но не Бог е този, който с жестокост нанесъл смъртоносния удар на Своя Син на кръста. В това вярва човека. Но това не е истина. Тогава какво е причинило смъртта на Божия Син на кръста? Този модел на мислене бил построен още в самото начало, когато Адам бил попитан дали е ял от дървото за познаването на доброто и злото:

И ГОСПОД Бог повика човека и му каза: Къде си? А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих. А

Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? И човекът каза: Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох. Бит. 3:9-12

Адам никога не е искал милост или прощение. Неговият грях заслепил възприятието му до такава степен, че той никога не си помислил да иска това. Вместо да приеме вината си и да моли за милост, той хвърлил обвинението върху Бога затова, че бил създал Ева, която след това го била изкушила. Той си представял Бог като такъв със сурова и наказваща природа и по този начин истинският характер на Бога бил скрит от него в този фалш. В историята за Каин можем да видим действието на същия този принцип:

А Каин каза на Господ, нечестието ми е повече от онова (за) което (се) заслужава прощение; Бит. 4:13 – Библия на Уиклиф

Каин отказал да се покае, защото вярвал, че Бог няма да му прости. Това е властта на греха над човешката раса; това е грехът на убеждението, че Бог не може да прости греховете ни. Дори блудният син не иска прощение, а по-скоро се опитва сам да плати за делата си чрез работа:

Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си. Лука 15:18-19

Единственият начин човек да се покае е чрез даването на Христовия Дух. Един дар, който ни прави способни да протегнем ръцете си, да молим и да получим прощение:

Бог на бащите ни възкреси Иисус, когото вие убихте, като Го приковахте на дърво. Него Бог възвиси до десницата Си за Княз и Спасител, **за да даде покаяние на Израил и прощаване на греховете.** Деян 5:30, 31

Когато Адам съгрешил, той станал враждебен спрямо Бога. Сърцето му било във война с Него, защото четем, че:

Умът, управляван от плътта е смърт, но умът, управляван от Духа е живот и мир. **Умът, управляван от плътта е враждебен на Бога;** той не се покорява на Божия закон, нито може да прави това. Римл. 8:6-7 Нов Международен Превод

За да може да даде на Адам способността да се покае и да моли за прошка, Бог изпратил Духа на Своя Син в сърцето на Адам, та да може Адам да извика “Авва, Отче.” Само Духът на Исус в Адам би могъл да Му даде благодат, за да извика така:

И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче! Гал. 4:6

Идвайки при Адам, докато бил враждебен, Христос бил принуден да търпи враждебността в сърцето му, за да му даде благодат. Тази враждебност пронизвала сърцето на Христос и Му причинявала ужасно страдание:

Защото каза: Наистина те са Мой народ, синове, които няма да постъпят измамно. И им стана Спасител. Във всичките им скърби Той скърбеше и **Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.** Ис. 63:8-9

Следователно, в този смисъл, Христос е Агнето, заклано от основаването на света (Откр. 13:8). За да даде на хората желание и воля да искат милост и прощение, Исус трябва да търпи агонията, причинявана от човешкото отхвърляне и омраза. Той е презиран и отхвърлян от хората, човек на скърби и навикнал на печал. Всеки път, когато мъже и жени се съпротивляват на Христовия апел към сърцето, отхвърлянето Го пронизва до дълбочината на Неговата любов към техните души. Всяка зла проява на човешките сърца причинява на Христос неописуема мъка. Той изпитва страданието - както на насилника, така и на жертвата. В тази перспектива, Христос действително бил презрян и отхвърлен от хората в дните, когато Исаия писал онези думи, седемстотин години преди Христос да се появи на Земята. Затова и днес Той понася същата скръб, като кръст на раменете Си, за да даде на хората повече време да се обърнат от техните жестоки и безчувствени пътища и да научат истината за Неговия Баща.

Когато човешката раса решила да не вярва, че Бог може да прости, това определило цената, която Христос трябвало да плати, за да изкупи човешката раса. За да вземе нашето място, Той трябвало да умре както умират хората. Тази смърт е тази, при която грешникът вярва, че Бог няма да му прости. Лъжата, че Бог не може да прости е това, което дава на Сатана силата на смъртта. Затова само чрез смърт Христос би могъл да победи Сатана:

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола; Евр. 2:14

Смъртта на кръста е смъртта, която изисква греха - не Бог. Щом веднъж някой пресече линията към греха, става невъзможно да се върне, тъй като всички възприятия за милост и благодат са изчезнали. Единственият възможен изход е смъртта. Когато човек се вгледа в съвършения Божи закон като в огледало и се опитва да припише смъртта на Бога, отражението веднага се връща към човека и го унищожава:

Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. Мат. 7:2

Когато Адам взел плода на дървото, той избрал да повярва, че Бог няма в сърцето си Неговия най-добър интерес. Избрал да повярва на змията, че Бог е егоистичен лъжец. Проектирането на тези мисли върху съвършеното огледало на закона се върнали веднага към него и го осъдили според собствените му възприятия. Неговото схващане за Бога напълно изсушило ръката, която би могъл да протегне за милост и благодат. За него било невъзможно да се върне от тази позиция. Затова резултатът трябвало да бъде смърт, защото това била присъдата, определена от самия него.

За да разкрие тези принципи на света, Христос дошъл да ни разкрие кръста, за да можем да осъзнаем истинското естество на греха. Исус изговорил думите на един натоварен с грях човек:

А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? Мат. 27:46

Бог въобще не бил изоставил Своя Син. Но тъй като Христос носел върху Себе Си нашите грехове, Той умрял както човекът, който не може да бъде простен, защото това е волята на човека. В тези думи на Христос виждаме проклятието на греха върху Него, проклятието, изразено от Каин:

Ето, гониш ме днес от лицето на тая земя; ще съм скрит от Твоето лице, и ще бъда **бежанец** и скитник на земята; и тъй всеки който ме намери, ще ме убие. Битие 4:14

Думата **бежанец** може да се преведе като *олюлявам се* и *треперя*. Христос демонстрирал, че носи проклятието на Каин. Почувствал, че Божието лице

е скрито и потреперил при усещането за нашата вина. Писанието разкрива какво е това, което скрива лицето на Отец:

Защото заради Теб понесох присмех, срам покри лицето ми. Пс. 69:7

Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашите грехове скриваха лицето Му от вас, да не чува. Ис. 59:2

Обременен от грехове, Христос извикал:

Защото ме обкръжиха безброй злини, **беззаконията ми ме стигнаха, така че не мога да гледам**; те са по-многобройни от космите на главата ми и сърцето ми ме оставя. Пс. 40:12

По отношение на Отец четем:

Защото не е презрял и не се е отвърнал от скръбта на оскърбения, нито е скрил лицето Си от него; а послуша, когато той извика към Него. Пс. 22:24

Срамът от нашите грехове покрил лицето на Исус, така че Той не можел да вижда лицето на Отец. Той се изправил пред смъртта така, както всеки грешник ще се изправи пред нея в края на великата борба. Христос почувствал разпалени въглени в душата Си:

Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха [се изправиха срещу мен]. В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му. Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се разпалиха от Него. Пс. 18:5-8

Христос претърпял смъртта на нечестивите. Един огън излязъл отсред Христос и Го погълнал. Нашите грехове върху Христос Го накарали да страда така, както Сатана и всички нечестиви ще страдат в края:

Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова извадих отсред теб огън, който те пояде... Ез. 28:18

Светилището, или храмът на Христовото тяло, като наш заместник, било осквернено от множеството наши беззакония. Той бил наранен заради нашите престъпления и поразен заради нашите нечестия. Ужасната смърт, с която ще умре Сатана, е била преживяна вече от Христос на кръста. Сърцето на Христос експлодирало от извадения отсрещ Него огън и от там излезли вода и кръв. Христос умрял в пожарите на един жив пъкъл; точно така ще умрат и нечестивите. Спирам и размислям с удивление, че точно както Отец никога не напуснал Своя Син, но претърпял с Него смъртта му на кръста, така нашият Баща и Спасител ще бъде точно там до нечестивите, страдайки с тях в онези пламъци на пъкъла. Писанието ни казва:

Във всичките им скърби Той скърбеше... Ис. 63:9

Никои баща не може да се радва при загубата на едно дете. Това е една агония за него. Така и нашият Баща и Неговият Син заедно с нечестивите ще претърпят отново агонията на кръста в тяхната смърт. Когато праведните застанат на стените на Сион и видят в пламъците онези, които са обичали, Спасителят ще трябва да ги преведе през този кръст. Ще са необходими хиляда години, за да бъдат подготвени за това събитие. Както Мария и учениците, когато гледали Божия Син на кръста и плакали в агония, така и праведните ще бъдат пронизани от вечната загуба на своите близки, които са отказали благодатта на Бога. Казва ни се, че едва тогава Бог ще избърше всяка сълза от очите ни:

Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. Откр. 21:4

Това се случва след смъртта на нечестивите в Откр. 20 гл.:

И морето предаде мъртвите, които бяха в него, и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени – всеки според делата си. И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро. Откр. 20:13-15

Както Христос бил възкресен от гроба на Своето страдание, преди 2000 години, така Той ще бъде възкресен от Неговата агония, поради загубата на милиарди от децата Му, които презрели и отказали прекрасната Му милост. И както Христос е възкресен чрез благословието на Отец, така и ние ще бъдем възкресени с Него, за да влезем в обновената от Бога земя, в която няма да има и сянка от скръб.

Връщайки се на Христовото страдание на кръста, ние искаме да обърнем внимание на нещо. Забелязваме, че макар Христос да е бил в самите дълбини на отчаянието, чувствайки се напълно сам и изолиран, чрез вяра, Той помолил Отец да прости на онези, които Го убивали:

А Иисус каза: Отче, прости им, защото не знаят какво правят... Лука
23:34

Смъртта на кръста демаскира Сатанинската лъжа, че Бог не може да ни прости. Виждаме, че Бог се е съгласил да предаде Сина Си на нашата човешка представа за съд. Той му позволил да умре без надежда, за да може като видим, че Той е възкръснал от гроба, да изберем да вярваме, че наистина е възможно да бъдем простени за греховете си и да получим благословената надежда за нов живот. Духът на Божия Син идва в сърцата ни и повдига духовно изсъхналата ни ръка, за да се хване за милостта на Бога.

Колко прекрасно е да знаем, че Бог не е изисквал смърт! Той не подхожда към грешника като изпълнител на смъртно наказание. Нашият Баща доброволно позволил на Своя Син да ни покаже крайния резултат за онези, които отказват да повярват в милостта на Бог. Той не е убил Своя Син, за да задоволи гнева Си. По-скоро Го е предал на нашия гняв, та чрез тази смърт да можем да видим Божията любов.

Предупреждението, което Бог дал в Едемската градината, че в деня, когато Адам яде, със сигурност ще умре, не било заплаха, че ще го убие; това било едно предупреждение за съда, който човекът щял да докара върху себе си, като избере да повярва, че Бог е егоистичен и не би простил. Красива е истината, че само Този, който познавал височината и дълбочината, дължината и широчината на Божията любов, знаел, че е възможно да се моли за Божията милост и прошка (Матей 11:27). Следователно е ясно, че Божият Син е Онзи, Който търси сърцата на хората, за да им даде куража да вярват, че могат да бъдат простени.

Колко чудно е откровението на кръста! Нека не продължаваме да смятаме Христос за "поразен от Бога и наскърбен", а по-скоро, че е „презрян и отхвърлен от хората” - поражен и оскърбен от едно грешно разбиране за характера на Бога. Бог не е изисквал смъртта като наказание за греха; смъртта е сигурният резултат от вярването, че Бог няма да прости.

4. Моят Възлюбен Син

Двамата стоят прегърнати дълго. Силата на емоцията е дълбока, но и двамата знаят, че времето е дошло. От дните на вечността Отец и Синът са били в близко общение един с друг. Това общение скоро ще трябва да бъде прекъснато. Сега Божият Син щял да се отправи на мисията да възстанови Своите човешки синове и дъщери. И Отец, и Синът разбирали рисковете и цената, която трябвало да се плати, но любовта ги подтиквала да го направят.

За един кратък момент Отец и Син погледнали към бъдещето и наблюдавали развитието на мисията. Презрението, отхвърлянето, омразата, ритането, ударите с камшика, гвоздеите и всичко потъвало в нищожност, в сравнение с този ужасен момент във времето, когато Небето и Земята стоят неподвижно и гледат раздялата на Баща и Син. Синът вижда хилядолетия от вина, страдания, бунт и малоценност, връхлитащи върху Него, докато трепери като лист, разкъсан от чувството за грях, което скрива лицето на Неговия Баща.

Обръщайки се от тези бъдещи сцени, Отец и Синът се прегръщат – как Отец може да Го предаде на тази съдба? Преди основаването на света Отец се е борил с възможността от провал на тази мисия и с риска да загуби Сина Си от силата на греха. Синът на Бога щял да вземе върху Себе Си човешко естество, предоставяйки възможност за победа на стария Си съперник, Сатана. Преди началото не е имало сигурност за успеха. В Своя опит да ни спаси, Отец се поставил в позиция, в която е можел да изгуби Своя Син завинаги. Великото състрадание на Отец, наследено от Неговия Син, се изявило в апела на Сина към Неговия Баща да Му позволи да дойде на земята, за да ни спаси. Щял ли Отец да позволи на Своя Син да го направи? Щял ли да Му позволи да поеме този риск?

Дълбочината на любовта на Отец към нас се измерва с любовта Му към Неговия Син и рискът, който Той поел, за да ни спаси. Улавяме една картина на любовта на Отец, когато Той говорил при кръщението на Своя Син.

И ето, един глас дойде от небето, който казваше: Този е Моят скъп Син, в Когото е Моята наслада. - Тиндейл, Мат. 3:17

Отец се наслаждава на Своя Син. В живота на Отец няма по-голямо съкровище от Неговия Син. Говорейки за Своето раждане в небето, Божият Син възкликнал:

Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих, докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него; Пр. 8:25-30

Представяме си Отец, поставил нежно ръка върху рамото на Неговия Син, общувайки при формирането на Вселената. Бог създал всички неща чрез Своя Син. За Отец било наслада да вижда как Неговият Син използва силите и интелекта, които Той Му е дал:

Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ,... Евр. 1:1-3а

Отец обича Сина, и е предал всичко в ръката му. Йоан 3:35

Толкова близка била връзката между Отец и Сина, че Христос можел да каже:

Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. Мат. 11:27

Както Отец познава Мен и Аз познавам Отца; Йоан 10:15

Защото Отец обича Сина и Му показва всичко, което Сам върши; и ще Му показва по-големи дела и от тези, за да се чудите вие. Йоан 5:20

Както Юда се изразил пред Йосиф, относно любовта на техния баща към сина му Вениамин, така и ние можем да видим, че животът на небесния Баща бил “обвързан с живота на младежа (Христос)” (Бит. 44:30). Както

всеки любещ родител знае - няма нещо, което не бихте направили за любовта, отхранването и защитата на детето си. Такава е любовта на Отец към Неговия Син. Точно в този контекст ние можем да размишляваме върху най-великия текст в Писанието:

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Йоан 3:16

Думата „толкова“ ни говори за една любов, която не може да бъде напълно схваната. Докато Отец слушал умоляването на Неговия Син да ни спаси, Той минал през ужаса на една голяма тъмнина, която никое сътворено същество не може никога истински да оцени. След страхотна борба, заради любовта към Своя Син и към нас, Той отговорил положително на молбата на Сина да спаси човешката раса. Такава удивителна любов, такава невероятна, чудна любов – това ще бъде нашата тема, през цялата вечност.

Както посочихме преди това, страданията на Христос не се ограничавали с мисията Му на земята. Веднага щом се появил греха е имало и Спасител. Духът на Исус е, който е поддържал святата двойка в Едем. Когато вкусили от плода, според внушенията на Сатана, който бил в змията, Христос бил смазан от това, че те отхвърлили Него и Неговия Баща. След всичко, което им било дадено, егоистичната им неблагодарност причинила ужасна болка на Христос, каквато всеки родител преживява, когато децата му се отвърнат от него. Но Христос не ги оставил. Единственият начин да могат да имат живот бил да остане с тях чрез Духа Си, продължавайки да им дава живот през цялото време, докато те тъпчат закона и характера на Неговия Баща.

Всеки път, когато израилтянин извършвал грях, трябвало да донесе агне като принос:

И ако някой от народа на земята съгреша от незнание, като извърши нещо, което ГОСПОД е заповядал да не се върши, и стане виновен, ако му се посочи грехът му, който е извършил, да принесе приноса си, коза, женска, без недостатък, за греха, който е извършил. Да положи ръката си на главата на жертвата за грях и да заколи жертвата за грях на мястото на всеизгарянето... и свещеникът да я изгори на олтара за благоухание на умилостивение на ГОСПОДА. Така свещеникът да направи

умилостивение за него, и ще му се прости. Или ако принесе агне в жертва за грях, да принесе женско без недостатък. Да положи ръката си на главата на жертвата за грях и да я заколи в жертва за грях на мястото, където колят всеизгарянето. Лев. 4:27-33 NKJV

Този процес разкрива тъжната истина, че всеки грях причинява страдание на Божия Син. От времето на първия грях, до настоящия ден, Христос търпи агонията на отхвърлянето и една дълбока мъка за това, което Неговите изгубени деца си причиняват едно на друго по Земята. Всеки грях Го разпъва наново и Го опозорява (Евреи 6:6). Това ниво на страдание е извън нашето разбиране. Струва ни се крайно невъзможно, че страданията на Христос не са просто четиридесет и осем часа, преди и по време на кръста, или дори тридесет и три години на земята, а всъщност шест хиляди години на постоянно страдание и отхвърляне. Ако беше възможно да схванем цялото това страдание, което достига до сърцето на Отец, ние наистина бихме видели, че то не е по-малко от това на Неговия Син, защото всеки родител страда, когато страдат децата му:

тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението. 2 Кор. 5:19

Можем ли, макар и слабо, да осъзнаем страданията на Отец, когато Той наблюдавал напрегнато отношението на света към Неговия Син? Можем ли да си представим как се разкъсвало сърцето на Отец, когато Неговият Син Го замолил:

„...Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш.“ Мат. 26:39

Бихме могли да се утешаваме със съзнанието, че страданието на Христос се е случило само преди две хиляди години, но точно сега Христос страда за всички деца, които Сатана е оплел в мрежите на сексуалния трафик; Той страда за всички бездомни и гладуващи деца, които са станали такива заради човешкия егоизъм; за всички жертви на домашно насилие и изнасилване; за милионите пленници на злоупотребата с алкохол и наркотици; за стотиците, които искат всеки ден да отнемат живота си—Христос усеща всичко това, а така също и Неговият Баща. Това страдание не се ограничава само по отношение на жертвите на жестокост, а включва и самите извършители. Духът на Христос се опитва да спаси онези, които злоупотребяват с другите, като ги убеждава в греха им. Чувството за вина е изпратено не за да ги осъди, а за да ги спаси от закоравяване на сърцата

и загубване на душите им. Почувстваната вина е за спасение, а не просто за осъждане. Когато душата смълчава усещането за вина с алкохол или наркотици, за да спре умът да мисли за стореното, Христос е презрян, отхвърлен и смълчан. Това се случва с милиарди души всеки ден, когато те обръщат гръб на несебичната любов на кръста – една прекалено ярка и блестяща гледка.

На този етап може да сме изкушени да извикаме подобно на фарисеите:

„...Ти, Който разоряваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си. Ако си Божи Син, слез от кръста. Подобно и главните свещеници с книжниците и старейшините Му се подиграваха, казвайки: Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Той е Израилевият Цар! Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него. Мат. 27:40-42

Виждаме истинския отклик в живота на Мария Магдалена. Тя разбрала какво трябвало да пострада Христос на кръста за нея, и повярвала, че чрез Неговите действия е простена. Благодарността ѝ преливала чрез богатия поток от парфюма, идващ от алабастрения съд, направен за цар.

И все пак, трябва да се зададе въпросът: ако Бог е толкова могъщ, тогава защо позволява на Себе Си и на Своя Син да бъдат подложени на толкова страдание и болка? Второ, защо Той не се намесва и не спира цялото това страдание? Това е темата на следващата ни глава. За сега погледнете към Агнеца Божий, Който отнема греха на света, и бъдете смаяни от любовта и търпението на нашия небесен Баща, Който издържа това страдание през изминалите шест хиляди години. Наистина, Бог ТОЛКОВА възлюби света, че даде Своя Единороден Син.

5. Обичайте враговете си

Когато Йоан Кръстител представил Исус като Месия, надеждата за подновяване на националното величие се съживила. Мислите на завоевател като Юда Макавейски, който отхвърлил игото на Селевкидската империя, дали нова енергия на юдейския национализъм. Евреите били загрижени за настоящата си участ, под железния юмрук на Рим. Когато около този нов учител започнали да се събират огромни тълпи и те видели демонстрацията на Неговата сила, чрез изцелението на болни, предчувствията започнали да нарастват.

Тогава Исус ходеше по цяла Галилея и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ сред народа. И се разнесе слух за Него по цяла Сирия; и довеждаха при Него всички болни, страдащи от разни болести и мъки, обладани от демони, епилептици и парализирани; и ги изцели. И Го следваха големи множества от Галилея и Декапол, от Ерусалим и Юдея и от другата страна на Йордан. Мат. 4:23-25

След като Исус определил дванадесетте ученика, отишъл с тях край езерото. Тълпите започнали да се събират - някои за да слушат, а други - за да се излекуват. Когато се увеличили, Исус ги повел назад към хълмистите части, където започнал да говори. Благовословенията, които се изливали от устните Му, не били подобни на никое друго нещо, на което човечеството е ставало някога свидетел. Той започвал своята реч с твърдения като тези:

Блажени са кротките, блажени са милостивите и блажени са миротворците (Мат. 5:5, 7, 9). Вместо да прехвалва смелчаците, които въртели мечовете си за каузата на истината, Той изговарял благословения над онези, които са преследвани заради правдата и които търпели да бъдат ругани и злепоставяни заради Него (Мат. 5:10, 11.). Той не изговорил думите на отмъстителния генерал, който събирал армията си за война. Говорил по-скоро за кротостта, нежността и любовта на Своя Баща, които Той копнеел да бъдат видени във всички Негови последователи.

Христос учел хората не само изговаряйки тези думи, но и като ги живеел във всяка подробност. Състраданието, милостта и търпението Му към всички хора са били на показ. В края на служението Му, Неговото търпение при подигравките, биенето и смъртта не разкриват нито една нишка на заплахата, желание за отплата или отмъщение. Това, което

поучавал в онзи ден, разкривало точно кой е Той. Като представител на Своя Баща, Той разкрил какъв е Бог. Жизненоважно е да разберем, че Исус не ни е казал да правим нещо, което Самият Той не прави и понеже е Божествен, използва за нас правила, различни от тези за Него. Не. Точно защото е Божествен, Самият Той живее точно по начина по който ни е говорил на онази планина.

Думите на Исус се връзват дълбоко в еврейската гордост и амбиция. Тъй като са изговорени универсално към цялото човечество, те се връзват дълбоко и в гордостта и амбицията на всички. Откриваме истината, че добротата на Бога, зърната от грешния човек, води към покаяние и му разкрива значението на встъпителните думи на Исус в Неговата проповед – блажени са бедните по Дух, и блажени са онези, които скърбят поради своята себична гордост и амбиция.

Синът на Бога се връзва все по-дълбоко и по-дълбоко в човешкия проблем, докато продължава да говори:

Чули сте, че е било казано на древните: “Не убивай”; и: “Който убие, ще бъде виновен пред съда.” А пък аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брат си, ще бъде виновен пред съда; и който каже на брат си: Рака, ще бъде виновен пред Синедриона; а който му каже: Бунтовни безумце, ще бъде виновен за огнения пъкъл. Мат. 5:21-22 (Ревизирана версия)

Исус разширява думите, дадени на Мойсей столетия по-рано. Той не отнема нито една йота и нито една чертица от закона, а по-скоро го разширява и го прави славно светъл:

Да не мразиш брат си в сърцето си; да изобличиш смело ближния си и да не се натовариш с грех заради него. Да не отмъщаваш и да не храниш злоба против синовете на народа си, а да обичаш ближния си както себе си. аз съм ГОСПОД. Левит 19:17-18 (Ревизирана версия)

Кой не е чувствал гняв към някой, отнесъл се зле към него? Кой не е имал мисли за реванш спрямо онези, които са го подценили или унижили? Кой е успял напълно да избегне злонамереност срещу някого? По-късно апостол Йоан, разширявайки думите на Исус, написал следното:

Всеки, който мрази брат си, е човекоубиец; и вие знаете, че в нито един човекоубиец не обитава вечен живот. 1 Йоан 3:15

Какво царство е това, за което говори Исус? Да ненавиждаш някого означава, че си убиец, достоен за смърт? Какъв е *огненият пъкъл*, за който Исус говори в тази връзка? Попитайте Каин когато извикал от мъка – „Нечестието ми е по-голямо от това, което може да бъде простено” – Бит. 4:13, превод на Уиклиф. Попитайте Исус, когато висял на кръста, носейки вината за цялата човешка омраза, отмъстителност и егоизъм; питайте Го за „огнения пъкъл“, който идва върху онези, които живеят по този начин.

Дали някой ваш близък ви е наранявал наистина дълбоко? Почувствахте ли гняв към него? Борехте ли се с това да престанете да мислите колко много ви е наранил и колко много искате да го видите доведен пред съда? Това не е ли един „жив пъкъл“? Не ни ли изгарят подобни мисли в сърцата? Как тогава сърцето реагира на мислите в ума ни, че всъщност искаме човека да е мъртъв? Как се чувства Духът на Исус, който стои до нас, по-близо от брат, когато подхранваме желания други хора да умрат? Може би знаем, че е грешно да им желаем смъртта и затова просто желаем никога повече да не ги виждаме. Но това не е ли просто един различно оцветен плод от същото дърво? Как Исус страда в този „огнен пъкъл“, когато позволяваме такива мисли да ни владеят?

Думите на Христос са директна атака срещу нормите на взаимоотношения на човешките същества. Призивът за кротост, смирение и търпение пред лицето на злоупотреба и злепоставяне изисква от слушателите много повече от това, което те могат да дадат, и точно това е намерението. Както казва Исус:

Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Не съм дошъл да призова праведните, а грешните на покаяние. Марко 2:17

Исус продължил в тази царска реч, с точността на скалпел в ръцете на опитен хирург, да подготвя човешките сърца да приемат Неговата благодат. С едно изречение Той избличава егоизма на всеки човек:

Чули сте, че е било казано: “Не прелюбодействай.” Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си. Мат. 5:27-28

Всеки честен със себе си човек знае, че тези думи говорят директно за сърцевината на неговия проблем и го осъждат напълно. Христос твърди, че

проблемът на личността е „азът“, че сърцето на човека трябва да бъде реформирано. Бог има за цел да всади в човека нов принцип – един принцип, който той не притежава и не може да има от само себе си. Бог ни предлага вярата на Христос, „небесното царство във вас, (Лука 17:21) което щом веднъж е прието „всичко става ново“. Животът и действията на човека на вярата са просто израз на този принцип. Благословенията започват отвътре и след това протичат навън към тези, които са около него, без значение под какво правителство или в каква култура живее. Светът смята, че Бог би действал първо отвън и тогава отвътре. Човекът мисли, че Бог първо би реформирал света, като събаря нечестивите и установява по този начин нацията на достойните. Но планът за работа отвън навътре винаги е пропадал и винаги ще пропада. Отново това, към което Исус призовава, е невъзможно за човека, но за Бога и Неговата благодат в Христос всички неща са възможни.

Ако би могло да има един, който вярва от сърце, че никога не е постъпил грешно спрямо членовете на семейството си, или дори спрямо съседите си, следните думи на Исус поставят Неговото царство извън обсега му, с изключение на възможността, която дава кръста:

Чули сте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб.“ А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. Дай на този, който проси от теб, и не се отвръщай от онзи, който ти иска назаем. Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец. Мат. 5:38-48

Случвало ли ви се е някой да се нахвърли върху вас, без въобще да е бил предизвикван и да ви удари? Исус казва: „Обърнете другата буза“. Списъкът на нещата, за които се отправя призив тук, е напълно извън

сферата на човешките възможности да бъде поддържан през целия живота на дадена личност. И все пак Исус ни разкрива, че това са правомощията за Неговото царство. Как е възможно да обичаш враговете си? Да обичаш онези, които искат да те убият? Да обичаш онези, които искат да те наранят, и да обичаш тези, които постоянно се опитват да ти причинят вреда? Исус иска от нас да ги обичаме? С каква цел?

За да бъдете деца на вашия Баща, Който е в небето.

Разбрахте ли това? Ако сте кротки, милостиви, нежни, търпеливи и обичате враговете си, тогава разкривате, че сте дете на вашия небесен Баща. Какво означава това? Това означава, че такъв е Отец! Ако Той прави слънцето да грее над злите и добрите, тогава като Негови деца ние ще сияем с любовта си над злите и добрите, защото такъв е нашият небесен Баща. Това е най-великата от всички проповеди, които някога са били проповядвани, защото тя говори за най-прекрасното същество във Вселената – нашият небесен Баща. Той ни се разкрива чрез нашия най-скъпоценен Спасител, Синът на живия Бог, който знае точно какъв е Той. Няма друго същество в цялата вселена, което знае какъв е Отец. В тази проповед виждаме характера на Отец, разкрит пред нас.

Запечатващата идея на тази реалност се намира в последните думи от пета глава на Матей:

И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец. Мат. 5:48

Това е доказателство за нас, че всичко, което е изговорил Исус, е едно откровение на Неговия любящ характер. Тези думи ни говорят за това как нашият небесен Баща се справя със ситуацияите. Книгата на Лука сумира по следния начин значението на думата *свършени*, която използва Матей:

И така, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден. Лука 6:36

Следователно *свършенството* се намира в *милостта*. Въпросът, който трябва да бъде зададен е: ако Бог обича враговете Си и чрез Сина Си ни разкрива, че Той е готов да положи живота Си за онези, които Го мразят, тогава защо Библията изглежда учи, че Бог мрази враговете Си със свършена омраза и в разгара на Своя гняв желае да заличи нечестивите, за да спаси праведните, призовавайки падането на огън и сяра върху тях,

само за да може да ги наблюдава как умират с писъците на ужасяваща агония?

Това е въпросът, към който трябва да се обърнем, тъй като има някои истории в Стария завет, които изглежда показват, че Бог се съгласява да обича враговете си до една определена степен, но след това изпуска целия Си задържан гняв в огнено избухване, с което ги заличава от лицето на Земята. Някои твърдят, че това е необходимо напомняне, че не трябва да се шегуваме с Бога, че дори Той има лимит, който, ако пресечем, ще платим със собствения си живот по най-мъчителен начин. Как примиряваме съвършенството на Отец, за което говорил Исус в планинската проповед, с историите, които прочитаме в Стария завет? Отговорът на този въпрос е предмет на останалата част от поредицата ни. За повечето хора съществува едно огромно различие между Исус в Евангелията и Бог в Стария завет. Колкото и странно да е това, Мойсей бил този, от който се искало да запише онези думи в Левит: „Да обичаш ближния си и да не храниш злоба срещу него”.

Същото това различие присъствало и там, когато хората слушали Исус преди 2000 години. За онези, които вярват, че описаното от Исус царство е Божието и че то представя Неговия характер, думите и служението на Исус са били ухание на живот към живот. За онези, за които не е било възможно да изоставят амбициите си в този свят, вярващи, че Исус не е представлял точно характера на Бога, нито за това как трябва да функционира Божието царство, семената на омразата към Исус са били там, защото за тях Той бил самозванец. Те никога не са познавали Бога, Който Исус описва. Следователно не могли да видят Исус, като Сина на Бога, на Когото се покланят. Ако е вярно това, което Исус казал, тогава или те никога не са познавали истинския Бог или техният Бог е променил пътищата Си.

Верен ли е Бог на Словото Си, когато казва:

Понеже Аз, ГОСПОД, не се изменям, затова вие, синове на Яков, не се довършихте. Мал. 3:6

Дали Богът от Евангелията е същият като Бога на Мойсей, Авраам и Ной? Дали Исус Христос е същият вчера, днес и до века (Евр. 13:8)? Това са въпросите, които изискват аргументирани отговори. Междуременно нека се радваме на откровението, което Исус ни дава за Отец на билото на онази планина, и да се насърчим, че с Христос не само можем да обичаме приятелите си, но можем да обичаме и нашите врагове.

6. Огън от небето

Докато прекарвали време с Исус, учениците се удивлявали на думите и делата Му. Блясъкът на царството, което Той представил в планинската проповед, все още се опитвал да проникне в мрачните отделения на умовете им. Все още опетнени от желанието за земно величие, учениците насочвали мислите си към позициите, които биха могли да заемат в небесното царство. Това естествено довело до една друга дискусия:

И между тях се повдигна спор – кой от тях ще бъде по-голям. Лука 9:46

Защо мислите им се насочили към тяхната собствена важност? Били развълнувани от проявената от Исус Божия сила, но все още не били възприели Неговия кръст. Страхували се да Го питат за значението на кръста, защото това предполагало разочарование за надеждите им:

И всички се чудеха на Божието величие. А докато всички се чудеха на всичко, което правеше, Той каза на учениците Си: Вложете в ушите си тези думи, защото Човешкият Син ще бъде предаден в човешки ръце. Но те не разбраха тази дума, тя беше скрита от тях, за да не я разберат; а се бояха да Го попитат за тази дума. Лука 9:43-45

Исус усетил мислите им за величие, взел едно малко дете, прегърнал го и им казал:

Който приеме това дете в Мое Име, Мен приема; и който приеме Мен, приема Този, който Ме е пратил; защото, който е най-малък между всички вас, той ще бъде голям. Лука 9:48

Невинното дете нямало желания за национално величие. В своята простота на разбиране, то просто откликвало на топлия и нежен допир на Учителя. Това била дефиницията за величие в Неговото царство – една простичка, пребъдваща и уповаваща любов към Учителя. Невинността на учениците била пометена от амбициите и разочарованията на живота, но Исус дошъл да им върне невинността на детството, в комбинация с мъдростта на годините.

Колкото повече учениците общували с Исус, толкова повече го обиквали. Всеки ден те виждали Неговото състрадание и любов към хората и чували прекрасните неща, които Той споделял за Своя Баща. Един ден, след дълъг

труд, Исус изпратил учениците Си в едно Самарянско село, за да потърсят място за нощуване:

И когато се навършиха дните да се възнесе, Той насочи лицето Си по пътя за Ерусалим. И изпрати пред Себе Си вестители, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него. Но не Го приеха, защото лицето Му беше обърнато към Ерусалим.
Лука 9:51-53

Когато учениците видели как самаряните се отнасят с техния Учител, се възмутили от липсата на гостоприемство. В разгара на емоциите си, те разкрили дълбочината на тъмнината, която съществува в човешките сърца:

Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, както стори и Илия? Лука 9:54

Изглеждало, като че имали библейско оправдание за убийствения си план да изгорят самаряните. Споменали историята с Илия, който призовал огън от небето за някои, които решили да му навредят. Въоръжени с тази история, учениците се чувствали напълно оправдани, призовавайки смърт над тези неблагодарни самаряни. Даденият от Исус отговор щял да се окаже шокиращ:

А Той се обърна и ги **смъмри**, и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси. И отидоха в друго село. Лука 9:55-56 (Версия на крал Яков)

Тези думи разкриват сърцевината на мисията и характера на Исус. Исус не е унищожител, а Спасител. В същото време изглежда Христос не само изобличил учениците, но и действията на Илия:

Тогава царят прати при него един петдесятник с петдесетте му войници. Той се изкачи при него и ето, Илия седеше на върха на хълма. И му каза: Божи човече, царят казва: Слез! А Илия в отговор каза на петдесятника: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:9-10

Повърхностният прочит на тази история изглежда би показал, че макар Исус да бил дошъл на земята, за да спаси живота на хората, Богът на Стария завет силно желаел да изгаря живи хора, дръзнали да пленят

Неговия пророк. Дали Исус изобличил само омразата на учениците, изразяваща се в желанието им да унищожат самаряните, или изобличил също и действията на Илия? Отговорът, който Исус дава на учениците относно Неговата мисия, показвал, че изобличението било и за Илия. Как би могъл Исус да изобличи учениците като каже, че мисията Му е да спаси хората, а след това да обяснява, че в определени случаи Той ще унищожи хората? Ако случаят беше такъв, Исус би им казал, че сега не е времето за тези неща, или че първо трябва да се молим за тях малко по-дълго време. Исус не дава признаци за забавено възмездие. Той говори само за спасяване на живота на хората, а не за унищожаването им.

Изказването на Исус в Лука 9:55-56 от библейската версия на Крал Яков се е оказало, изглежда, доста обезпокоително за много от съвременните преводачи на Библията, тъй като тези думи просто не се съдържат там:

Но Исус се обърна и ги изобличи. След това Той и учениците му отидоха в друго село. Лука 9:55-56, Нов Международен Превод

Но Той се обърна и ги изобличи. И те отидоха в друго село. Лука 9:55-56, Ревизирана версия

Тази разлика в превода има огромни разклонения в разбирането за характера на Бога. Един много голям въпрос, който трябва да се зададе е следният: Кой докарал огън от небето върху онези мъже? Трябва да върнем малко назад историята за Илия към едно важно нещо, което Бог му показал след голямата му победа на планината Кармил:

Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; а след земетресението — огън, но ГОСПОД не беше в огъня; а след огъня — звук като от тих повей. 3 Царе 19:11-12

Каква идея е искал Бог да представи на Илия? Същият принцип, изразен навсякъде в Писанието:

Тогава отговаряйки говори ми, като каза: Ето Господното слово към Зоровавела, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите; Захария 4:6

Бог казал на Илия, че Той не използва сила, за да принуждава хората да са послушни и за напредъка на Своето царство, а по-скоро Неговият тънък глас работи в сърцата на хората, за да ги обръща към истината. Противоречиво е Бог да каже на Илия, че Той не е в огъня, а след това да се обърне и да изгори 102 души заради това, че се опитват да пленят Илия. Били са 102 души, защото огънят слязъл два пъти върху два отряда от по 50 души и техните водачи. Вярно е, че Бог изпратил огън да изгори жертвата на олтара, но този огън не бил изпратен да унищожи хората, а за да ги спаси. Когато Илия повикал огън от небето върху тези мъже, вече му било показано, че Бог не е в огъня, за да принуждава или да насилва хората да се съгласят. Раболепното покорство на третия капитан на 50-те мъже не било покорството, което Бог търсел.

И царят пак прати трети петдесятник с петдесетте му войници. И третият петдесятник се изкачи и дойде, и коленичи пред Илия, и го помоли, като му каза: Божи човече, моля те, нека бъде скъпоценен пред очите ти животът ми и животът на слугите ти, тези петдесет войници! 4 Царе 1:13

Дали този човек коленичи, подбуден от почитание към Бога на Илия, понеже Го обича и иска да му се покланя? Със сигурност не! Той бил ужасен, че ще умре и молил за живота си. Ако такъв начин на поклонение е приемлив за Бога, тогава Исус би могъл да призове огън върху няколко фарисеи и няколко римляни, и всички веднага щели да Му се поклонят—не защото Го обичат, а от страх. Следователно не Бог е бил в този огън, който погълнал онези мъже. Как тогава да обясним какво се е случило там?

Тогава царят прати при него един петдесятник с петдесетте му войници. Той се изкачи при него и ето, Илия седеше на върха на хълма. И му каза: Божи човече, царят казва: Слез! А Илия в отговор каза на петдесятника: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:9, 10

Командирът и неговите мъже били под властта на израилевия цар, който потърсил помощ от Ваал-зевул – богът на Екрон. Богът на Екрон бил вдъхновен от Сатана, фалшив бог. Търсейки помощ от този бог, царят отварял себе си за юрисдикцията на Сатана:

Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който

докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда? Римл.
6:16

Въпреки, че мъжете, които представяли царя се били поставили под юрисдикцията на Сатана, капитанът им все още признавал властта на Илия като Божий човек. Целият Израил си спомнял какво се случило на планината Кармил, когато видели, че Бог е с Илия. Щом капитанът вярвал, че Илия е Божи човек, защо Илия се опитвал да търси знак, за да потвърди това? Откриваме отговора малко по-надолу в главата:

Тогава Ангелът ГОСПОДЕН каза на Илия: Слез с него, **не се бой от него**. И той стана и слезе с него при царя. 4 Царе 1:15

На Илия било казано да не се страхува. Защо Илия се страхувал? Проблемът се появил назад във времето, точно след събитията на планината Кармил:

Тогава Илия им каза: Хванете пророците на Ваал! Никой от тях да не избяга! И те ги хванаха и Илия ги заведе при потока Кисон, и там ги изкла. 3 Царе 18:40

Преди Илия да заколи Вааловите пророци той стоял безстрашно пред царя и всичките му мъже. Преди това Илия бил преследван повече от три години след едно безстрашно влизане при царя, за да му каже, че нямало да има дъжд. По време на всички тези преживявания нищо не се споменава за страх. Илия станал страхлив чак след като убил с меч всички пророци на Ваал:

Тогава Езавел изпрати до Илия пратеник да каже: Така да ми направят боговете и така да прибавят, ако утре около това време не направя живота ти като живота на един от тях! А като видя това, той стана и побягна за живота си, и отиде до Вирсавее, който принадлежи на Юда, и остави там слугата си. 3 Царе 19:2-3

Изглежда има един принцип, обратен на златното правило, който звучи така: “Каквито злини извършите на другите, от такива ще се страхувате, че ще дойдат върху самите вас.” Това със сигурност било преживяването и на Каин:

А Каин каза на ГОСПОДА: Наказанието ми е твърде тежко, за да мога да го понеса. Ето, гониш ме днес от лицето на земята, и ще се

скрия от лицето Ти и ще бъде бежанец и скитник на земята; и **всеки, който ме намери, ще ме убие.** Бит. 4:13-14

След като Илия избягал от ръцете на нечестивата Езавел, той казал нещо странно:

А той самият отиде на един ден път в пустинята и дойде, и седна под една хвойна. И поиска за душата си да умре и каза: Стига! Сега, ГОСПОДИ, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си.
3 Царе 19:4

Илия бягал за живота си, но след това молил Бог да отнеме живота му. Защо просто не се оставил на Езавел да го убие? Тогава добавил жалните думи: “Защото не съм по-добър от бащите ми.” Какво имал предвид с това? Изповедта му пред Бога, малко по-късно, разкрива мотива:

Там влезе в една пещера и пренощува там. И ето, ГОСПОДНОТО слово беше към него и му каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат. 3 Царе 19:9-10

Сърцето на Илия излива своето разочарование и огорчение от паденията на Израил и убиването на Божиите пророци с меч. Илия се надявал, че народът ще застане на негова страна и когато Езавел го заплашвала, всички ще станат и ще действат с него за реформирането на народа. Когато никой не застанал до него, той се почувствал така, сякаш всичко е било напразно. Разкрила се също и мотивацията му за убиването на Вааловите пророци. Те са, които убили Божиите пророци с меч. Наказанието, което се дава в Мойсеевия закон за идолопоклонство било смърт чрез убиване с камъни, а не убиване с меч. Ще говорим за наказанието на убиване с камъни в друга глава, но идеята е, че Илия не следвал очертания в Писанията процес за справяне с идолопоклонството. Това разкрива, че макар Илия да желаел да почете истинския Бог, той правел това по един погрешен начин. Това отново ни свързва с историята за учениците. Те обичали своя учител и го почитали, но любовта им била изопачена от Сатана, когато нещата не вървели така както искали и духът на отмъщението бил разкрит. Затова било логично учениците да се идентифицират с историята за Илия, защото тя отразявала подобен дух. Напомнено ни е, че:

Илия беше човек със същото естество като нас... Яков 5:17

Илия знаел, че Вааловите пророци заслужавали смърт, но начинът му за справяне с този проблем го накарал да действа в противоречие с Божия ред. Това е видно от внезапната му уплаха от смъртта, каквато той не бил преживявал преди това. Този страх все още бил в Илия, когато всички войници приближавали към него. Илия се страхувал, че както той убил с меч, така и той щял да умре от меч. Макар, че капитанът не се съмнявал, че Илия е Божи човек, самият Илия се борил със своя страх от смъртта и с мисълта дали е по-добър от бащите си. Сатана се насочил специално към съмнението на Илия и го подтикнал да го изрази с думите:

Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! 4 Царе 1:10

Това е подобно на следните думи на Сатана:

Ако си Божи Син, заповядай на тези камъни да станат хлябове. Мат. 4:3

Употребата на божествена сила за повторно уверение на дадена личност в нейната позиция спрямо Бога е липса на вяра. Трябва да сме убедени чрез вяра, че сме деца на Бога посредством това, което Бог вече ни е казал. Как 50 мъже били облагодетелствани от тази изява на сила? Как това им е помогнало да повярват в това, което те вече изповядвали - че Илия е човек на Бога? Несигурният в това бил Илия. Тази несигурност го е накарала да забрави, че Бог не е в огъня, и той бил победен от внушението на Сатана да призове огън над тези мъже. Имаме ли доказателство, че Сатана може да докара огън от небето, за да изгаря хора?

Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, всичко, което има, е в твоята ръка; само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА... Докато той още говореше, дойде и друг и каза: Божи огън падна от небето и изгори овцете и слугите, и ги погълна; и само аз избягах, за да ти съобщя. Йов 1:12, 16

Все още остават някои въпроси. Ако Сатана е заблудил Илия чрез личното му съмнение, как е възможно точно в следващата глава Илия да бъде преселен в небето? Изглежда абсурдно да се мисли, че допускането на една такава голяма грешка към края на земния му живот, трябва да бъде наградена с директно отнасяне в небето и вечен живот. Когато си

помислим за Йоан Кръстител, се сещаме, че той се усъмнил, че Исус е Месия, точно преди смъртта си:

А Йоан, като чу в тъмницата за делата на Христос, прати от учениците си да Му кажат: Ти ли си Онзи, който има да дойде, или друг да очакваме? Мат. 11:2-3

Исус отговаря на Йоановите ученици с тези думи:

Иисус в отговор им каза: Идете и съобщете на Йоан това, което чувате и виждате: слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочуват, мъртви биват възкресявани и на сиромасите се проповядва благовестието. И блажен онзи, който не се отвръща от Мен. Мат. 11:4-6

Библията не ни казва как е отговорил Йоан. Но от начина, по който Исус говорил за Йоан изглежда очевидно, че Йоан е победил своите съмнения и е бил подготвен за мъченичество. Исус казал:

И ако желаете да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. Мат. 11:14

Казано ни е също, че:

Той [Йоан] ще върви пред лицето Му в духа и силата на Илия,... Лука 1:17

Йоан Кръстител извършил мощно дело за Бога, а след това имал основна криза на вярата, която превъзмогнал и могъл да бъде подготвен за смъртта. В същия дух като Илия, който извършил велико дело за Бога, а след това имал основна криза на вярата в края на службата си, но превъзмогнал съмнението за себе си и бил преселен. Това е един ценен урок за всички нас, понеже праведните ще живеят чрез вяра, а не чрез заслугите на направеното от тях. Преселването на Илия, след едно такова огромно падение, дава голяма надежда на всички ни, че ние също можем да бъдем преселени, след като виждаме колко сме слаби и безпомощни. Нека се радваме, че спасението е единствено в заслугите на Христос, а не в предполагаемите дела на супер-героите пророци, които могат да унищожат другите в името на Бога, докато защитават себе си.

Другият въпрос, който трябва да бъде обмислен е: защо Бог позволил тези мъже да бъдат унищожени от Сатана с огън? Тъй като тези мъже били слуги

на израилевия цар, който се предал на Екронския бог Ваал-зевул, те нямали защита срещу унищожителя. Когато Сатана се сдобил с достъп до тези мъже, той трябвало да ги убие по начин, който да покаже, че все едно Бог го е направил. Това била почти съвършена заблуда; направи делото, а след това кажи, че Бог го е направил. Страховете на Илия били използвани от Сатана, за да му дадат алибито, от което се нуждаел. Планът бил много успешен, защото повечето хора вярват, че Бог е изгорил онези мъже, но за щастие, Исус ни казва, че това не е Неговият Дух. Той е Спасителят, а не Унищожителят.

Колко чудно е да знаем, че нашият скъпоценен Спасител, който взел онова малко дете в ръцете Си и ни разкрива величието на Своето царство, е един Спасител, в когото можем да си почиваме с увереност! Той няма да ни нарани по никакъв начин, защото Исус е Пастирът, а не Касапинът; Той води овцете Си край тихите води, а не ги измъчва до смърт. И все пак, има още по темата за огъня, което трябва да обмислим преди да можем да бъдем сигурни, че нашият небесен Баща наистина е Един, от когото няма нужда да се страхуваме.

7. Не закоравявайте сърцата си

В трета глава разсъждавахме за смъртта на кръста и удивителната любов, която се изявява чрез нея. В четвърта глава видяхме дълбочината на нежността в отношенията на Отец и Сина. Тези две истини ни дават една важна основа, върху която можем да разберем характера на Бога и естеството на Неговото царство. Девета глава на Лука ни осигурява превъзходен разказ, който ни показва какво се случва, когато се противопоставяме на кръста. Тя ни дава една картина на това как хората си позволяват да пожелаят Бог да изгори живи хората, като отплата за техните грехове, вярвайки, че това е в хармония с Неговия характер.

Лука 9:18-20 Мат. 16:13-17 Марк 8:27-29	Разкриване отношенията на Отец и Сина	Петър изповядва, че Исус е Божият Христос. Матей записва как Петър е заявил, че Той е Христос, Синът на живия Бог. Исус казва на Петър, че това познание е едно духовно откровение от Отец и никой човек не може сам да научи това, а Бог е този, който му го показва.
Лука 9:21-22 Мат. 16:21-23 Марко 8:31-33	Първо предупреждение за кръста.	Исус дава първо предупреждение за човешката омраза към покорния Божи Син и как Той ще бъде убит. Петър реагира силно на това и заявява уверено, че то няма да се случи! Петър отказва да позволи на амбициите си за величие, да бъдат разпънати. Това е едно отричане на кръста. Исус изобличава духа на Сатана, вдъхновил коментара на Петър.

	Първо закоравяване	Не е записано Петър или учениците да са откликнали на приближаващия кръст, показвайки желание да се подготвят. Това започва да закоравява сърцата на учениците за страданията на Христос и Неговия кръст.
Лука 9:23-27 Мат. 16:24-28 Марко 8:34-38	Призив за вдигане кръста на себеотричането	Исус предупреждава учениците, че техните светски амбиции трябва да бъдат премахнати, ако желаят да Го следват. Няма светска почит в пътеката, по която Той ходи. Има само себеотричане и служба на другите.
Лука 9:28-36 Мат. 17:1-8 Марко 9:1-6	Отец им заповядва да слушат Неговия Син.	От милост Отец разкрива славата на Своя Син и ги подтиква да слушат какво им казва. Предишният отказ на кръста означава, че учениците нямат съвършена любов и затова се изплашват много от гласа, който идва от небето. Страхът има наказание. “Този, който се страхува, не е усъвършенстван в любовта.” 1 Йоан 4:18
Лука 9:37-42 Мат. 17:14-21 Марко 9:14-29	Неверието е изявено	Отказът да се приеме кръста започва да се разкрива в неверие. Учениците не могат да изгонят демона, защото сърцата им все още са повлияни от желанието за величие. Исус отправя едно предупреждение заради липсата им на вяра.

<p>Лука 9:44-45 Мат. 17:22-23 Марко 9:31-32</p>	<p>Второ предупреждение за кръста. Сърцето се закоравява още повече.</p>	<p>В любовта Си Исус отново говори за кръста, за да им помогне да се откажат от тяхната любима амбиция, но те отново отхвърлят този призив за покаяние и просто се наскърбят от това което им казва. В резултат на това сърцата им се закоравяват още повече.</p>
<p>Лука 9:46-48 Мат. 18:1 Марко 9:33-38</p>	<p>Себичната амбиция нараства</p>	<p>Учениците отварят врата за Сатана, който ги изкушава да обсъждат кой от тях е по-велик. Исус реагира, като поставя едно дете сред тях и ги предупреждава, че докато не станат като него, не могат да влязат в небесното царство.</p>
<p>Лука 9:49-50 Марко 9:38-39</p>	<p>Явява се дух на господство.</p>	<p>Тъй като учениците са имали стремеж към най-високата позиция, те не искали никой друг да я заеме. По този начин упражнили дух на насилие към онези, които възприели като техни опоненти.</p>
<p>Лука 9:51-54</p>	<p>Явява се дух на убийство, който се оправдава с Писанието.</p>	<p>Отказвайки кръста на себеотричането, сърцата на учениците били превзети от един горделив дух, водещ до желание за контрол, а след това и до убийство. Закоравяването на сърцата им ги довело до там, че да не виждат нищо грешно в убиването на хора, в името на Бога.</p>

Учениците не желаели да приемат предупрежденията на Исус за предстоящата Му смърт, от жестоките ръце на народните водачи. Те приковали на Него цялата си амбиция за национално величие;

възприемали Христос не такъв, какъвто е, а какъвто искали да бъде. Стремехът им бил Христос да бъде Варава, а реалността на кръста разпъвала мечтите им и ги превръщала на пух и прах. Те избрали да не приемат кръста и започнали да схващат огромното страдание в отношенията, което Христос преживява всеки ден, виждайки как почти всички презират и отхвърлят Неговата вест, Неговата мисия и Неговата Личност, като представител на Отец. Но те избрали да игнорират това страдание и това закоравило сърцата им.

Когато при кръщението на Исус небесният Баща обявил пред света Своята дълбока обич към Сина Си, се отворила една врата към истинското проумяване на любовта, нежността и чувствителността на Бог и Неговия Син. Точно тази чувствителност ги карала да понасят ужасния кръст на агония, чрез себеотричане. Всеки ден сърцата им били раздирани от егоизма, гордостта и себезадоволяването на човечеството. Обичащият свободата любящ характер на Бога позволява на хората да продължават да Го презират и отхвърлят в продължение на години и Той никога не си отмъщава за това. Той позволява на сърцата им да се закоравяват, с тъга наблюдава как се самоунищожават и през цялото време се стреми да ги спре да не го правят. Учениците били поканени да започнат да схващат блясъка на тази любов, но кръстът не бил това което искали и както Израил казал на Мойсей да покрива блясъка на лицето си, учениците поставили покривало над сърцата си, за да не допуснат истината да ги смекчи.

Когато Каин и Авел наблюдавали смъртта на агнето, Каин поставил покривало над сърцето си, за да скрие значението на страданието. По този начин агнето, всъщност, се превърнало в катализатор на закоравяването на сърцето му и го подготвило за убийството на брат му. Докато Авел, наблюдавайки агнето, потръпнал. Той започнал да осъзнава какви са изводите от това. Той си помислил за сломения за нас Божи Агнец и плакал със съкрушено сърце. Едно и също жертвено агне, родило напълно противоположни резултати при двамата мъже.

Такава е светлината на кръста. Светлината е толкова блестяща, че или трябва да паднем на Скалата и да бъдем сломени, или да се противопоставим и да станем твърди като скала, а в последствие да бъдем смазани от собствената ни вина, изправяйки се окончателно пред истината за Божията любов.

Тези принципи са от решаващо значение за правилното разбиране на историите в Библията. Ако не можем да приемем нежната любов на Отец към Неговия Син, сърцата ни не могат да бъдат наистина смекчени, за да

тълкуват Божиите решения. Любящ Баща никога не би изгарял живи Своите деца, изливайки върху тях разтопена сяра, докато пишат в смъртна агония. Да се вярва, че Бог е в състояние да направи това, показва само едно неразбиране на отношението на Отец и Сина и благодатта, която се излива от тях към Вселената. Неразбирането на кръста кара хората да забравят агонията, през която Той минава, когато е презиран, мразен и отхвърлян, но Той не желае да се откаже от онези, които Го отхвърлят. До последно оставя сърцето Си отворено, надявайки се, че грешниците ще се върнат при Него. Ако в крайна сметка, те се отвърнат напълно от Него, всяко едно отхвърляне Му причинява огромна болка.

Това е болка, която ние, като грешници, посрещаме с мъка, гняв и отвращение. Ние никога не бихме позволили на някой да ни причинява това отново и отново. Когато оставя Своето сърце отворено за отхвърлянето, това е истинският кръст на Отец, проявен в Неговия Син.

Силата и тайната на кръста обясняват всички други тайни, относно присъдите на Бога. Навсякъде, където виждаме в Писанието как присъди сполитат хора, трябва да ги тълкуваме в светлината на кръста, защото това е мястото, където справедливостта и милостта се целуват. Писанието ни казва:

Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: "Проклет всеки, който виси на дърво;" Гал. 3:13

Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени. Ис. 53:5

Исус платил заплатата на греха и претърпял неговото проклятие. Той е умрял със смъртта на онези, които в края на времето отказват спасението и предпочитат по-скоро да умрат. Ако Исус е умрял с една смърт, различна от тази в края на времето, Той не е платил заплатата на греха. Въпросът тогава е: Претърпял ли е Исус „огньовете на пъкьла“? Ако последната смърт на нечестивите е резултат от изгарянето им в пламъците на пъкьла, и Исус не е платил тази цена, тогава Той не е платил наказанието за греха. Исус преживял ли е огън на кръста? Забележете как Павел свързва вършенето на добро за онези, които не го заслужават, с огнени въглени за душата.

И така, “ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му.” Римл. 12:20

Когато израилтяните видели славата на Бога на планината Синай, тя им изглеждала като пояждащ огън.

И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като огън пояждащ в очите на израилевите синове. Изх. 24:17

Когато безкористната любов на Бога се разкрива пред егоистичен човек, чувството за вина, което се преживява в сърцето му е толкова силно, че причинява физическа болка. Преживяването на Исус на кръста е предсказано в няколко Псалма:

Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? Защо стоиш далеч и не ми помагаш, нито внимаваш на думите на охането ми? Псалм 22:1

Онемях в мълчание, въздържах се да говоря за доброто и болката ми се възбуди. **Сърцето ми се разпали вътре в мен, в размишлението ми пламна огън.** Заговорих с езика си: Пс. 39:2-3

Връзките на смъртта ме обвиха, пороите на злото ме ужасиха. Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му. Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. **Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се разпалиха от Него.** Пс. 18:4-8

Заплатата на греха е смърт. Това, което всъщност води до тази смърт, е вината, която грешниците изпитват, виждайки колко са зли. Единственият начин за изобличение на злото е, когато, в контраст, се разкрие Божият характер. Разкриването на Божия характер е като поглъщащ огън за нечестивия. Когато грешникът усеща чистотата, себеотрицанието и благодатта на Бога, сравнени с неговия егоизъм и зла природа, чувството за вина е като огнена жар в сърцето му. При идването на Христос нечестивите ще бъдат унищожени от блясъка Му.

И тогава ще се открие беззаконният, когото Господ Исус ще погълне с дъха на устата Си и ще унищожи с блясъка на пришествието Си. 2 Сол. 2:8

Христос е сиянието на славата на Отец (Евр. 1:3), а славата на Отец е Неговият характер (Изх. 33:18; Изх. 34:6,7). Прелестта и красотата на Христовия характер ще бъде разкрита напълно при Неговото идване и това откровение ще бъде огън, който е радост за праведния и смърт за нечестивия:

Той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сярата пред светите ангели и пред Агнето. Откр. 14:10

Думата за сярата е *теион* и идва от Теос, което означава Бог, и носи значението за божествения тамян. Тя също означава *проблясване*. Когато погледнем към тамяна, така както е описан в небесното светилище, забелязваме връзката с огъня.

И дойде друг ангел и застана пред олтара, държейки златна кадилница; и **на него се даде много тамян**, за да го прибави към молитвите на всичките светици върху златния олтар, който беше пред престола. И димът от тамяна заедно с молитвите на светиците се издигна от ръката на ангела пред Бога. **И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара** и я хвърли на земята; и настанаха гръмове и гласове, и светкавици, и земетресение. Откр. 8:3-5

Тамянът представя божественото присъствие на Бога, което е като огън. Ето какво се има предвид със сярата. Ние виждаме това отново в Исая:

Ето, Името [характерът] на ГОСПОДА идва от далеч; гневът Му гори и гъстият Му дим се издига; устните Му са пълни с ярост и **езикът Му е като огън пояждащ**, и диханието Му — като прелял поток, който стига до шията, за да пресее народите в ситото на суетата; и ще има заблудителна юзда в челюстта на народите... И ГОСПОД ще направи да се чуе славният Му глас и да се види слизането на ръката Му с яростен гняв и **с пламък на огън пояждащ, с пороен дъжд, с буря и градушка от камъни**. Защото Тофет е отдавна приготвен и за царя е подготвен. Дълбок и широк го направи,

кладата му е с огън и много дърва; като **поток от сярата диханието на ГОСПОДА ще го запали**. Ис. 30:27-30, 33

Затова, така казва Господ Бог на Силите: Понеже изговарят тия думи, Ето, **Аз ще направя Моите слова в устата ти огън, и тия люде дърва, и ще ги пояде**. Еремия 5:14

Защото любовта е силна като смъртта. Ревността е остра като преизподнята, чието святкане е святкане огнено, пламък най-буен. Песен на песните 8:6

Божията любов е като огън, и за праведните горенето на тази любов в сърцето е красиво. Ето какво са преживели учениците в деня на Петдесетницата:

И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. **И им се явиха езици като огнени**, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. Деяния 2:2-3

Писанията ясно ни казват, че ще има хора, които могат да живеят в този огън на Божия характер. Праведният ще живее завинаги в огъня на Божията любов, защото Бог е пояждащ огън (Евр. 12:29). Докато нечестивите са смазани от вината на греховете си, сърцата на тези които уповават на Христовите заслуги горят от любов и благодарност.

Грешните в Сион се боят, трепет обзема безбожните: **Кой от нас може да обитава при огън пояждащ? Кой от нас може да обитава при вечни пламъци?** Който ходи праведно и говори правдиво, който презира печалбата от насилия, който отърсва ръцете си, за да не приема подкупи, който запушва ушите си, за да не чува за кръвопролитие и затваря очите си, за да не гледа зло Ис. 33:14-15

В края на времето грешникът ще получи своята заплата. И кой плаща тази заплата? “Защото заплатата на греха е смърт...” (Римляни 6:23). Грехът плаща заплатата. Това е съкрушителната тежест на вината и осъзнаването на факта, че докато през целия си живот грешникът отхвърля умоляванията на Христовия Дух, той ежедневно е пробощдал Христос с грубите си думи и безчестното си отношение към другите. Когато грешникът осъзнава всичко онова, което е направил на Христос по време на своя живот, собственото му усещане за справедливост ще изисква смърт. Подобно на Каин,

грешникът ще извика: “Нечестието ми е по-голямо, отколкото може да бъде простено.”

Цялото това преживяване е било понесено от Христос на кръста. Той търпял огньовете на пъкля. Бил направен грях за нас и почувствал смазващата тежест на греха върху Себе Си, изчерпвайки проклятието. Това, което Той е преживял на кръста е което ще преживеят и нечестивите в края на времето:

И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото от огън и сяра, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем в цялата вечност. Откр. 20:9, 10

Отново Писанията ни казват как ще умре Сатана:

Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова **извадих отсред теб огън, който те пояде**, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. Ез. 28:18

Този текст представя една ясна последователност как се случва това:

- Сатана се осквернил от многото си беззакония и продаването им на другите;
- Следващата дума, „**затова**“, показва **произтичащите** от това последици;
- „**Ще извадя огън отсред тебе**“ – огънят на вината. Как Бог го изважда? Чрез разкриването на Неговия характер на любов, записан в закона;
- **И ТОЙ ще те изпояде**. Огънят, който излиза от Сатана, роден от неговата вина заради нечестието, ще го пояде;
- **И** тогава Сатана е обърнат на пепел по земята, **след** като е бил изгорен.

Докато е в присъствието на Бога, Сатана не може да избегне осъзнаването на цялото зло, което той представлява и което е извършил. Любящата чистота и святост на Бога са толкова безкористни че водят до пълно и цялостно себеосъждане, излизащо от сърцето като изгарящ огън. Този

процес поглъща Сатана. След като е пояден и мъртъв, той е превърнат на пепел по Земята чрез очистващия огън.

Унищожението на нечестивите е описано в историческата книга 2^{ра} Ездра по следния начин:

И този мой Син ще изобличи нечестивите намерения на онези народи, които заради безбожния си живот са паднали във вихрушката; И ще положи пред тях злите им мисли и мъченията, с които ще започнат да се измъчват, които са като пламък: и той ще ги унищожи без труд, чрез закона, който е като Мен. 2 Ездра 13:37-38

Законът, който причинява такова мъчение на нечестивия, е действително един огнен закон, но той е даден с любов. Нашият Спасител не дошъл да осъди света, а за да може светът да бъде спасен чрез Него. Законът е закон на любовта, но нечестивите се чувстват осъдени от него, защото той е едно отражение на характера на Бога:

И той каза: ГОСПОД дойде от Синай и ги озари от Сиир; заблестя от планината Фаран и дойде от светите си множества; от дясната Му страна излезе **огнен закон за тях. Да, Той люби народите;** всичките Му светии са в ръката Ти, седят при краката Ти, всеки приема думите Ти. Вт. 33:2-3

А фактът, че Библията ни казва, че нечестивите ще се превърнат на пепел?

Ще стъпчете нечестивите; защото те ще бъдат пепел под стъпалата на нозете ви в деня, който определям, казва Господ на Силите. Малахия 4:3

Когато грехът най-накрая е платил заплатата си на нечестивите чрез проклятието на вината, което пада върху тях, докато виждат чистотата на Божия красив характер, мъртвите им тела ще лежат на земята. Едва тогава телата им ще бъдат превърнати на пепел.

Като очаквате и ускорявате идването на Божия ден, за който небето възпламенено ще се разпадне и нажежените елементи ще се стопят? 2 Петр. 3:12

Има мнозина, които описват окончателната смърт на нечестивите като умъртвяването на едно заболяло куче, което поставя в риск живота на

останалите. Затова животното трябва да бъде умъртвено. Проблемът с тази аналогия е, че собственикът на кучето не запалва бавно горящ огън, който гори кучето в продължение на няколко дни, докато то е все още живо, карайки го да квичи и да вие от агония преди най-накрая да умре. Тази идея идва от едно закоравяло сърце. Нашият небесен Баща никога не би направил нещо подобно. Щом веднъж сте познали любовта на Бога, не е възможно да Го обвините в бавно измъчване и лично изстребване на милиарди от Неговите деца. Причината, поради която тази идея е приемана почти по целия свят и преподавана в християнския свят е заради отказа да бъде позволено на реалността на кръста да влезе в сърцето. Закоравявайки се към истината за чувствителната и нежна природа на Бога, сърцето, както бе при учениците, се отваря за възможността Бог да изпраща огън, за да изгаря физически живи хора.

Нека се поучим от учениците и да обърнем внимание на заповедта на Отец, когато Неговият Син бе преобразен – “Слушайте Го!”. Нека послушаме Неговия умоляващ глас, когато поставя едно скъпоценно малко дете сред нас, притиска го близо до гърдите Си и ни казва “докато не станете като едно невинно дете, не можете да влезете в небесното царство”. Не закоравявайте сърцата си както израилтяните, които молили Мойсей да слага покривало на лицето си, когато им било разкривано евангелието:

Затова се разгневих на това поколение и казах: Всякога се заблуждават в сърцата си и не са познали Моите пътища. Така се заклек в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!“ Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог. Но се увещавайте един друг всеки ден, докато е още “днес”, **за да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха.** Защото ние сме станали участници в Христос, ако удържим твърдо първоначалната си увереност докрай; докато се казва: “Днес, ако чуете гласа Му, **не закоравявайте сърцата си както в преогорчението.**“ Евр. 3:10-15

Ако изберете да не приемате себеотричането на кръста, вие сте в опасност от закоравяване на сърцето, докато четете Библията по един загрубал начин и приписвате на Бога болката и смъртта на милиони хора през цялата човешка история. Днес, ако чувате гласа Му, не закоравявайте сърцата си.

8. Защо е заповядано убиване с камъни?

Съпротивата на учениците срещу себеотричането на кръста ги накарало да желаят избиването на себичните самаряни. Същата съпротива вирееела в сърцата на юдейските водачи и ги карала да искат да убият Исус. Юдеите влагали много енергия в опита си да се хванат за думите и действията на Христос, така че да могат да Го обявят за мошеник и да Го убият. Един от многото залагани капани на Исус е описан в евангелието на Йоан:

И рано сутринта пак дойде в храма и целият народ дойде при Него, и Той седна и ги поучаваше. А книжниците и фарисеите доведоха (при Него) една жена, хваната в прелюбодеяние, и като я поставиха по средата, Му казаха: Учителю, тази жена беше хваната в самото прелюбодеяние. А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво казваш? Йоан 8:2-5

За фарисеите това изглеждало като перфектна клопка. Ако Исус опитал да спаси жената от смърт, можели да Го обвинят, че нарушава закона на Мойсей. Ако я осъдел на смърт, можели да Го представят пред римския управител, като автор на подривна дейност. Исус вече бил казал, че не е дошъл да унищожи Закона или Пророците и че нито една черта от Закона не трябва да се променя. Мойсей действително бил писал в Закона:

Ако някой прелюбодейства с жената на друг мъж, ако прелюбодейства с жената на ближния си, непременно да се умъртвят и прелюбодеецът, и прелюбодейката. Левит 20:10

тогава да изведете и двамата при портата на онзи град и да ги убиете с камъни и да умрат — момичето, защото не е извикало в града, и мъжът, защото е унижил жената на ближния си. Така да отмахнеш злото отсред себе си. Вт. 22:24

Тази жена била хваната в самия акт на прелюбодеяние. Според Закона тя заслужавала да бъде убита с камъни. Сега жената била хвърлена в носете на Законодателя, за да издаде Той присъдата Си. Важно е да се помни, че Божият Син е Този, Който е дал Закона на Синайската планина:

Тогава защо се даде законът? Прибави се, за да се изявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на когото беше дадено обещанието; и **беше постановен от ангели чрез ръката на един Посредник**. Гал. 3:19

Защото има само един Бог и един Посредник между Бога и хората
– Човекът Христос Исус; 1 Тим. 2:5

Исус, като Словото на Бога, бил Този, който изговорил инструкцията “Не прелюбодействай.” Сега, когато жената била в краката Му, нейните обвинители чакали да видят какво ще направи. Исус се навел и започнал да пише с привидно пренебрежение към тях. След това им проговорил:

Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. Йоан 8:7

Това твърдение е много интересно. То взривява парадигмата, в която функционирали фарисеите. Това явно не било част от техния сценарий. Но Исус само изразявал същия принцип, който бил даден на Мойсей по отношение на друг случай за убиване с камъни, при който човек хули Бога:

Който похули ГОСПОДНОТО Име, непременно да се умъртви; цялото общество да го убие с камъни. Бил той чужденец или местен жител, ако похули Името на ГОСПОДА, да се умъртви. Който убие някой човек, непременно да се умъртви. Лев. 24:16-17

Говори на цялото общество израилеви синове и им кажи: Бъдете свети, защото Аз, ГОСПОД, вашият Бог, съм свят. Лев. 19:2

Какво става тук? Личността, която богохулства трябва да бъде умъртвена с камъни, но и всеки, който убива друг човек, трябва да бъде умъртвен. Ако някой убива друг с камъни, тогава това не е ли убиване на друг човек? Това не би ли го квалифицирало като някой, който трябва да бъде умъртвен? Възможно ли е това да е свързано с мисълта на Исус, когато казал, че само един свят човек, който няма грях, има правомощията да умъртви някой друг. Исус е единственият без грях и какво направил Той?

Когато пишел на пода на храма, Исус давал истинското духовно приложение на написаното в закона. Ако един мъж имал подозрения, че неговата съпруга е извършила прелюбодейство, той можел да я докара пред свещеника и да действа според закона за ревността:

Тогава свещеникът да я приведе и да я постави пред ГОСПОДА. И свещеникът да вземе свята вода в пръстен съд и свещеникът **да вземе от пръстта, която е на пода на скинията** и да я сложи във водата. И свещеникът да постави жената пред ГОСПОДА и да открие главата на жената, и да сложи в ръцете ѝ хлебния принос за

спомен, хлябния принос за ревност, а свещеникът да държи в ръката си горчивата вода, която докарва проклятие. И свещеникът да я закълне, като каже на жената: Ако никои мъж не е лежал с теб и ти не си се отклонила в нечистота, като си под закона на мъжа си, да останеш неповредена от тази горчива вода, която докарва проклятие; но ако си прегрешила, като си под закона на мъжа си, и си се осквернила, и ако е лежал с теб друг мъж освен твоят мъж — и свещеникът да закълне жената с клетвата на проклятие, и свещеникът да каже на жената: ГОСПОД да те постави за проклятие и клетва в народа ти, като направи ГОСПОД да изсъхне бедрото ти и да се надуе коремът ти; и тази вода, която докарва проклетия, да влезе във вътрешностите ти и да надуе корема ти, и да изсуши бедрото ти! И жената да каже: Амин, амин. **После свещеникът да напише тези клетви на книга и да ги заличи с горчивата вода;** Числа 5:16-23

Мъжете хванали тази жена в самия акт на прелюбодейство, я примамили и се възползвали от нея. Когато Исус пишел в праха на пода, Светият Дух (символизиран чрез вода) убедил хората и това довело до „подуваща горчивина в коремите им“ и „изсушаване на бедрата им“, чрез убеждението за грях. Те завиждали на Христос и това ги изпояждало. Както казва псалмистът:

Когато мълчах, се разложиха костите ми от стенанието ми цял ден.
Пс. 32:3

Вместо да изповядат греховете си и да бъдат опростени, тези мъже си тръгнали мълчаливо, носещи вината си, която състарявала костите им.

И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никои ли не те осъди? И тя отговори: Никои, Господи. Исус каза: И аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече. Йоан 8:10-11

Но ако жената не се е осквернила, а е чиста, тогава ще остане неповредена и ще забременява. Числа 5:28

Исус простил греха на тази жена; Той изличил написаното от нейния грях с горчивата вода, която Той трябвало да изпие на кръста. Така тя повече не била осквернена. Можела да си отиде свободна. Истинското семе било заченато в нея - тя открила Духа на Исус в сърцето си.

Когато Исус казал на фарисеите: „Който е без грях, нека пръв хвърли камък“, Той произнесъл смъртната присъда над нея. Той не се опитал да сваля обвинението срещу нея, а го запазил. Жената вероятно се е почувствала сигурна в това, че ще умре. Чрез написаното на земята Исус напомнил на фарисеите, че не са безгрешни. Те си тръгнали. Когато всички обвинители на жената си тръгнали, Законодателят я попитал къде са. Отговорила, че са напуснали. По този начин нейният случай бил изцяло в ръцете на Законодателя. Той заявил: „Нито Аз те осъждам“, „Иди си и не съгрешавай повече“. Законодателят ни показва как Той винаги е възнамерявал да използва закона - да дава милост. Ако бе оправдал жената, тя не би имала нужда от милост, но Той произнесъл присъдата, за да може да покаже милост. Това е целият процес на закона. Законът възнамерява да ни доведе при Христос, за да можем да бъдем оправдани чрез вяра (Гал. 3:24).

Колко ужасно тъжно е вярването на юдейските водачи, че според волята на Бога тази жена трябвало да бъде убита с камъни. Не искаме да замазваме реалността на този проблем. Ако римляните не контролирали и тези мъже имали свободата да приложат закона както желаят, те биха взели камъни и убили тази жена. Това всъщност се случило със Стефан:

Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него, и го изведоха вън от града, и го замеряха с камъни. И свидетелите сложиха дрехите си при краката на един младеж на име Савел. И хвърляха камъни върху Стефан, който се молеше и казваше: Господи Иисусе, приеми духа ми! Деяния 7:57-59

Тези мъже вярвали в Бог, решен да накаже грешниците, като ги убива с камъни. Можем ли да си представим как тази бедна млада жена е ударена с един голям камък от едната страна на главата и пада с ужас на земята? Сагата би завършила с лежащ на земята обезобразен и окървавен труп, като предупреждение срещу всички, че Бог не е за подиграване и съгрешилия ще плати с живота си. Тази картина, изпълва ли ви с дълбоко чувство на любов към такъв Бог? Бихте ли искали винаги да се радвате в присъствието на едно такова същество, което смазва грешниците, подобно на безполезно насекомо?

Защо тогава Мойсеевият закон заповядва убийство с камъни? Законът отразява характера на Бога. Ако Бог дава този закон, не означава ли

въвеждане в изпълнение, когато се изисква това? Има един много важен принцип, който трябва да обмислим тук, така както е изразен от Исус:

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. Мат. 7:1-2

Нашият небесен Баща е установил система, позволяваща на хората да бъдат съдени според тяхната собствена присъда. Нека проучим какъв е произхода на убиването с камъни:

Но Мойсей каза: Не е прилично да направим така, защото ние ще жертваме на ГОСПОДА, нашия Бог, онова, което е гнусота за египтяните. Ето, ако жертваме пред очите на египтяните онова, което е гнусота за тях, **няма ли да ни избият с камъни?** Изх. 8:26

Убиването с камъни било египетска практика. Ето така египтяните се отнасяли с провинилите се срещу боговете им. Една от причините, Израил да иска да отиде да жертва в пустинята била, че животните за жертване, били обект на поклонение за египтяните. Много вероятно е фараонът да е бил наясно, че ако израилтяните жертват в земята, това би подтикнало египтяните за убийство с камъни. Това че израилтяните са възприели тази практика е видно от намеренията им спрямо Мойсей:

Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! Изх. 17:4

Когато Халев и Исус Навин умолявали хората да станат и да завладеят Ханаанската земя, реакцията на хората била да искат да ги убият с камъни:

Ако ГОСПОД има благоволение към нас, Той ще ни въведе в тази земя и ще ни я даде — земя, където текат мляко и мед. Само не въставайте против ГОСПОДА и не се страхувайте от народа на земята, защото той е хляб за нас! Защитата му се оттегли от него, а ГОСПОД е с нас; не се бойте от тях! **Но цялото общество каза да ги убият с камъни.** Тогава ГОСПОДНАТА слава се яви в шатъра за срещане пред всичките израилеви синове. Числа 14:8-10

Ако Бог не се бил намесил, щели да го направят. Тогава защо Бог е допуснал тази египетска практика за убиване с камъни в законите на Израил?

Защото не вършиха правилата Ми и отхвърлиха наредбите Ми, и оскверниха съботите Ми, и очите им бяха към идолите на бащите им. **Затова и Аз им дадох наредби, които не бяха добри, и правила, чрез които нямаше да живеят;** Ез. 20:24-25

Тези постановления и съдби относно убиването с камъни били наказания, които не са добри. Били присъединени или добавени към закона за наказване на престъпленията. Със сигурност не е добро нещо да бъдеш убит с камъни! Тези наказания били в съзвучие със собствените им идеи да преценяват престъпление и със собственото им мислене и начини научени от египтяните. Както Исус обяснява:

Защото се боях от теб, понеже си строг човек: взимаш това, което не си положил, и жънеш, което не си посял. Господарят му каза: От устата ти ще те съдя, зли слуго. Знаел си, че съм строг човек, който взимам това, което не съм положил, и жъна, което не съм сял; Лука 19:21-22

Израилтяните вярвали, че Бог е една строга личност. Когато видели славата Му, за тях тя била като пояждащ огън:

И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като **огън пояждащ** пред очите на израилевите синове. Изх. 24:17

Помнете, че самите израилтяни били възприели практиката за убиване с камъни при престъпление. Когато Израил решил да убие Мойсей с камъни в Изход 17:4, те разкрили един дух на безмилостно осъждане. Библията казва:

Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда. Яков 2:13

Тъй като израилтяните не показали милост в техния съд, този съдебен процес бил отразен обратно към тях. Те избрали да вярват, че Бог е искал да ги убие в пустинята и пожелали да убият Мойсей с камъни. Бог не е за подиграване – тъй като Израилтяните посели това семе, те пожънали жетвата. От собствената уста на Израил дошла смъртната присъда в пустинята според собствените им вярвания за Бога.

Израил многократно изразявал своите страхове, че Бог ще ги убие в пустинята:

И казаха на Мойсей: Понеже нямаше гробища в Египет, **затова ли ни изведе да умрем в пустинята?** Защо ни направи това и ни изведе от Египет? Изх. 14:11

Израилевите синове им казаха: **По-добре да бяхме умрели от ГОСПОДНАТА ръка в египетската земя**, когато седяхме около котлите с месо и ядахме хляб до насита; защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад! Изх. 16:3

И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: **Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени?** Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет? Числа 14:2-3

Така че те били съдени според собствената им присъда:

ГОСПОД говори още на Мойсей и Аарон, и каза: **Докога ще търпя това зло общество, което роптае против Мен? Чух роптанията на израилевите синове, с които роптаят против Мен. Кажете им: Жив съм аз, заявява ГОСПОД — наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми!** Трупове ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен... Числа 14:26-29

По времето на Христос виждаме, че фарисеите били ограничени от собствената си съдебна система, която предците им приели от египтяните. Тя разкрива постоянния страх, в който живеели израилтяните и робството, което се създава от това:

Йоановото кръщение от небето ли беше, или от хората? А те разсъждаваха помежду си, като казваха: Ако речем: От небето – ще каже: Защо не го повярвахте? **Но ако речем: От хората – целият народ ще ни убие с камъни**, защото са убедени, че Йоан беше пророк. И отговориха, че не знаят откъде е. Лука 20:4-7

Става ясно, че макар израилтяните да били напуснали Египет, Египет не ги бил напуснал. Фарисеите живеели в един свят на осъждане, гняв и отмъщение, притежаващ всички качества на робовладелеца-фараон. Този

дух бил плодът на това как възприемат характера на Бог. В същината си бога, когото почитали, бил като фараона. Когато израилевият народ бил сформирани, Бог позволил техните мисли да бъдат поставени в Закона. Но как е възможно Бог да допусне Закона Му да бъде опетнен от нечестивите мисли на хора? Това е така, защото целта на Закона е да доведе до убеждение за грях, та да може след това Бог да им предложи милост:

А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; Римл. 5:20

Нашият небесен Баща би позволил всяка форма на наказание да бъде добавена към Неговия закон, защото каквато и смърт да се предприше, тя била единствено с цел да се покаже милост към онези, които я поискат. Помним, че Писанията казват за Божия характер:

ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог **състрадателен и милостив**, дълготърпелив и многомилостив, и истинен,...Изх. 34:6

Славете ГОСПОДА, защото е благ, защото **Неговата милост е вечна!** Пс. 107:1

Бог е винаги милостив и Неговото желание е винаги да показва милост. Милостта приключва само когато хората отказват да вярват в нея и желаят осъждане. Хората са тези, които прекъсват милостта и се скриват от нея, защото искат да вярват, че Бог е като тях. Те искат да вярват, че Бог се обръща срещу хората и ги унищожава, когато не са Му угодни вече. Ако това беше вярно, тогава не би могло да се каже, че милостта на Бога е вечна. Ние си спомняме, че човекът, който съди безмилостно, не получава милост, защото самият той определя това. Ето затова човекът, който хулил Бога бил убит безмилостно с камъни:

И синът на израилтянката похули Името на ГОСПОДА и Го прокле. И го доведоха при Мойсей. А името на майка му беше Саломита, дъщеря на Даврий, от дановото племе. И го поставиха под стража, докато им се обяви волята на ГОСПОДА. И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Изведи вън от стана онзи, който прокле; и всички, които са го чули, да сложат ръцете си на главата му и цялото общество да го убие с камъни. Левит 24:11-14

Господ издал смъртната присъда, която самият Израил определил, свързвайки я с наказанието за богохулство срещу египетските богове. Нашият Баща искал този човек да бъде убеден, че грехът му е оскърбителен и че той действително заслужавал смърт, но единствено с цел да му даде милост. Знаем, че това е вярно заради думите на самия Законодател:

Затова ви казвам: всеки грях и хула ще се прости на хората; но хулата против Духа няма да се прости. Мат. 12:31

Исус казал, че всеки грях може да бъде простен, с изключение на един – богохулството срещу Светия Дух. Светият Дух работи върху съвестта ни и ни умолява да се покаем и да искаме милост. Когато един човек постоянно отказва да слуша този глас, който го моли да се покае, той няма да иска милост и затова ще бъде съден според наказанията, които е измислил собствения му народ. Човекът от Левит 24-та глава - само да би помолил за милост и тя щяла да му се даде. Той похулил Светия Дух, който го умолявал да се покае, защото нашият Баща не желае никой да загине. За съжаление, той заглушил този глас и затова умрял според собствената си вяра, че Бог не би му простил.

Кой от нас би взел камъни да замерва с тях децата си до смърт заради греховете им, за които не са се покаjali и доброволно да ги превърне в една кървава маса по земята? Тази мисъл е толкова ужасна, че не може да се опише с думи. И все пак милиони хора вярват, че нашият небесен Баща е изисквал точно това от израилтяните. Колко хора са си отишли в гроба мразейки този Бог, за който са си мислели, че желае хората да бъдат убивани с камъни? Много християни днес благодарят на Бога, че нещата са се променили в Новия завет, но това никак не променя факта, че те все още вярват, че Бог е като описанието на Стария завет. Още веднъж ни е напомнено как Исус казал, че не е дошъл да премахне която и да е част от закона. Законът остава, но както научихме, нашият Баща никога не е желал да умъртви някого. Той желае за всеки единствено милост.

Моля се да отворите сърцето си за нашия небесен Баща. Той ви обича толкова много. Той никога не е искал да ви нарани или да ви умъртви заради греховете ви. Иска само да видим, че нашите грехове ни унищожават и че можем да молим за милост по всяко време. Когато знаете, че Бог не ви е ядосан и че наистина ви обича, тогава можете да тичате към Него, да изповядате всичките си грехове и да знаете, че Той ще ви ги прости - всичките. Подобно както Исус казва на хванатата в

прелюбодейство жена – “Нито аз те осъждам, иди си и не съгрешавай повече”.

За съжаление онези, които отхвърлят истината, че Бог наистина ги обича и винаги желае да покаже милост, няма да получат милост, защото вярват в един Бог, който не показва милост към грешниците и затова се отказват от надеждата за прощение. Подобно на Каин и те викат – “Нечестието ми е по-голямо, отколкото може да бъде простено”.

Понеже намразиха знанието и не избраха страха от ГОСПОДА, не приеха съвета ми и презряха цялото ми изобличение, затова ще ядат от плодовете на своя си път и ще се наситят от своите си измислици. Защото отстъплението на простите ще ги убие и безгрижието на безумните ще ги погуби. Пр. 1:29-32

Слушайте Словото на Бога и вярвайте в това, което казва:

ГОСПОД ми се яви от далеч и каза: Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост. Ер. 31:3

Елате сега да разискваме, казва ГОСПОД. Ако греховете ви са като пурпур, ще станат бели като сняг; ако са алени като червено, ще станат като бяла вълна. Ис. 1:18

...и да ги заличи с горчивата вода. Числа 5:23

9. Законът като огледало

Когато разглеждаме историите за Исус в Евангелията, ние виждаме Отец. Исус казал на Филип: „Ако си видял мен, видял си Отец” (Йоан 14:9). Има една важна история в Евангелията, която подчертава конкретен аспект от характера на нашия Баща, Който често е разбран напълно погрешно. Исус прекарал почти цялата си служба в териториите на юдейския народ. В този рядък случай, Спасителят избрал да отиде в един езически регион на Финикия.

Дълбоко загнездилите се гордост и предрасъдъци на Юдеите сковавали сърцата на учениците и ги заслепявали за тяхното участие в националния грях на расизъм и духовно тесногърдие. Израил бил призован да бъде светлина за езичниците; но те превърнали тази привилегия в тъмнина чрез презиране на онеправданите им близни.

В този регион живеела една жена. Заедно с мнозина от нейното общество, тя чула за този юдейски учител, който можел да лекува хора. Дъщеря ѝ била “измъчвана от демон” и напразно търсила помощта на нейните богове. Чудела се дали този юдейски учител може да ѝ помогне. Решила да пледира за своята кауза пред Исус, докато в същото време се съмнявала какво би могъл да направи този юдеин за нея.

Сърдечният вик на тази бедна майка достигнал до ушите на Спасителя:

И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика, като казваше:
Смили се за мен, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми е лошо обсебена от демон. Мат. 15:22

Сърцето на себепожертвувателния Божи Син било пълно със състрадание. Той дошъл в тази област специално, за да ѝ помогне. Това, което Исус направил по-късно, разкрива нещо много важно за характера на Бога.

Но Той не ѝ отговори нито дума. Мат. 15:23

Неговата причина да го направи се изяснява веднага в следващото изречение:

Но Той не ѝ отговори нито дума. Учениците дойдоха и Му се молеха, като казаха: Отпрати я, защото вика след нас. Мат. 15:23

Ако Исус би отговорил веднага на молбата ѝ, жестокостта на учениците нямало да се разкрие. Затова Спасителят замълчал, за да види как те ще отговорят. Те изтъкували Неговото мълчание като потвърждение на расисткия им предразсъдък. В същото време Неговото мълчание подложило на изпит съмненията на чужденката, относно юдейския Учител. Виждаме как действията на Исус са като огледало, разкриващо какво има в сърцата на тези, които са около Него.

Откриваме и други такива примери: когато Исус “се държеше така сякаш ще отиде по-нататък”, докато вървял с двамата към Емаус (Лука 24:28); когато Исус дошъл “ходейки по морето, и щеше да ги отмине” (Марк 6:48).

Както научихме, учениците се съпротивили на призива да носят своя личен кръст пред лицето на световното отхвърляне на Божия Син. Това ги заслепило за много неща, които Исус се опитвал да им каже. Тъй като, в това отношение, те били само слушатели на закона, това ги карало да възприемат Исус по следния начин:

Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той **прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото**, понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил. Яков 1:22-24

Учениците откликнали на Христовия призив за новото царство, но сърцата им не били подчинени нито на принципите на себеотричането, нито на отхвърлянето на любимия им Месия от техния народ. Това ги направило едни слушатели на закона, който идвал от устата на Исус. Когато Исус мълчал пред чужденката, те видели собственото си естествено лице в Него и изтъкували действието Му като расистка нетолерантност. Проектирали върху Него собствените си наклонности и желания. Резултатът от това бил да замолят Исус, пред бедната жена, да я отпрати. Колко съкрушително трябва да е било за жената да ги чуе да говорят така! Скръбта за дъщеря ѝ сигурно е извирала от нея, когато се обърнала и чула Исус да казва:

А Той в отговор каза: Аз не съм изпратен при други, освен при загубените овце от израилевия дом. Мат. 15:24

Този отговор изпитал всички, за да се види дали наистина слушат. Спасителят бил представен от Йоан Кръстител със следните думи:

На следващия ден Йоан видя Исус, че идва към него, и каза: Ето Божият Агнец, **който взема греха на света!** Йоан 1:29

Исус бил Спасител на целия свят, а не само за физическите юдеи. Тази истина била осъзната от самарянката при кладенеца и от онези, които излезли от града:

А на жената казаха: Ние вече вярваме не заради това, което ти каза, а защото сами чухме и знаем, че Той е наистина (Христос), Спасителят на света. Йоан 4:42

Исус бил Спасителят на света, но Неговото царство със сигурност не било от света:

Исус отговори: Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъде предаден на юдеите. Но сега царството Ми не е оттук. Йоан 18:36

Терминът *Израил* е препратка към всички онези, които щели да приемат дара на спасението. Както апостол Павел по-късно описал това:

Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта; а юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога. Римл. 2:28-29

Спасителят им говорил за Неговото духовно царство в сърцето. Идвайки при Исус, тази жена откликвала на призива на Духа. Разкрила, че наистина е от Израилевия дом. Не от плътския Израил, а от духовния Израил. Името *Израил* било дадено на Яков заради побеждаващата вяра, която изявил, когато в своето отчаяние се борил с Ангела. Сега тази жена щяла да демонстрира, че действително е истински израилев победител.

А тя дойде, кланяше Му се и казваше: Господи, помогни ми! Мат. 15:25

Вярата на жената не отстъпила. Тя устояла с вяра. Спасителят копнеел да ѝ помогне, но изпитът още не бил свършил:

Но Той отговори и каза: Не е хубаво да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата. Мат. 15:26

Тук думата *но* не означава задължително, че Той се противопоставя на апела ѝ. Гръцката дума де може също да означава и под формата на едно продължение на мисълта. Исус сега искал от нея да реши дали наистина е израилтянка. Неговото изявление е оформено по такъв начин, че да изпита расисткия предразсъдък на учениците, а също и нейните собствени съмнения към този юдейски учител. Жената можела да каже: “Господи, аз съм едно от твоите деца и вярвам, че ще ми помогнеш.” Това е най-висшият възможен отговор. Но отговорът ѝ е удивителен в това, че макар да наричала себе си куче, тя все още устоявала с вяра:

А тя каза: Да, Господи, но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им! Мат. 15:27

Въпреки че си помислила, че Исус я нарича куче, тя все още продължавала да вярва, че Той ще ѝ помогне, превръщайки я в истинска побеждаваща израилтянка. Любовта на тази жена към нейната дъщеря и нейният отговор към привличането от Духа ѝ дали победата на вярата:

Тогава Иисус в отговор ѝ каза: О, жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде, както искаш. И от онзи час дъщеря ѝ оздравя. Мат. 15:28

Този отговор изобличил учениците. Те слушали думите на Исус с естествените си сърца и проектирали върху Него расисткия си предразсъдък. Когато Исус откликнал на молбата на жената, те били шокирани. Начинът, по който възприемали Исус, бил разклатен. В този момент те или са сметнали действията на Исус за тайна, или са започнали да поставят под съмнение своята расистка омраза.

В Писанията Исус има титлата *Мъдростта на Бога* (1 Кор. 1:24). Тази мъдрост, която идва от Неговия Баща, Му позволява да взаимодейства с човечеството и да разкрие какво има в сърцата им, без директна конфронтация. Тя само би произвела съпротива. Защо Исус просто не им казал: “Имате проблем с расистката омраза и трябва да го превъзмогнете”? Това не би постигнало нищо. Вместо това, Исус говорил по начин, който позволява на думите Му да действат като огледало и да разкрият какво има в сърцето.

Щом веднъж разберете този принцип, ще можете да четете Писанието като изпълнител на закона, а не просто като слушател, който вижда собственото си естествено лице. Изпитът, който Исус дал на учениците, стои пред всеки читател на Библията. В Писанието нещата са изразени по такъв начин, че да разкрият какво има в сърцето на читателя. Както

учениците прочели в действията на Исус собствения си расистки предразсъдък, мнозина прочитат в Библията едно описание на Бога чрез естественото човешко разбиране, вместо според истинския Божи характер. Следният текст звучи така, сякаш Бог забравя за Своя народ и му обръща гръб:

Като източния вятър ще ги разпръсна пред врага; **с гръб**, а не с лице ще ги погледна в деня на нещастieto им. Еремия 18:17

Ние използваме термина „*обръщане на гръба*“, за да покажем на хората, че ги отхвърляме. Забележете контекста на това, как Бог обръща гръба Си в този текст:

И когато минава славата Ми, ще те поставя в една пукнатина на канарата и ще те прикрия с ръката Си, докато премина. После ще вдигна ръката Си и **ще Ме видиш изотзад**, но лицето Ми няма да се види. Изх. 33:22-23

В този контекст Бог показва гръба Си, за да защити Мойсей от пълната слава на Своя характер. Любовта на Бога към Неговите деца е толкова велика, толкова неегоистична и грижовна, че, когато един грешник я види напълно, това веднага докарва смазващо чувство на вина и самоосъждане.

Защото Моят народ Ме забрави, кади на нищожните идоли; и те ги препънаха в пътищата им, в древните друмища, да ходят по пътеки, по неутъпкан път; Ер. 18:15

Израил забравил Господ и се обърнал към други пътища. Господ скри славата Си и обърнал гръб, за да не бъдат напълно унищожени. Обърнал също гръба Си, за да не могат да видят Неговото страдание и мъка, когато гледа как децата Му жънат онова, което са посели.

Гръба си дадох на биячите... Ис. 50:6

Действията на Израил наранявали нашия Спасител. Тяхното идолопоклонство много Го наранило. “Във всичките им скърби Той скърбеше и ги взе и ги носи през всички древни дни.” (Ис. 63:9). Така Той дал гръба Си на бичуването им. От тази фраза може да се разбере, че Господ е нараняван за престъпленията на Неговия народ при отхвърлянето Му от тях, а също и защитаването на Неговия народ от пълната слава на Неговия характер, така че да не бъдат напълно смазани

от вината си. Естественото сърце ще прочете този текст така, сякаш Бог просто е отхвърлил Своя народ, защото едно човешко същество би реагирало точно по този начин. Когато четем Библията по естествен начин, ние разбираме точно това. За щастие, Божиите мисли не са като нашите мисли (Ис. 55:8, 9).

Нека представим друг пример за това как Божието Слово действа като огледало за душата. В Числа 13-та глава четем следното:

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Изпрати мъже, за да разузнаят ханаанската земя, която Аз давам на израилевите синове! Да изпратите по един мъж от всяко племе на бащите им и всеки да е първенец между тях. Числа 13:1-2

Но във Второзаконие 1:22 четем:

Ето, ГОСПОД, твоят Бог, предава земята пред теб; изкачи се и я завладей, както ти е говорил ГОСПОД, Бог на бащите ти. Не се бой и не се обезсърчавай. Тогава всички вие дойдохте при мен и казахте: Да изпратим мъже пред нас, за да разузнаят за нас земята и да ни донесат известие за пътя, по който трябва да се изкачим, и за градовете, в които ще влезем. И това беше добро в очите ми и аз взех дванадесет мъже от вас, по един мъж от всяко племе. Вт. 1:21-23

Пасажът в Числа 13-та глава не осигурява пълния контекст на това, което се е случило. Той просто представя Божията заповед за съгледване на земята. Тези два пасажа, представени по този начин в Писанието, се оказват едно малко изпитание за четящия. Ако читателят поддържа в сърцето си желание да опровергае Библията, тези два текста, поставени един до друг, могат да се използват като доказателство, че Библията си противоречи. Съществуващите в читателя противоречия се проектират върху Библията. Изпълнителят на закона бързо би видял, че заповедта да се възлезе и завладее земята е означавала, че не било нужно да се съгледва земята. И още - молбата за съгледването ѝ разкрива липса на вяра. Бог отговорил на молбата с една заповед, според техните желания. Страхливият доклад на мнозинството от върналите се съгледвачи, разкрил неверието, което съществувало в сърцата им, подтикнало ги да молят за оглед на земята. Следователно, Библията е написана по такъв начин, че когато човек живее в противоречие, ще може да я прочете, намирайки противоречията, които търси, за да подкрепи твърденията си. Изпълнителят

на закона устоява с вяра и се опитва да разреши привидния конфликт, хармонизирайки Писанието.

Нека помислим върху историята с Давидовото преброяване на Израил:

И гневът на ГОСПОДА отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди, преброй Израил и Юда. 2 Царе 24:1

А сега го сравнете с 1 Лет. 21:1:

Но Сатана се надигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил. 1 Лет. 21:1

Още веднъж на повърхността се явява противоречие. Това е подобно на случая, когато Исус се бил представил като Спасител на света, а след това казал на жената: "Не съм изпратен освен до изгубените овце от Израилевия дом". Испитвани сме, когато четем тези пасажки. В една от предстоящите глави ще навлезем с повече подробности в идеята за Господния гняв. Засега ще се фокусираме само върху прочитането на еврейските думи, в светлината на живота на Исус Христос. Това преброяване на Израил довело до смъртта на 70 000 души:

И ГОСПОД изпрати мор върху Израил от сутринта до определеното време и измряха седемдесет хиляди мъже от народа от Дан до Вирсавее. 2 Царе 24:15

Някои преводачи казват, че Бог е бил толкова разгневен на Израил, че създал претекст, за да заличи хиляди хора:

Господният гняв се запали срещу Израил. Той подбуди Давид срещу тях. Той каза: "Иди! Преброй мъжете на Израил и Юда." 2 Царе 24:1 Нов Международен Превод

Когато четем, че Божият гняв се е запалил против Израил, каква картина създава това в ума ви? Представяме ли си как някой с почервеняло лице пристъпва напред, готов да експлодира от ярост? Възможно ли е преводачите да прочитат еврейските думи според тяхното естествено разбиране? Удивителното, в различните варианти на смисъла в еврейските думи е, че читателят или преводачът решава кой е варианта. При някои думи вариантите на смисъла променят съществено значението на това, което се прочита. Ако проучите думата *гняв* и *разпален* във 2 Царе 24:1, те могат да бъдат преведени като *страдание* и *наскърбяване*.

Едно от значенията на думата *подбуди* е *съблазни*, така че можем да прочетем текста по следния начин:

И отново страданието на ГОСПОД бе наскърбително за Израил, и Давид беше съблазнен да каже: Иди, преброй Израил и Юда. 2 Царе 24:1

Тогава това е в хармония с 1 Лет. 21:1, където се казва, че Сатана е застанал срещу Давид. Защо бил съблазнен Давид? Понеже Израил наскърбил Духа на Бога. Божият гняв е описан в Библията като позволяване на злите ангели да имат по-голям контрол:

Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — нашествие на ангели на злото. Пс. 78:49

Отново думата *нашествие* може да се преведе като *освобождаване*. Божият гняв е дефиниран като едно окончателно позволение за Неговия народ да Го отблъсне. Това дава възможност на Сатана да стане и да поеме контрол върху ситуацията. Нашият скъпоценен Баща обича Своите деца и нашият Спасител е наш Пастир, който се грижи неуморно за овцете си. Когато Неговият народ продължи да игнорира и отхвърля апелите Му, най-накрая трябва да му позволи да има това, което иска. Израил копнеел за национално величие, под владичеството на Давид. Духът на Господ ги умолявал да не търсят тези неща, но същият дух, който искал цар, сега искал да разшири империята. Следователно, Господ е позволил на Сатана да съблазни Давид, за да преброи народа.

Повечето преводачи на Библията избират да преведат еврейската дума *аф* от 2 Царе 24:1 като *гняв*. Докато в Изход 34:6 същата дума, която е прикрепена към думата *дълго* е преведена по следния начин:

ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив (англ. дългострадателен) [Евр. 639 *аф*] и многомилостив, и истинен. Изход 34:6

Господ е позволил тази еврейска дума *аф* да действа като огледало в душата ни. Можем да я прочетем като гняв или като страдание. Това е така, защото еврейската дума означава *ноздри* или *ускорено дишане през носа*. Ускореното дишане може да идва от гняв или от крайна мъка. Когато Исус казал на учениците, че трябва да претърпи много неща от ръцете на водачите, те не искали да чуят това. Така и ние намираме в много случаи хора, които смятат по-скоро, че Бог е гневен на онези, които съгрешават

против Него, отколкото да Го виждат като страдащ, като Баща със съкрушено сърце. Ако си позволят да видят това, то ще им докара дълбоко убеждение и решимост да спрат да нанаяват нашия Баща. Когато Го виждат като гневен, това позволява на много хора да оправдават своя грях. Точно както учениците изтъкували мълчанието на Исус като расистка нетолерантност, много библейски преводачи, а оттук и читатели, прочитат собствените си чувства като несправедливост в Божия характер.

Един последен пример за размисъл:

Така умря Саул за престъплението си, което беше извършил против ГОСПОДА относно ГОСПОДНОТО слово, което не спази, и още, понеже беше потърсил врачка, за да се допита, а до ГОСПОДА не се допита. Затова Той го уби и обърна царството към Давид, сина на Есей. 1 Лет. 10:13-14

Ако някой търси доказателство да покаже, че Бог убива хора, този случай изглежда много простичък. Казва ни се, че Бог е убил Саул. Този текст е едно огледало. Слушателят на закона ще вижда собственото си лице в този текст. Саул бил много почетен от Бога, но се разбунтувал срещу Него. Естественият човек би имал отмъстителни чувства в такъв случай и би осъдил Саул, като достоен за смърт. От друга страна, естественият човек има много бунтовни чувства спрямо властта. Прочитането на този текст, като директно Божие убиване на една душа, предоставя доказателство, че авторитетът е груб и неразумен. При онези, които четат Библията през характера на Исус, ще има търсене на повече отговори, които да обяснят този стих, който изглежда, сякаш Бог е убил Саул. В този случай отговорът се намира само 10 стиха по-рано, в същата глава:

И битката срещу Саул се засилваше, и стрелците го улучиха, и той беше ранен от стрелците. Тогава Саул каза на оръженосеца си: Изтегли меча си и ме прободи с него, за да не дойдат тези необрязани и да се гаврят с мен! Но оръженосецът му не искаше, защото много се страхуваше. Тогава Саул взе меча си и се хвърли върху него. 1 Лет. 10:3-4

Саул извършил самоубийство. Бил се обърнал от Бога и това означавало, че Бог не може да го защитава, както би искал. Саул бил незащитен в битката и събитията се разиграли по такъв начин, че накрая той сам сложил край на живота си. Това осигурява контекста на стиховете.

Тук се съдържа един важен урок за читателите на Библията. Ако сте сигурни, че Исусовата мисия на земята е откровението на Отец; схващате страданията на Христос, които преживява, поради ежедневното отхвърляне от човешката раса, тогава, подобно на сиропиникийката, ще се закачите(захванете) с вяра, доверявайки се, че Той е милостив, дори, когато изглежда, че не е. Това е функциониращият като огледало за душите ни закон. Той изважда наяве това което е в сърцата ни, за да можем да се покаем, че проектираме своите желания и наклонности върху Христос и Неговия Баща:

Нека ти бъде, според желанието. Мат. 15:28

10. Какво разбираме под „Страх от Бога“

И като приближаваше Пасхата на юдеите, Исус се изкачи към Ерусалим. И намери в храма продавачите на волове, овце и гълъби и тези, които седяха и разменяха пари; и като направи бич от върви, изпди всички от храма, както и овцете и воловете; изсипа парите на тези, които разменяха пари, и прекатури масите им; а на тези, които продаваха гълъбите, каза: Махнете ги оттук и не правете Бащиния Ми дом, дом за търговия. Тогава учениците Му си спомниха, че е писано: „Ревността за Твоя дом ще Ме изяде.“ Йоан 2:13-17

И като влезе в храма, започна да изпъжда онези, които продаваха, като им казваше: Писано е: “И домът Ми ще бъде молитвен дом“; а вие го направихте “разбойнически вертеп“. Лука 19:45-46

Пасхата била замислена, за да научи грешниците на удивителната Божия любов, в даването на Неговия Син да умре за света. Ръководителите на Израил превърнали това във възможност да се обогатят, за сметка на народа. От всяко семейство се изисквала жертва. За да може някой да си купи агне, трябвало да обмени местната валута за храмовия сикъл. Тази размяна на пари ги снабдила с начин за повишаване цената на жертвените животни. За бедните и онези в неравностойно положение било много по-трудно да се сдобият с необходимата жертва. Това ги карало да се чувстват измамени от същите хора, от които се очаквало да ги учат на изобилната Божия благодат.

Докато Исус наблюдавал сцената в храма, сърцето Му се наскърбило. Ако тази практика била отмината без предизвикателство, това щяло да доведе милиони до гроба, без Христос и без спасение, защото истината на Евангелието била превърната в себична лакомия. Тук ни е представен един аспект на Божия характер, който, безспорно е неразбран. Бог дълбоко обичал хората, които вършели тези зли дела, също както обичал и онези, които били мамени от свещениците. За да достигне тези водачи, те трябвало да се изправят пред своя грешен курс на действие, за да може да ги спаси. Това е формулата за изкуплението:

А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; Римл. 5:20

Гневните размени и острите отношения в храма отразявали сърдечното състояние на хората, ръководещи нацията. Ако не се покаяли за тези дела, те щели да умрат.

Спасителят на света има силата да чете в душите на хората. Както Отец знае броя на космите на всяка глава, така и Той познава интимно мислите на всеки човек. Когато Божественото проблясва през човешкото, Христос прочита вътрешните тайни на всички около Него. Това бил момент на съд и онези, които били в присъствието на Исус, започнали да съзнават, че Спасителят може да чете всяка подробност в душите им. За нечестивите това било най-ужасяващо преживяване. Използването на камшик от върви не е било с цел хората да бъдат удряни и физически наранени, а за да осъзнаят греховността на това, което вършели. Никой не бил убит, никой не бил наранен, но предметите, с които те търгували, били поразени като едно предупреждение, че всичко това ги унищожава.

Спасителят ги убеждавал в грях, не за да ги унищожи, а за да ги спаси. Копнеел те да видят опасността, в която се намират, да се покаят и да бъдат спасени. Когато Духът на Бога изследвал сърцата им, това било с цел да ги насърчи да се обърнат от греховете си и да помолят прошка за нечестивите си дела. Вместо това, хората побягнали от присъствието Му, избирайки да останат свързани с греховете си, вместо да ги оставят. Били изгонени от храма, заради отказа им да се покаят. Ако се били покаяли, щели да получат благодат и мир на ума, който би им позволил да останат в присъствието Му. Макар че мнозинството избягали от Христос, други останали и Го слушали как поучава:

И поучаваше всеки ден в храма. А главните свещеници, книжниците и народните първенци се стараеха да Го погубят,...
Лука 19:47

Ако Исус е бил пълен с гняв и агресия към хората, никой не би останал и всички щели да избягат. Онези, които се покаяли смирено, нямало нужда да си тръгват, защото не чувствали осъждане в присъствието Му:

И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос
Исус. Римл. 8:1

За съжаление, свещениците и управителите отказали да позволят на Божия Дух да очисти сърцата им. Физическият храм представлял сърцето на нацията. Храмът би могъл да бъде очистен от сълзи на покаяние, но вместо това бил очистен от ужасените нечестиви, побягнали от Неговото

присъствие. Духът се приближавал към тях за съд, за да ги спаси, но колкото по-близо идвал, толкова повече те изпадали в паника:

И Аз ще се приближа до вас за съд и ще бъда бърз свидетел против баячите и против прелюбодейците, и против кълнящите се лъжливо, и против онези, които угнетяват наемниците в заплатата им, вдовицата и сирачето, и онеправдават чужденеца, и не се боят от Мен, казва ГОСПОД на Силите. Мал. 3:5

Четейки този стих, естествените ни мисли са, че Бог ще отсече и унищожи нечестивите в гнева Си. Словото на Бога отново действа като огледало. Текстът казва: “Аз ще се приближа до вас за съд.” Нашият Баща иска да дойде по-близо до нас и да разисква с нас относно греховете ни. Да дойдеш в присъствието на Някой, толкова несебичен и любящ, не оставя други възможности, освен да се покаеш или да избягаш от светлината. Не е възможно да си пасивен в присъствието на Бога. Онези, които се вкопчват за греховете си, бягат за това, което смятат за свой живот, но всъщност показват, че обичат смъртта и бягат от живота.

Очистването на храма отразява сцените, случили се в небето, когато Луцифер и ангелите му се разбунтували срещу Бога. Божият Дух ги убедил за грешния им курс, но за съжаление, те отказали да приемат прошка. Забележете двата начина, чрез които това е изразено в Писанието:

И ангелите, които не опазиха подобаващото им първенство, а напуснаха своето собствено жилище, Той държи под мрак във вечни връзки за съда на великия ден; Юда 1:6

Защото, ако Бог не пощади и ангели, когато съгрешиха, а ги хвърли в мрачните ровове на ада и предаде да бъдат пазени за съд; 2 Петр. 2:4

Как четете тези стихове? В Юда ни се казва, че ангелите напуснали техния дом в небето. Във 2 Петр. 2:4 ни се казва, че Бог не пощадил ангелите, които съгрешили, а ги хвърлил в ада и тъмнината.

Когато Божият Син се приближил към тях за съд, представлявайки Своя Баща, те не могли да понесат присъствието Му. Христос, който е архангел Михаил, се борил с тези ангели, умолявайки ги да се върнат в светлината, да се покаят за плановете си и да се върнат при Отец:

И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. Откр. 12:7-8

Войната в небето се съсредоточила върху Луцифер, който се опитвал да лансира своята търговия в Божия храм:

От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те унищожих отсред огнените камъни, херувиме закрилящ! Ез. 28:16

Отново Библията ни говори като огледало. Тя разкрива какво има в сърцата ни. Когато казва: *“Ще те унищожа (англ.) о, херувиме засеняващ”*, ние сме предизвикани да отсъдим как ще се случи това. Ако Луцифер би признал своето грешно действие, преди да се посвети на войната срещу управлението на Бога, той щял да бъде спасен. Усилието на Божия Син да очисти храма на душата му извело проблема на преден план. Когато Христос се опитвал да го достигне, за да го убеди в неговата заблуда, той отказал, закоравил сърцето си и пропаднал изцяло в греха. Действията на Христос осигурили на Луцифер платформа да отхвърли светлината и да унищожи себе си. Библията показва, че Бог е започнал този процес, довеждащ до унищожението на Луцифер. Това е същото, както когато Писанието казва, че Бог е закоравил сърцето на фараона. Бог се стремил да достигне фараона, за да го доведе до покаяние, но изборът на царя бил да закорави сърцето си. Въздействията на слънцето ли са тези които вкоравяват глината, или съставките на глината реагират спрямо слънчевата светлина, като я правят твърда?

Сатана и ангелите му не били изхвърлени от небето. Сатана бил отблъснат чрез неговия отказ да откликне на убеждаващия Божи Дух и желанието да избяга от присъствието Му. Същият процес се осъществил в храма, когато Исус го очистил. Той показал на хората заблудата им, убедил ги в греха им, Духът дошъл по-близо до тях и ги призовавал да се покаят, но те отказали. Този отказ поставил мнозина от тях във веригите на тъмнината, подобно както се е случило с падналите ангели. Когато Духът прави едно директно усилие да достигне душата, а тя категорично откаже, тъмнината веднага нахлува в нея и я поробва. За щастие, някои от тези, които побягнали от Христос в онзи ден, все още можели да се покаят, но за останалите този ден бил началото на тяхното унищожение; и може да се каже, че Христос ги е унищожил, опитвайки се да ги спаси.

Като знаем това, можем да прочетем няколко пасажа от Писанието с едно по-добро разбиране на смисъла в това хората да бъдат обхващани от страх в присъствието на Бога:

Ще изпратя пред теб страх от Мен и ще **унищожа** [Евр. 2000] (бълг. обезсиля) всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб пред теб. Ще изпратя и стършели пред теб и те ще изгонят отпред теб евейците, ханаанците и хетейците. Изх. 23:27-28

Еврейската дума, която версията на Крал Яков превежда като *унищожа*, има следните смислови варианти:

Евр. 2000 – Хамам: премествам шумно, обърквам, вдигам шум, смущавам, счупвам, поглъщам, смазвам, унищожавам, безпокоя, дразня

Страхът, който Бог щял да вложи всред много от тези народи, щял да бъде точно като това, което направил Исус, когато за втори път очистил храма. Много от тези народи около Израил били напълнили чашата със своето беззаконие и били във фазата на окончателно решение. Страхът, който Бог вложил в тях, бил Неговото убеждение за греховете им. Духът на Бога се приближил към тях за съд. За съжаление, те отказали да се покорят и това ги смутило, раздразнило и объркало. Отказът на юдеите да приемат милостта на Исус, в крайна сметка, ги оставил на унищожението на Рим. Отказът на околните народи да се покаят за греховете си, ги оставил изложени на израилевия меч. В една следваща глава ще проучим меча на Израил, но засега виждаме, че страхът от Господ, който дошъл върху тези народи, бил Духът на Бога, който се опитвал да ги убеди в греха им и да ги накара да се покаят в едно последно усилие да ги спаси. Опитът да ги достигне, за да бъдат спасени, довел до закоравяване на сърцата им, и по този начин те избрали смъртта вместо живота. Убежденията за грях били като стършели в душата. Тези народи пренебрегвали ужилванията на съвестта, побягнали от присъствието на Бога към ръцете на унищожителя Сатана и в резултат на това, загинали:

Но в утринната стража ГОСПОД погледна от огнения и облачния стълб към египетското войнство и **смути** [Евр. 2000] войнството на египтяните. Той извади колелата от колесниците им и те се теглеха мъчно, така че египтяните казаха: Да бягаме от Израил, защото ГОСПОД воюва за тях против египтяните! Изх. 14:24-25

При Червеното море Господ смутил египтяните. Това е същата дума, споменаваща, че Бог щял да изпрати страх върху народите в Изх. 23:27.

Египтяните били точно толкова обичани от Бог, колкото и израилтяните. Когато Господ издигнал огнения стълб, за да им попречи да атакуват израилтяните, те трябвало да видят в това предупреждение да се приберат у дома. Те се уплашили от това, но отказали да се покаят. Когато подгонили израилтяните, Господ изпратил ангелите Си да извадят колелата на колесниците им, за да ги забави и да им попречи да продължат напред. В упорития си отказ да се оттеглят, отишли в дълбочината на образувалата се бездна и се удавили, когато водите се събрали. Няма доказателство, че Бог ги е примамил във водите, за да ги убие. Той направил всичко възможно, да им попречи да извършат това действие:

А времето, през което пътувахме от Кадис-Варни, докато преминахме потока Заред, беше тридесет и осем години, докато цялото поколение на мъжете, годни за война, се довърши от стана, както ГОСПОД им се закле. При това ръката на ГОСПОДА беше против тях, за да ги изтреби [Евр. 2000] отсред стана, докато се довършат. Вт. 2:14-15

Когато израилтяните били поканени да възлязат и да завладеят Ханаанската земя, те се уплашили от великаните на земята и отказали да се доверят на Бога. Когато Бог им казал, че не могат да отидат в Обещаната земя заради неверие, те се разбунтували отново и решили да отидат и да се бият. След като били победени от враговете си, те обвинили Мойсей за всичко и искали да го убият. Народът постоянно повтарял, че Бог иска да ги убие в пустинята. Както съдели, така и получили. Бог позволил да се случат тези неща с надеждата, че ще видят грешката си, ще се покаят и ще молят за прошка. В продължение на 40 години Господ изпращал Духа Си да ги умолява, за да се смирят и да се покаят за греха си. Ако се били покаяли, не би имало значение дали ще умрат в пустинята; щели да се сдобият с вечен живот:

И така, понеже остава, че някои влизат в нея, а онези, на които преди това се благовести, не влязоха поради неверието си. Евр. 4:6

Колко тъжно е, че всички тези израилтяни, отказали да влязат в почивката, която е в Христос, и да знаят, че греховете им са простени. Вместо това, те се закоравили против умоляванията на Духа, умрели в пустинята и загубили вечния живот. Значи ли, че Господ ги е унищожил? Направил го е

толкова, колкото слънцето вкоравява глината. Постоянните Му умолявания закоравявали сърцата им чрез постоянния им отказ и така те били унищожени.

Когато Спасителят идва при вас с едно дълбоко убеждение за грях, не се обръщайте със страх и не закоравявайте сърцето си. Вярвайте, че вашият Баща прощава свободно и очиства от грях, и се радвайте на мира и свободата от прощението. Наслаждавайте се на небесния мир в храма на душата си и се радвайте, че Той е готов да ви очисти, заради славата Си и чрез славата Си.

В тези последни дни по света се носи една вест, която ни казва „да се боим от Бога и да Му отдадем слава” (Откр. 14:7). Когато позволим на Божия Дух да ни убеди за греховете ни и не се съпротивляваме на Неговите апели, ще бъдем благословени и ще започнем да разбираме мъдростта; защото четем, че:

Страхът на ГОСПОД е начало на мъдрост: и познаването на Святия е разум. Пр. 9:10

11. Гневът на Господ

Една седмица преди да бъде разпънат на кръста, Христос язел едно магаре в Ерусалим, заобиколен от голямо множество:

И едно много голямо множество постла дрехите си по пътя; други пък сечеха клони от дърветата и ги постилаха по пътя. А множествата, които вървяха пред Него и които идваха след Него, викаха: Осанна на Давидовия син! Благословен, който иде в Господното Име! Осанна във висините! Мат. 21:8-9

На учениците това им изглеждало като че ли дълго поддържаните от тях стремежи се осъществяват; най-накрая Учителят им бил признат от въодушевените множества. Но точно в средата на това кресчендо на възхвалата, четем:

И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да, и ти, поне в този (твой) ден това, което служи за мира ти! Но сега това е скрито от очите ти. Лука 19:41-42

Докато Исус оглеждал града и размишлявал за всичко, което тази нация направила в бунт срещу Неговия Баща и за това какво щяло да им се случи след по-малко от четиридесет години след този ден, Той започнал да плаче. Това не била малка сълза, стичаща се от очите - това било отприщването на силна и неудържима мъка, избухнала с големи агонизиращи ридания. Една от думите, която Господ използвал, за да опише Божия характер е **дългострадателен**:

ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив [Евр. 639 аф] и многомилостив, и истинен, Изх. 34:6

Тази дума има следните значения:

съществително собствено нос или ноздра; оттук лице, и понякога личност; също (**от учестеното страстно дишане**): - гняв (-но), + преди, изражение, лице, + въздържане, чело, + [дълго-] **страдание**, нос, **ноздра**, зурла, X достоен, ярост.

Но на Анна той даде един достоен [Евр. 639 аф] дял; защото обичаше Анна: но ГОСПОД беше затворил утробата ѝ. 1 Царе 1:5

Няма смисъл да се каже, че на Анна ѝ е бил даден един гневен дял, защото той обичал Анна. Както изразява това *Еврейско-халдейския лексикон на Гезений*:

Вероятно с наскърбен ум; тъй като думите, които обозначават гняв, понякога се прилагат за скръб.

Горещите сълзи на Исус били резултат от Неговото велико сърце, пълно с любов към Неговите деца. Дали това включвало гняв? Да, гняв пред лицето на това, което грехът бил направил с любимите Му деца и начинът, по който той бил изразен е чрез дълбока скръб от горещи сълзи.

Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. Ис. 55:8-9

Когато четем в Библията за Господния гняв, сигурни ли сме, че го разбираме правилно? Още веднъж поглеждаме към живота на Исус, за да видим начина, по който Той изразява гняв:

Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото изпояждате домовете на вдовиците, даже когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-голямо осъждане. Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото обикаляте море и суша, за да направите един прозелит, и когато стане такъв, го правите син на пъкъла два пъти повече от вас. Горко на вас, слепи водачи, които казват: Ако някой се закълне в храма, не е нищо, но ако някой се закълне в златото на храма, се задължава. Безумни и слепи! Че кое е по-голямо – златото ли, или храмът, който е осветил златото? Мат. 23:14-17

Исус със сигурност не е звучал ядосано в тези стихове. Горкото, което изразявал Исус, продължило няколко стиха и след това четем нещо много важно:

Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до теб! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте! Мат. 23:37

Исус обичал тези бедни, заблудени юдейски водачи. Той искал да ги събере под закрилата Си. С нежност им показвал желанието Си да ги събере, както кокошка, която събира малките си. Това е една толкова трогателна картина на любовта на Спасителя! Гневът Му е израз на дълбокото Му сърдечно чувство на мъка, изразил го с ридания, само малко преди това. В изказа от Матей 23-та глава ние виждаме разкрит гнева на Бога.

Ако някога е имало момент, когато е било оправдано да се призовава огън от небето, то този момент бил сега. Тези водачи съсипвали цялата юдейска нация. Те стояли на пътя на хората и покварявали чистите учения на Писанието. Със сигурност това би било мястото да бъдат отсечени, за да може истината да достигне до масите. Исус не издигнал меч, нито призовал огън от небето, но казал следните думи:

Ето, вашият дом ви се оставя запустял. Мат. 23:38

Тук е кулминацията на Божия гняв. Синът на Бога произнася присъдата, според която защитата на нацията е премахната. След този момент Сатана е можел да поеме пълен контрол над юдейските водачи. Скоро след това успели да постигнат своите убийствени планове спрямо Исус. Забелязваме внимателно, че когато Исус провъзгласил, че израилевият дом е оставен пуст, Той подготвил пътя за собствената Си смърт, а не смъртта на онези, които Му се противопоставяли. Когато въздържащият Дух на Бога напуснал свещениците и управниците, нямало нищо, което да им попречи да убият Исус. Сега Сатана можел да поеме контрола и в рамките на четиридесет години успял напълно да унищожи града, в който римляните убили над един милион юдеи.

Ето дефиницията за Божия гняв, изразена по друг начин:

Той отпусна срещу тях горещия си гняв, своята ярост, негодувание и враждебност - една група от унищожавачи ангели. Пс. 78:49 Нов Международен Превод

Кой е унищожителят?

И не се оплаквайте, както направиха някои от тях – и бяха убити от унищожавачия ангел. 1 Кор. 10:10 Нов Международен Превод

Думата унищожавач ангел на гръцки означава отровна змия:

И имаха над себе си цар – ангела на бездната, който на еврейски се нарича Авадон, а на гръцки името му е Аполион (т. е. Унищожител) Откр. 9:11

Унищожителят е Сатана. Когато хората продължават да отхвърлят Христос и правят да се разбере ясно, че не искат да имат нищо общо с Него, Христос скърби за Своите изгубени деца с агонизиращи страдания и ги оставя на господаря, който са си избрали. Когато това се случва, поставената около всяка личност защитна ограда е разбита:

А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Без причина ли се бои Йов от Бога? **Не си ли оградил и него**, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята. Йов 1:9-10

Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя. Пс. 34:7

Който копае яма, ще падне в нея и който разбива ограда, змия ще го ухапе. Екл. 10:8

Кои са нещата, които водят до събаряне на защитната ограда?

Сега иди, напиши това пред тях на дъсчица, и в книга го запиши, и да остане за вечни времена, че те са **[1]** непокорен народ, **[2]** синове лъжци, **[3]** синове, които **не искат да слушат закона на ГОСПОДА**, **[4]** които казват на гледачите: Не гледайте! — и на пророците: **Не ни пророкувайте правото, говорете ни ласкателства, пророкувайте измами**; отстъпете от пътя, отклонете се от пътеката, махнете отпред нас Светия Израилев! Затова, така казва Светият Израилев: **[5]** Понеже **презирате това слово** и се уповавате на насилие и на коварство и се опирате на тях, затова това **беззаконие** ще ви бъде като **пролом, готов да се срине, издупина във висока стена, чието рухване идва внезапно, в един миг**. И Той ще я строши, както се строшава грънчарски съд, разбит безпощадно, така че сред разбитите му части да не се намира парченце, с което да се вземе огън от огнището и да се гребне вода от щерната. Ис. 30:8-14

Заговор на пророците ѝ има сред нея, като ревящ лъв, който лови плячка, [1] **поглъщат души, вземат богатства** и скъпоценности, **умножиха вдовиците** сред нея. Свещениците ѝ [2] **насилиха закона Ми** и [3] **оскверниха светите Ми неща**, не различиха между свято и несвято и не показаха на хората разликата между нечисто и чисто, и [4] **криеха очите си от съботите Ми**; и Аз бях осквернен сред тях. [5] Първенците ѝ сред нея са като вълци, които ловят плячка, за да проливат кръв, за да погубват души, за да **печелят неправедно**. А [6] пророците ѝ им замазваха всичко с кал, като виждаха празни видения и им **пророкуваха лъжи**, и казваха: Така казва Господ БОГ! — а ГОСПОД не беше говорил. [7] Народът на земята **упражняваше насилие и грабеше грабеж, и угнетяваше сиромаша и бедния**, и притесняваше несправедливо чужденеца. **И потърсих между тях мъж, който би затворил оградата и би застанал в пролома пред Мен заради земята, за да не я погубя,** но не намерих. **И излях върху тях негодуванието Си, довърших ги с огъня на яростта Си, въздадох пътищата им върху главите им, заявява Господ БОГ.** Ез. 22:25-31

Това са основните точки, които създават дупка в стената:

- Възползват се от хората за лична изгода
- Насилват закона, бунт
- Оскверняват свети неща, смесват свято с обикновено
- Скриват очите си от съботите
- Водачите са въввлечени в нечестна печалба
- Пророческите ръководители пророкуват лъжи
- Потискат бедните и нуждаещите се

Когато Божиите деца нарушават заповедите на Бога, отказват да се покаят и продължават да вършат нечестиви неща, накрая Бог е поставен в положение, при което повече не може да ги защитава. Това Му причинява ужасна мъка. Той не иска да предаде децата Си, но Сатана ги обвинява пред Бога и изисква правото да ги притежава. Тази скръб и мъка са Божия гняв. Това е учестеното дишане през носа от дълбока скръб. Когато разгледаме списъка, даден в Езекиил 22:25-31, ще намираме подобни неща като споменатите от Исус в Матей 23-та глава. Във времето на Езекиил оградата била премахната и Израил бил пленен от Вавилон. В дните на Христос оградата била премахната и римляните дошли и унищожили Ерусалим.

Седем основни проблема, които създали пролома

Ез. 22:25-31	Матей 23-та глава
Възползване от хората за лична изгода.	Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото чистите външността на чашата и блюдото, а отвътре те са пълни с грабеж и невъздържаност. Мат. 23:25
Нарушаване на закона	Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от джоджена, копъра и кимиона, а сте изоставили по-важните неща на закона – правосъдието, милостта и вярата; но тези трябваше да правите, а онези да не оставяте. Мат. 23:23
Оскверняване на светите неща. Смесване на свещено и обикновено	Горко на вас, слепи водачи, които казвате: Ако някой се закълне в храма, не е нищо, но ако някой се закълне в златото на храма, се задължава. Безумни и слепи! Че кое е по-голямо – златото ли, или храмът, който е осветил златото?... (Безумни и) слепи! Че кое е по-голямо – дарът ли, или олтарът, който осветява дара? И така, който се кълне в олтара, се заклева в него и във всичко, което е върху него. Мат. 23:16-20
Крият очите си от съботите	Защото свързват тежки и непоносими бремена и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат даже с пръста си да ги помръднат. Мат. 23:4.
Ръководителите са замесени в нечестна	Горко на вас, слепи водачи, които казвате: Ако някой се закълне в храма, не е нищо, но ако някой се

печалба	закълне в златото на храма, се задължава. Мат. 23:16
Пророческите водачи лъжат	Също така и вие отвън изглеждате на хората праведни, а отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие. Мат. 23:28
Угнетяват бедните и нуждаещите се	Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото изпояждате домовете на вдовиците, даже когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-голямо осъждане. Мат. 23:14

Нека размислим върху някои примери, където хората разбиват тази защитна ограда:

Но когато стигнаха до хармана на Нахон, Оза простря ръката си към Божия ковчег и го хвана, защото воловете се препънаха. И гневът на ГОСПОДА пламна против Оза, и Бог го уби там за непочтителността; и той умря там при Божия ковчег. И Давид се наскърби, защото ГОСПОД беше направил пролом върху Оза; и нарече онова място Фарес-Оза както се нарича и до днес. 2 Царе 6:6-8 (Версия на крал Яков)

Когато четем думите *гневът на Господ пламна срещу Оза*, ние сме поканени да съдим характера на Бога. Както казахме по-рано, думите *гняв* и *разпали* могат да бъдат преведени като *страдание* и *наскърбяване*. Оза действал по начин, който знаел, че не е правилен. Поставил се в позиция, в която не би могъл да бъде защитен. Духът на Господ скърбял за Оза. Господ не искал да го остави, но престъплението му го поставило там, където Господ е трябвало да позволи пролом в защитата. Текстът казва, че *Господ направил пролом за Оза*. На Господ Му причинило много скръб това да се отдръпне от Оза, но Оза избрал бунтовен път и Господ трябвало да уважи неговия избор. Не Бог бил този, който поразил Оза със собствената си ръка, а бунтът на Оза причинил пролом в защитата.

Един от възможните индикатори за недоволство в сърцето на Оза се намира по-рано в тази глава:

И те качиха Божия ковчег на нова кола и го изнесоха от къщата на Авинадав, която беше на хълма; а Оза и Ахио, синовете на Авинадав, караха новата кола. Така те го изнесоха от къщата на Авинадав, която беше на хълма, като съпровождаха Божия ковчег, и Ахио вървеше пред ковчега. 2 Царе 6:3-4

Оза е посочен първи в списъка с двамата Авинадавови синове, но помладият брат Ахио води ковчега вместо по-големия си брат. Бил ли е Оза изпълнен с ревността на роднинско съперничество? Имал ли е омраза към брата в сърцето си? Един вторичен проблем, довел до разбиване на защитата бил поставянето на ковчега върху каруца с волове. Моисей бил показал, че ковчегът трябвало да бъде носен от свещениците:

В онова време ГОСПОД отдели Левиевото племе, за да носи ковчега на ГОСПОДНИЯ завет, за да стои пред ГОСПОДА, за да Му служи и да благославя в Неговото Име и до днес. Вт. 10:8

И заповядаха на народа, като казаха: Когато видите ковчега на завета на ГОСПОДА, вашия Бог, и свещениците левити да го носят, тогава да потеглите от мястото си и да вървите след него. Исус Навин 3:3

Този вторичен проблем не бил достатъчен, за да отнеме защитата на който и да е, но в сърцето на Оза очевидно имало нещо, което причинило премахването на защитата.

Е, как четете? Прочитате ли Божия характер като един изгарящ гняв, който Го е накарал да смаже Оза, или виждате един нежен скърбящ Баща, Който най-накрая се съгласява да се подпише под избора на Оза в следване на бунтовния си път? Всеки от нас трябва да избере как прочита това. Нашият небесен Баща е позволил различни варианти на смисъла, за да предостави огледало в душите ни, така че да можем да решим за себе си какъв характер виждаме в текста. Виждаме ли характер като нашия? Виждаме ли една импулсивна, гневна личност, която събаря на земята онези, които правят грешки или виждаме един наскърбен Баща, принуден да приеме решението на Оза да възприеме духа на Сатана, предавайки го на неговия законен господар – унищожителя?

И ще докарам върху вас меч, който ще извърши отмъщение за завета, и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор; и ще бъдете предадени в ръката на врага. Лев. 26:25

На много места в Писанието четем, че гневът на Господ се е разпалил и меч, глад и мор падали върху народа. Както ни казва текстът, който току-що прочетохме - хората се предават в ръцете на врага. Разпаленият гняв е ужасната скръб, която претърпява нашият Баща, когато заблудените Му деца продължават да се бунтуват. Това води до нарушаване на Неговите заповеди, предназначени за тяхната защита.

Ще слушаме ли внимателно гласа на нашия Баща днес?

Да не си правите идоли или кумири, да не си издигате стълбове и да не поставяте в земята си камък с изображения, за да му се поклоняте, защото Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. Да пазите съботите Ми и да почитате светилището Ми. Аз съм ГОСПОД. Ако ходите по наредбите Ми и пазите заповедите Ми, и ги вършите, тогава ще дам дъждовете ви на времето им и земята ще даде реколтата си, и полските дървета ще дадат плода си. Вършитбата ви ще трае до гроздобер, а гроздоберът ще трае до сеитба; и ще ядете хляба си до насита и ще живеете безопасно в земята си. И Аз ще дам мир на земята, ще си лягате и никой няма да ви плаши. Ще изстребя злите зверове от земята и меч няма да мине през земята ви. Лев. 26:1-6

Ако с радост се покоряваме на Божиите заповеди и избираме да вярваме, че нашият Баща желае да ни благославя, тогава можем да се насладим на защитата на Господните ангели:

Който обитава под закрилата на Всевишния, той ще живее под сянката на Всемогъщия. Ще казвам на ГОСПОДА: Ти си моето прибежище и моята крепост, моят Бог, на когото се уповавам! Защото Той ще те избавя от примката на ловеца и от гибелния мор. С перата Си ще те покрива и под крилето Му ще прибегнеш — Неговата истина е щит и защита. Пс. 91:1-4

Нека не причиняваме скръб и болка на нашия Баща и Господ Исус чрез непокорството си. Той желае да ни защитава и да се грижи за нас. Ако се разбунтуваме и изберем духа на врага, в крайна сметка, на този враг трябва да му бъде позволено да контролира живота ни. Не е честно един човек постоянно да бъде защитаван от някой, с когото не иска да бъде.

Разрушаването на Ерусалим е предвещание за края на света. Както юдейската нация отхвърли Божия Син преди две хиляди години, така и днес Божият Син е презиран и отхвърлян от хората. Господарят на съботата е заплюван чрез отхвърлянето на Неговия ден за поклонение. Неморалността и алчността изобилстват така, че накрая Христос в агонизиращи ридания ще каже на света: “Домът ви се оставя пуст”. Тогава ветровете на разрухата, в лицето на падналите ангели, ще бъдат напълно освободени, за да унищожат земята. Нека се прикрепим към нашия Спасител и да уповаваме на Неговата благодат, за да бъдем част от онова число на хората, които пазят Божиите заповеди и вярата Исусова.

12. Сложи меча на мястото му

В спокойствието на нощта, върху Елеонския хълм, нашият Любим Спасител се моел на Своя Баща:

И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш. Мат. 26:39

Пълната тежест на човешката вина тегнела върху Човешкия Син. Толкова голяма била борбата Му, че Той започнал да се поти с големи капки кръв. Славата на Отца в своята всепогълщаща чистота се сблъскала с тъмнината на греха, която Агнецът Божий поел върху Себе Си. Той потреперил като лист, знаейки колко омразни за Баща Му били носените от Него грехове. С думите на пророка това е казано така:

Меч, събуди се против пастира Ми, против мъжа, който Ми е съдружник, заявява ГОСПОД на Войнствата. Порази пастира и овцете ще се разпръснат; и Аз ще обърна ръката Си върху малките. Зах. 13:7

В този момент мечът бил мечът на Духа. Христос хванал този меч заради нас; това изсмукало жизнените Му сили. Когато един човек започне да се поти с кръв, той е на границата на смъртта. Само укрепващата ръка на Бог – Неговия Баща, Го направила способен да излезе от градината, изправяйки се срещу меча на Рим, издигнат чрез ръцете на юдейските водачи.

Когато храмовата стража дошла с Юда, за да арестува Исус, Петър станал в духа на Юда Макавеев и всичките си предци, вдигали меч в защита на нещата, които смятали за скъпоценни. Исус казал на Петър, че не е дошъл да унищожи живота на хората, а да го спаси; но за Петър един мъртъв Исус означавал края на всичките му надежди. За съжаление, той издигнал меча си повече заради своите копнежи, отколкото заради Христос:

А Симон Петър, като имаше меч, го измъкна, удари слугата на първосвещеника и му отсече дясното ухо. Името на слугата беше Малх. Йоан 18:10

Когато Исус излекувал Малх, Той се дистанцирал от употребата на физически меч като средство за защита на Себе Си и истината. След това казал:

Тогава Исус му каза: Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат. Или мислиш, че не мога да се помоля на Моя Отец и Той да Ми изпрати още сега повече от дванадесет легиона ангели? Но как биха се сбъднали Писанията, че това трябва да бъде така? Мат. 26:52-54

Думите на Исус имат както духовно, така и физическо значение. Когато един човек се хваща за Божието Слово, това Слово ще умъртви стария му живот, за да може той да бъде възкресен към нов живот в Христос Исус. В същото време това означава, че онези, които издигат физическия меч, ще умрат от същия този физически меч. Исус ни оставя един жизненоважен урок, че за спасението си трябва да уповаваме на молитвата и грижата на ангелите на нашия Баща, а не на меча. Нека примерът на Спасителя бъде една ясна вест за нас. Исус никога не ударил, не наранил и не убил никого. Нашият Спасител е оставил този пример, за да го следваме.

Защото за това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, като ви остави пример, за да следвате по Неговите стъпки; който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му; който, когато Го хулеха, с хула не отвръщаше; когато страдаше, не заплашваше, а предаваше делото Си на Този, който съди справедливо; 1 Петр. 2:21-23

Голямото предизвикателство, с което трябва да се справим в светлината на живота на Исус е, как да отчитаме всички истории в Стария Завет, изпълнени с насилието на Израил, да убива с меч своите врагове? Когато Израил напуснал Египет, Господ им казал как ще се справи с народите около тях:

Ще изпратя пред теб страх от Мен и ще обезсиля [смутя] всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб [закоравят вратовете си] пред теб. **Ще изпратя и стършели пред теб и те ще изгонят отпред теб евейците, ханаанците и хетейците.** Няма да ги изгоня отпред теб в една година, за да не запустее земята и да не се размножат против теб полските животни. Малко по малко ще ги изгонвам отпред теб, докато се умножиш и завладееш земята. Изх. 23:27-30

Ако израилтяните били верни на Бога, ханаанската земя щяла да бъде очистена така, както Исус очистил храма. Духът на Бога щял да убеди тези народи в греха им. В смущението си, биха побягнали или биха се

изповядали, каейки се и присъединявайки се към Израил, за да се научат да следват техния Бог. Подчертаваме идеята: стихът казва, че народите щели да бъдат прогонени, а не клани до смърт.

Ако Бог е искал неговият народ да убива враговете си, Той би насърчил Мойсей да продължи да прави повече от стореното при убийството на египтянина. Вместо това, Той изпратил Мойсей, за четиридесет години, в пустинята да се грижи за овце. Като внук на фараона, Мойсей вече имал цялото обучение на могъщ генерал. Защо Бог допуснал този толкова опитен генерал да отиде в пустинята и да се грижи за овце? За да може Мойсей да се научи как да се грижи за хора. Уроците са там, за всички, които искат да ги научат. Бог никога не е възнамерявал Израил да завзема Ханаан с война.

Избавяйки Израил от Египет, Той възнамерявал да ги запознае със Себе Си и да ги научи да Му се доверяват. Докато живеели в Египет, израилтяните били заобиколени от духа на тиранията. В примера с хвърлянето на еврейските деца в реката и тежкия им опит от робството в Египет, мнозина били повлияни от идеята, че Бог е тиранин, който по всяко време би се обърнал срещу тях и би ги убил. Виждаме този страх, изразен още в самото начало:

И казаха на Мойсей: Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? Защо ни направи това и ни изведе от Египет? Изх. 14:11

Този страх стига чак до Райската градина. Тогава Сатана убеждавал Адам и Ева, че когато Бог е казал, че със сигурност ще умрат, Той ще бъде Този, който ще дойде да ги убие.

А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих. Бит. 3:10

Обвинявайки Мойсей, Израил криел страха си от възприемания от тях Бог. Било напълно ясно, че Мойсей не е извел хората със собствената си сила. Сатана ги изкушавал да мислят, че Бог искал да ги убие в пустинята. Това изкушение било възможно поради фалшивото им разбиране за Божия характер. Този страх продължавал да нараства при израилтяните:

Израилевите синове им казаха: **По-добре да бяхме умрели от ГОСПОДНАТА ръка в египетската земя**, когато седяхме около котлите с месо и ядяхме хляб до насита; защото ни доведохте в

тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад!
Изх. 16:3

Израилтяните изразили страха си от Бога и открито заявили, че желателна би била смърт от ръката на Бога в Египет, вместо да търпят сегашното си положение. Те очевидно не вярвали на Бога и умовете им били заслепени от Сатана, относно истинския характер на Бога.

В следващата глава на Изход израилтяните проявяват още повече извратените си идеи за Бога:

Но народът беше ожаднял там за вода и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! Изх. 17:3-4

Те продължили да се оплакват и да обвинят Мойсей, и следователно Бог, че искал да ги убие. Техният идолопоклоннически възглед, за Бог-насилник, започнал да се превръща в заплахи за убийството на Моисей. Гледайки фалшивата идея за един жесток Бог, те се променяли според този образ и планирали жестоки действия срещу човека, когото Бог използвал, за да ги спаси от Египет.

Постоянното мърморене, оплакване и недоверие в Бог, Го поставили в позиция, в която способността да ги защитава, ставала все по-малка. Те избрали Сатана за свой господар и той изисквал достъп да ги унищожи. Виждаме връзката между оплакванията за водата и нападението на амаличаните, както следва:

И нарече мястото Маса и Мерива, поради това, че израилевите синове се караха с него, и понеже изпитаха ГОСПОДА, като казаха: Дали ГОСПОД е между нас, или не? **По това време** дойде Амалик и воюва против Израил в Рафидим. Изх. 17:7-8

Укора на израилтяните отворил вратата на Сатана да подбуди амаличаните да ги нападнат. Това нямало да се случи, ако Израил би се доверил на Бога. Амаличаните биха се страхували твърде много да ги докоснат. Няма доказателство, че Израил се е покаял за греха си към Бога. Те имали невярна представа за Бога, като тиранин, възнамеряващ да ги убие. Няма доказателство за благодарност за получената вода. Няма извинение към Мойсей или някакво изявление на благодарност, за това че се е молил да

имат вода. Не е записано нищо, което да показва това. Израилтяните заплашвали, че ще убият Мойсей. Можем ли да си представим колко много трябва да е наранило това Мойсей? Той е можел да остане в спокойната обител на своя дом в пустинята, като се грижи за семейството и стадата си. Навярно е чувствал жалката им неблагоприятност към Бога. Това сигурно е било истинско изпитание за него. И тогава, с една такава нагласа на ума, той получил известието, че амаличаните атакуват и покосяват слабите. Случващото се в последствие е от изключително значение. Това е решение, взето под напрежение и в обезсърчаващи обстоятелства:

А Мойсей каза на Исус Навиев: Избери ни мъже и излез да се биеш с Амалик; аз ще застана утре на върха на хълма и ще държа Божия жезъл в ръката си. Изх. 17:9

Не се казва: “И Господ заповяда на Мойсей.” Не се казва Мойсей да е отишъл в светилището и да се е молил на Господ. Казва се само, че Мойсей заповядал на Исус Навин да отиде и да се бие. Докато си представям как Мойсей върви към Исус, всичко се движи на бавен кадър, и мислите ми се насочват към времето, когато едни хора от родословната линия на Мойсей вдигнали меча срещу онези, които били наскърбили семейството им:

А на третия ден, когато бяха в болките си, двама от синовете на Яков, Симеон и Леви, братя на Дина, взеха всеки меча си, нападнаха безпрепятствено града и избиха всички от мъжки пол. Убиха с остро на меча Емор и сина му Сихем, а Дина взеха от дома на Сихем и си излязоха. Тогава синовете на Яков се спуснаха върху убитите и ограбиха града, понеже бяха обезчестили сестра им. Заграбиха овцете им, говедата им, магаретата им, каквото имаше в града и по полето, и всичкото им богатство. И откараха в плен всичките им деца и жени и разграбиха всичко, което имаше в къщите. Бит. 34:25-29

Наистина, Яков е имал за какво да оплаче потомците си, знаейки, че ще смъдят в очите на ханаанците и ферезейците, и че веднъж извадили меча, меч щял да следва и тях през идните поколения. Не ставаме ли свидетели на последиците за децата на Леви, които разказват историята на техния баща, станал да защити сестра си, убивайки сихемците? Не биха ли се изкушили някои от децата на Левий да се гордеят с това, което баща им е направил, за да защити сестра си? Не би ли им внушавал Сатана, че

действията му са оправдани, като акт на самозащита? Не е ли било по-лесно да се приеме един такъв разказ на историята, вместо да им се налага да казват, че баща им е хладнокръвен убиец и да понасят срама от това през идните поколения? Цялата тази история сега вървяла по петите на Мойсей, прехвърлена към Исус Навин.

Дали четиридесетте години в пустинята освободили Моисей от изкушението да защитава народа си чрез собствените си решения? Възможно ли е Мойсей да е научил, че Амалик вече е убил някои от слабите в лагера? Точно преди смъртта си Мойсей си спомнил:

Помни какво ти направи Амалик по пътя, когато излязохте от Египет, как излезе срещу теб на пътя и нападна народа ти отзад, всичките ти изоставачи назад, когато ти беше слаб и уморен; и нямаше страх от Бога. Затова, когато ГОСПОД, твоят Бог, ти даде почивка от всичките ти врагове около теб в земята, която ГОСПОД, твоят Бог, ти дава за наследство, за да я притежаваш, да изличиш спомена на Амалик под небето. Да не забравиш! Вт. 25:17-19

Дали всичко това не се обединило, според плановете на Сатана, Израил да бъде дим в очите на света? Довел ли той Израил отново до меча и по този начин характерът на Бог да бъде грешно представен през вековете? Не е ли това акт на изява на Бог, какъвто Израил си Го е представял? Ако този въображаем Бог не би могъл дори вода да им осигури, когато им е нужна, как би могъл тогава да е загрижен, дори и в малка степен, че загиват от ръцете на амаличаните?

В историята за Корей, Датан, Авирон и 250 князе виждаме как този страх от един Бог, Който иска да ги убие в пустинята, ги кара да търсят друго ръководство, различно от Моисей и Аарон. Когато стигнали до границите на Ханаан, десетте съгледвача дали лош доклад за земята, понеже не могли да повярват, че Бог ги обича и търси добро за тях. Пренебрегнали цялата Му защита и грижа и започнали да се съсредоточават върху всичко негативно. Сатана можел лесно да ги изкушава в тези неща, защото те вярвали в един Бог, който иска да ги убие и може да променя настроението Си по всяко време. Всеки път, когато на Сатана се позволявало да пробие защитната ограда и навреди на израилтяните, той им казал, че Бог ги наказва със собствената Си ръка. Колко тъжно трябва да е било за Бога да наблюдава как Неговият народ избира да вярва в такива лъжи за Него:

И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! **И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени?** Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет? Числа 14:2-3

всички тези мъже, които видяха славата Ми и знаменията, които извърших в Египет и в пустинята, **и Ме изпитваха десет пъти досега, и не послушаха гласа Ми**, наистина те няма да видят земята, за която се клех на бащите им — никой от онези, които Ме презряха, няма да я види! Числа 14:22-23

Когато на Израил било казано, че няма да се възкачи да завладее земята заради греха му, той отново се разбунтувал и решил да се възкачи и воюва, без Бог да му е заповядал това. След като изминали четиридесет години и едно цяло поколение си отишло, те отново стигнали до границата. Греховете на бащите все още били в устата на децата им:

И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Числа 21:5

Сатана работил върху Мойсей през цялото това време, насърчавайки го да се откаже от тези жалки нещастници. Бог изпитал самия Мойсей в това отношение. За щастие, Мойсей откликнал на Христовия Дух и помолил Бог да прости на хората, а Бог отговорил милостиво. Но сега, когато Мойсей видял, че Израил е дори още по-зле от преди, той се поддал на изкушението:

И Мойсей и Аарон свикаха събранието пред канарата и той им каза: Чуйте сега вие, бунтовници! Да ви извадим ли вода от тази канара? И Мойсей вдигна ръката си и удари два пъти канарата с жезъла си. И потече много вода и обществото и добитъкът им пиха. Числа 20:10-11

Поддавайки се на изкушението, Мойсей осигурил по-голям достъп до умовете на израилтяните. Той се молил за тях и заставал между тях и Сатана по толкова много начини. Но тази постъпка дала предимство на

Сатана. Сатана се радвал, че може да отнеме живота на Аарон в резултат от този провал.

Аарон ще се прибере при народа си, защото няма да влезе в земята, която съм дал на израилевите синове, понеже не се покорихте на думата Ми при водата на Мерива. Числа 20:24

С по-голям достъп до умовете на израилтяните той ги подтикнал да направят сделка с Бога – с онзи Бог, Който те си представяли, Който обичал да убива хора. Били нападнати от едно друго племе заради греховете си и сега в отчаянието си направили обрек:

А арадският цар, ханаанецът, който живееше на юг, чу, че Израил идва по пътя за Атарим, и се би против Израил, и отведе от него пленници. **И Израил направи обрек на ГОСПОДА, като каза: Ако наистина предадеш този народ в ръката ми, ще изпълня проклятието над градовете им. И ГОСПОД послуша гласа на Израил** и му предаде ханаанците и изпълниха проклятието над тях и градовете им. И мястото се нарече Хорма. Числа 21:1-3

Бог не искал от израилтяните да убиват враговете си; фалшивият им възглед за Бога ги карал да вярват, че Той би желал да направят такъв кървав обрек. Това, според тях, би им спечелило Неговото одобрение, за да им помогне. Казва се, че Бог послушал гласа им. Защо Господ послушал гласа им? Това не би ли ги бетонирало в идеята, че Бог иска да убиват враговете си? Отговорът се намира в притчата за талантите:

Дойде и друг и каза: Господарю, ето твоята мнаса, която пазех скътана в кърпа, защото се боях от теб, понеже си строг човек: взимаш това, което не си положил, и жънеш, което не си посял. Господарят му каза: **От устата ти ще те съдя, зли слуго.** Знаел си, че съм строг човек, който взимам това, което не съм положил, и жъна, което не съм сял; тогава защо не вложи парите ми в банката, и аз, като си дойдех, щях да ги прибера с лихвата? Лука 19:20-23

Мързеливият слуга си представял Господ като сурова личност. Според тази вяра той получил присъда. Както казва Писанието:

Така говорете и така постъпвайте, като хора, които ще бъдат съдени по закона на свободата. Защото съдът е немилостив към

този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.
Яков 2:12-13

Бог позволява на човека, който има фалшив възглед за Него, да бъде съден според собствените му идеи. Как Бог прави това?

Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне. Гал. 6:7

Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не обезвинява виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение. Изх. 34:7

По времето, когато Израил се обрекъл пред Бога да убие ханаанския цар, той бил управляван от духа на Сатана. Те мърморили, оплаквали се от Бога и се бунтували срещу Него при всяка възможност. Бог ги предупредил и ги насърчил да следват заповедите Му:

И сега, Израилю, слушай наредбите и правилата, които ви уча да изпълнявате, за да живеете и да влезете, и да завладеете земята, която ви дава ГОСПОД, Бог на бащите ви. Вт. 4:1

Да внимавате да вършите целия закон, който днес ви заповядвам, за да живеете и да се умножавате, и да влезете и да завладеете земята, за която ГОСПОД се закле на бащите ви. Вт. 8:1

Израил отказал да слуша Бога и на Сатана било позволено да контролира желанията им за съд без милост. Бог им дал това, което искали, въпреки че това не бил Неговият план. Той също дал и на езическите народи онова, от което се страхували, тъй като те повече не били защитени. Сатана използвал Израил, за да убие Ханаанците. Правейки това, той довел до смърт милиони чрез едно фалшиво разбиране за характера на Бога, а именно Този, Който коли и убива.

Сдобиваме се с представа за Божия план за справяне с враговете на Израил, без оръжие, в стихове като тези:

И вие преминахте Йордан и дойдохте в Ерихон. И ерихонските жители воюваха против вас, както и аморейците, и ферезейците, и ханаанците, и хетейците, и гергесейците, и евейците и евусейците.

Но Аз ги предадох в ръката ви. После Аз изпратих пред вас стършелите и те ги изгониха отпред вас — двамата аморейски царе — **НИТО С ТВОЯ МЕЧ, НИТО С ТВОЯ ЛЪК.** Исус Навин 24:11-12

Слушайте, всички от Юда и вие ерусалимски жители, и ти царю Йосафат! Така ви говори ГОСПОД: Не се бойте и не се плашете от това голямо множество, защото боят не е ваш, а Божи. Слезте утре против тях. Ето те се изкачват по възвишението Асис и ще ги намерите при края на долината, пред пустинята Еруил. Няма вие да се биете в този бой. Пристъпете, застанете и вижте избавлението, което ГОСПОД ще извърши за вас, Юда и Ерусалим! Не се бойте и не се плашете! Утре излезте срещу тях и ГОСПОД ще бъде с вас. Тогава Йосафат се наведе с лице до земята, и целият Юда и ерусалимските жители паднаха пред ГОСПОДА, и се поклониха на ГОСПОДА. И левитите, от синовете на каатците и от синовете на корейците, станаха да хвалят с много силен глас ГОСПОДА, Израилевия Бог. И на сутринта станаха рано и излязоха към пустинята Текое. А когато излизаха, Йосафат застана и каза: Слушайте ме, Юда и вие, ерусалимски жители! Вярвайте в ГОСПОДА, своя Бог, и ще се утвърдите. Вярвайте на пророците Му, и ще успеете. **И той се посъветва с народа и постави певци за ГОСПОДА, които да прославят в свято великолепие, като излязат пред войската и говорят: Славословете ГОСПОДА, защото милостта Му е вечна!** И когато започнаха да пеят и да славят, ГОСПОД постави засади срещу синовете на Амон и Моав, и онези от планината Сиир, които бяха дошли против Юда. И те бяха разбити. И синовете на Амон и Моав станаха срещу жителите на планината Сиир, за да изпълнят над тях проклятието и да ги изстребят. А когато довършиха жителите на Сиир, те си помогнаха да се погубят взаимно. 2 Лет. 20:15-23

На Израил било позволено да превземе ханаанската земя чрез военни действия, но това не било първоначалното намерение на Бог. Понеже Израил постоянно се страхувал, че Бог се опитва да ги убие и се съмнявали в любещата Му грижа, Сатана получил възможност да ги изкушава да се обричат на Бога за убиването на ханаанците и другите езически народи. На Израил било дадено да бъде победител в битка, но Сатана спечелил войната срещу Божия характер. Израил бил победен от своята победа и поробен от фалшивия възглед за Бога.

В тези последни дни ни е дадена възможността да видим характера на Бога такъв какъвто е наистина. В лицето на Исус Христос можем да започнем да разкриваме истинските желания на нашия небесен Баща. Колко хора Исус е убил с меч? Колко е изгорил с огън? Колко деца е научил на копие? Абсолютно николко! Всички онези, които подхранват идеите, че Бог е дошъл да унищожи живота на хора, нека помнят думите на Исус:

А Той се обърна и ги смъмри, и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси. И отидоха в друго село. Лука 9:55-56

Мечът, който използвал Исус е мечът, който излиза от устата Му. Неговият меч е Словото Му:

И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. Откр. 1:16.

Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустърган меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето. Евр. 4:12

И им каза: Но сега, който има кесия, нека я вземе, също така и торба; и който няма, нека продаде дрехата си и нека си купи меч. Лука 22:36

...и меча на Духа, който е Божието слово. Еф. 6:17

Последователят на Христос ще следва Неговия пример. Христос никога не е използвал физически меч. Как тогава обясняваме следния стих?

И те казаха: Господи, ето тук има два меча. А Той им каза: Достатъчно е. Лука 22:38

Два стиха по-рано, Исус казал: „Този, който няма меч, нека продаде дрехата си, и да си купи.“ Когато учениците извадили два материални меча, те не били от продажба на дрехите им, за да се сдобият с тях. Изказването на Исус било насочено индивидуално. Всеки човек трябвало да продаде дрехата си и да си купи меч. А какво да кажем за останалите ученици и

заповедта да продадат дрехата си? Коя е дрехата, която Исус искал учениците му да продадат?

А Исус беше облечен в мръсни дрехи и стоеше пред Ангела. И проговори и каза на стоящите пред него, казвайки: **Съблечете от него мръсните дрехи.** А на него каза: Ето, отнех от теб беззаконието ти и ще те облека в празнични одежди. Зах. 3:3-4

Исус казал на Пилат, че царството Му не е от този свят.

Исус отговори: Моето царство не е от този свят; **ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят** да не бъда предаден на юдеите. Но сега царството Ми не е оттук. Йоан 18:36

Той казал, че служителите Му не биха воювали по методите на света. Учениците се нуждаели от очистване на сърцата си, за да излагат правилно словото на истината (2 Тим. 2:15). Забелязваме също, че когато учениците показали двата меча на Исус, Той казал: „Достатъчно е“. Ако е мислел, че два меча са достатъчни, Той би казал „Достатъчни са“, тъй като имали повече от един меч. Ако по някаква причина Исус им казал, че два меча са достатъчни, въпросът е за какво достатъчни? Винаги ли да пътуват така, че двата меча да бъдат с тях? Дали това били достатъчни мечове за защита срещу римляните или храмовата стража? В тази идея няма никакъв смисъл. Когато Исус казал „достатъчно е“ в единствено число, Той имал предвид, че е достатъчен този начин на говорене. Изваждането на двата меча разкрило самата дреха, която те трябвало да продадат, за да имат истинския меч на Божието Слово и да проповядват Евангелието на мира. Ето как Той казал на учениците си да отговарят на онези, които им се противопоставят:

Чули сте, че е било казано: “Око за око, зъб за зъб.” А пък Аз ви казвам: **Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата.** На този, който би поискал да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха. Който те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. Дай на този, който проси от теб, и не се отвръщай от онзи, който ти иска назаем. Чули сте, че е било казано: “Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.” **Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят,** за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да

изгрява и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Мат. 5:38-45

Как е възможно тези неща да бъдат изпълнени с меч или пушка в ръка, за да защитите себе си? Не е ли време мечът да се върне на мястото си? Нека ръждясва, и уповавайте на нашия Баща, че ще изпрати ангелите Си, за да се грижат за нас. Завзеждането на Ханаан от Израил било извършено с меча, защото повечето от тях не уповавали на Господ, че ще изгони Ханаанците чрез страха от Бога. Цялото им мърморене, оплакване и страхът, че Бог искал да ги убие в пустинята, означавали, че вместо да бъдат светлина за езичниците, грехът на народите около Израил щял да бъде наказан с греха на Израил. Както казват заповедите:

Да не им се покланяш, нито да им служиш, защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят. Изх. 20:5

Много от израилтяните мразели Бога, защото се страхували, че ще ги убие в пустинята. Греховете на бащите им били продължени и по този начин историята на Израил била пропита с кръв. Не позволявайте победите на Израил с меч да победят разбирането ви за характера на Бога, така както е разкрит в Исус. Не допускайте група оплакващи се и мърморещи роби да определя вместо вас какъв трябва да е Бог. Нека спазваме всички заповеди на Бога, включително и тази, която казва: “Не убивай.”

13. Короната от тръни

Изпитанието и смъртта на Христос ни изправят пред окаяността на човешката природа. Мъжете и жените, които участвали в унижаването, бичуването и смъртта на Христос били само една изява на духа на човечеството, който от падението на човека презирал и отхвърлял Духа на Христос. Въжетата с които вързали Исус, тоягите с които бил бит, дървото и пироните за кръста, върху който бил разпнат е всичко това, което самият Той бил създал. Четем:

Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. Йоан 1:3

Короната от тръни, поставена върху главата Му, имала изключително важно значение и съдържала дълбока духовна истина. Когато Адам паднал в грях, тръните, които дошли в резултат били изява на причиненото от греха проклятие:

А на човека каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: Да не ядеш от него! — **проклета да бъде земята поради теб**; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си; **тръни и бодили** ще ти ражда, и ще ядеш полската трева. Битие 3:17-18

Защо върху земята паднало проклятие? Каква била връзката между човека и земята?

И ГОСПОД **Бог образува човека от пръст от земята** и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа. Бит. 2:7

И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И **нека владеят над** морските риби, над небесните птици, над добитъка, **над цялата земя** и над всички пълзящи, които пълзят по земята. Бит. 1:26

Бог оформил човека от земята и му дал господство над нея. Този факт разкрива, че между човека и земята съществува една интимна връзка. Нещата, които се извършват от човека имат директно влияние върху земята. Падналото върху Адам проклятие веднага било отразено в тръните и бодилите, които тя произвела. Почвата била проклета заради човека, така че в конвулсиите на природата той да види показател за степента на

нечестие, съществуващо в човешкото общество и това да служи като предупреждение за опасност.

И ще чуете за войни и за военни слухове, но внимавайте да не се смущавате; понеже тези неща трябва да станат, но това още не е свършекът. Защото ще се надигне нация против нация и царство против царство; и на разни места ще има глад, (епидемии) и земетресения. Мат. 24:6-7

Има причинно-следствена връзка между човешките войни и конфликти, и конвулсиите и войните в природата. Когато конфликтите и покварата в обществото нарастват, нарастват и природните бедствия. По този начин природата е барометър за степента на бунта в човека. Когато ветровете в природата, които са замислени да охлаждаат и утешават човека, се превръщат в урагани; или когато дъждът, който е замислен да доведе до живот, кара реките да разбиват бреговете си, носейки смърт и унищожение, тогава виждаме доказателство, че същият бунт съществува в сърцата на хората, изявяван в природните бедствия.

Причинно-следствената връзка между човека и природата означава, че с нарастването на бунта на човешката раса нараства и бунтът на вятъра, огъня и наводнението. Както хората нарушават Божиите заповеди с по-голяма ревност, така и земята ще нарушава законите на природата и ще отразява обратно към хората собствения им бунт. Както духът на бунт в хората се издига срещу Христос и те се опитват да убият Онзи, който има господство над тях, така и природата ще се надигне в бунт срещу човечеството и ще се опитва да го убие. Както хората сноват из земята и поглъщат другите с езиците и мечовете си, така и полските зверове ще бродят по земята и ще ги поглъщат по подобен начин. Каквото сее човек, това и ще пожъне. От друга страна, ако човекът е в мир с Бога и не е в бунт срещу Него, земята няма да воюва срещу него:

Ето, блажен човекът, когото Бог изобличава; затова не презирай наказанието от Всесилния. Защото Той наранява и Той превъзхва; Той поразява и ръцете Му изцеляват. В шест беди ще те избави, и в седем няма зло да те докосне. В глад от смърт ще те откупи и във война — от силата на меч. Ще бъдеш скрит от бича на езика и няма да се плашиш от насилие, когато дойде. Ще се присмееш на насилието и глада, от земни зверове не ще се плашиш. Защото ще бъдеш в съюз със камъните на полето и полските зверове ще бъдат

в мир с теб. И ще познаеш, че шатрата ти е в мир, ще прегледаш жилището си и нищо няма да ти липсва. Йов 5:17-24

Докато Христос висял на кръста, слънцето отказало да грее, земята се разтърсила, а от небето паднали светещи мълнии. Природата съчувствала на своя Автор – Божият Син. В същото време, докато Той носи греховете на света и короната от тръни, природата изглежда сякаш се опитва да Го убие:

Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се разпалиха от Него.... И ГОСПОД прогърмя от небето и Всевишният издаде гласа Си, град и огнени въглени. И изпрати стрелите Си и ги разпръсна, изстреля светкавици и ги обърка. Тогава се видяха коритата на водите, основите на света се откриха от Твоето смърряне, ГОСПОДИ, от духането на дъха на ноздрите Ти. Пс. 18:7,8,13-15.

Конвулсиите на природата при смъртта на Христос на кръста ни дават улики за това как тя отразява бунта на човека. Невинността на Исус породила съчувствието на природата; все пак, като носител на нашия грях, природата Го пронизвала със своята корона от тръни. Блестящите мълнии от небето изглежда показвали неодобрението на самото небе. В тази връзка между човека и природата, можем да открием причините за потопа. За живелите преди потопа, Библията казва:

Като започнаха хората да се умножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, **Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха.** Тогава ГОСПОД каза: Духът Ми няма да пребъде вечно в човека, защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. В онези дни имаше великани на земята; а и след това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери и те им раждаха синове, това бяха онези силни и знаменити старовременни мъже. **И ГОСПОД видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден.** И ГОСПОД се разкаж, че беше създал човека на земята, и се огорчи в сърцето Си. Бит. 6:1-6

Библията казва, че въображението на мислите на хората било постоянно само зло. Хората, изпълнени с похот и жажда за власт, практикували всякаква мерзост, която някой може да си представи. Необузданото нечестие на човека имало все по-голямо и по-голямо влияние върху земята. Бунтът на хората срещу Божия закон директно хранел природния механизъм.

В милостта си Бог предупредил света чрез Ной, че на Земята идва потоп. Тъй като хората унищожили себе си морално, това унищожение щяло да се прояви в земята:

Земята също се **развърти** [Евр.7843] пред Бога, и земята се изпълни с насилие. И Бог погледна към земята, и, ето, тя беше **покварена**; [Евр.7843] защото всяка плът беше покварила пътя си на земята. И Бог каза на Ной: Свършека на всяка плът дойде пред мен; **защото земята се изпълни с насилие чрез тях**; и, ето, Аз ще ги **унищожа** [Евр.7843] със земята. Бит. 6:11-13

Когато Бог погледнал към Земята, Той видял пълната поквара на хората. Същата дума за *развърти* в Бит. 6:11 е използвана в Бит. 6:13 като *унищожи*. В тези стихове отново сме предизвикани да се запитаме как четем. Сега можете да стигнете до заключението, че Бог е решил да унищожи всички (освен осем от обитателите на Земята) заради покварата им и по този начин да сложи край на нечестията. И обратно, можете да видите, че Бог е знаел, че покварата на хората най-накрая щяла да бъде отразена в земята, и че тази поквара щяла да унищожи света. Както хората живеели невъздържано и се бунтували срещу Закона на Бога, така и земята щяла да започне да излиза извън своите граници и да се разбунтува срещу човека.

Библията казва как Бог видял, че Земята е пълна с насилие. Повечето християни вярват, че Бог би реагирал на насилието на хората, като самият Той стане насилник и убие всички тях чрез жесток потоп. Колко тъжно е да се вярва, че Бог би станал насилник като хората, за да подчини насилието им! Колко насилие се открива в Сина на Бога, който е точен образ на Своя Баща?

И гробът Му се определи при безбожните, но остана при богатия в смъртта Си; защото **не е извършил насилие** и не е имало измама в устата Му. Ис. 53:9 (Превод на крал Яков)

Откъде идва насилието?

От голямата ти (на Сатана) търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши; Ез. 28:16

Писанието казва, че злото ще убие нечестивите (Пс. 34:21). Законите на природата не изискват Бог да прояви насилие към хората. Писанията ни дават указание как тези закони са били установени в началото:

Кой се е изкачил на небето и е слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите си? Кой е **вързал водите в дреха? Кой е утвърдил всичките земни краища?** Пр. 30:4

Къде беше ти, когато полагах основите на земята? Изяви, ако имаш разум! Кой определи мерките ѝ? Кажй, ако знаеш! Или кой опъна мерителна връв върху нея? На какво се закрепиха основите ѝ? Или кой положи крайъгълния ѝ камък, когато звездите на зората пееха заедно и всичките Божи синове възкличаваха от радост? А кой затвори морето с врати, когато избликна и излезе от утробата; **когато го облякох с облак и го пових с мъгла; когато му определих Моята граница и поставих лостове и порти; когато казах: Дотук ще идваш, и по-нататък — не, дотук ще спира гордостта на вълните ти?** Йов 38:4-11

Влизал ли си в съкровищниците на снега, или виждал ли си съкровищниците на градушката, **които съм запазил за времето на скръб, за деня на бой и война?** Кой е пътят, по който се разделя светлината и източният вятър се разпръсва по земята? **Кой отваря потоци за дъждовния порой или път за светкавицата,** за да навали над безлюдна земя, над пустиня, където няма човек, за да насити пустата и запустяла земя и да направи да поникне нежна трева? Йов 38:22-27

Гласът на ГОСПОДА е над водите, Бог на славата гърми, ГОСПОД е над много води. Гласът на ГОСПОДА е мощен, гласът на ГОСПОДА е величествен. Гласът на ГОСПОДА строшава кедри, да, ГОСПОД строшава ливанските кедри. Прави ги да скачат като теле, Ливан и Сирион — като младо диво говедо. **Гласът на ГОСПОДА разцепва огнени пламъци.** Гласът на ГОСПОДА разтърсва пустинята, ГОСПОД разтърсва пустинята Кадис. Гласът на ГОСПОДА прави да раждат

кошутите и оголва дъбравите, и в храма Му всеки възвестява: Слава! ГОСПОД седи над потопа, ГОСПОД седи като Цар до века. **ГОСПОД нека даде сила на народа Си, ГОСПОД нека благослови народа Си с мир!** Пс. 29:3-11

Гласът на Господ над елементите на природата говори за тези закономерности в нея. Тези закони, които били замислени да благославят и подкрепят хората и да отразяват техния послушен и покорен дух към Бога, били превърнати в оръжие за тяхното унищожение. По същия начин, по който хората вземат чист сок от грозде и го развалят, за да произведат алкохол, който причинява смърт и унищожение, така и с покварените си умове хората замърсяват земята и превръщат природата в оръжие за собственото си унищожение. Идолопоклонството, богохулството, убийствата, кражбите, алчността и всички грехове, за които се говори в рамките на Десетте заповеди, наредби и присъди, ще донесат проклетие на земята.

Чрез Мойсей, израилтяните били предупредени също, че земята щяла да реагира на извращения им морал:

Да не правите, както правят в египетската земя, където сте живели, и да не правите, както правят в ханаанската земя, в която ви завеждам, и да не ходите по техните наредби. Левит 18:3

Господ предупредил Израил да не се въвлеча в прелюбодейство, кръвосмешение, содомия, хомосексуализъм и други извратени похоти. Ако извършвали тези действия, земята щяла със сигурност да реагира:

Не се осквернявайте с нито едно от тези неща, защото с всички тях се оскверниха народите, които Аз изпъждам отпред вас. И земята се оскверни и Аз въздавам върху нея беззаконието ѝ, **и самата земя избълва жителите си.** Лев. 18:24-25 (Превод на Крал Яков)

Извратеният сексуален апетит на мъжете имал влияние върху земята. Продължителното излагане на земята на тези мерзости я кара да стане жестоко болна и тя ще повърне онези свои обитатели, които вършат тези неща.

Жалее и вехне земята, чезне и вехне светът. Чезнат високопоставените от народа на земята. И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха

наредбата, нарушиха вечния завет. **Затова клетва погълна земята и жителите ѝ се намериха виновни; затова жителите на земята изгоряха и малцина хора останаха.** Ис. 24:4-6

Тези стихове ясно показват пътя на разрушението и как нарушаването на Божия закон довежда до оскверняването на Земята и до нейната реакция. Пророк Исаия записва, че престъпленията на хората са тези, които причиняват проклятието, земята да погълне жителите си чрез изгаряне. Предишното унищожение на Земята с вода и бъдещото ѝ унищожение с огън са свързани с човешките страсти по следния начин:

Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели с подигравки, които ще ходят по своите собствени страсти и ще казват: Къде е обещаното Му пришествие? Защото, откакто са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както е било от началото на създанието. Защото те своеволно не признават това, че чрез Божието слово от началото е имало небеса и земя, сплотена от водата и сред водата, но пак посредством нея тогавашният свят, потопен от водата, загина. Така, със същото слово, са съхранени и днешните небе и земя, пазени за огън до деня на съда и погибелта на нечестивите хора. 2 Петр. 3:3-7

Потопът бил причинен от страстите и злите въображения на хората. Същият процес ще се осъществи, когато Земята е погълната от огън. Когато хората горели от похотите си един към друг в дните на Содом, градът бил изгорен с огън така, че останали малцина. Всъщност само трима избягали от този обречен град.

Унищожението на Содом е едно предупреждение към нас за това, което ще се случи в края на времето:

Както и Содом и Гомора, и околните на тях градове, които, подобно на тях, **се предадоха на блудство и тръгнаха след чужда плът**, са поставени за пример, като търпят наказанието на вечния огън. Юда 1:7

Содом и Гомор се били отдали на прелюбодейство и неморалност. Описвайки нечестието на содомците, Павел говори за мъжете в този град, които искали да злоупотребят с посетителите дошли в дома на Лот:

Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, **се разпалиха в похотта си един към друг**, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда. Римл. 1:27

Изгарящата похот на содомските мъже, в пълно нарушение на Божия закон, предизвикала земята и природата да реагират в конвулсия, избълвайки жителите така, че останали малцина. Господ подбудил сърцето на Авраам да пледира за град Содом, за да може по някакъв начин да пощади, както града, така и жителите от неизбежните резултати на техните изгарящи страсти. Христос носил тежестта на техните страсти, за да въздържи природните сили, давайки време на хората от Содом да се покаят. Същото се случило и по времето на потопа. Преди потопа Господ въздържал силите на природата, за да даде време на хората да изберат да се покаят и да бъдат спасени.

По време на това бавене цялото творение стенело и се мъчело в родилни болки под тежестта на човешката греховност и това ни връща обратно към реалността на кръста и короната от тръни.

...Христос, силата на Бога, и мъдростта на Бога. 1 Кор. 1:24

Чрез тази сила Христос поддържа света:

който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и **държейки всичко чрез словото на Своята мощ**, Евр. 1:3

Защото чрез Него [Христос] беше създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото – **било престоли или господства, или началства, или власти – всичко беше създадено чрез Него и за Него**; и Той е преди всичко, и **всичко чрез Него се сплотява**. Кол. 1:16, 17

Тъй като Исус поддържа всичко чрез Своята сила, духът на бунт в човека, въздействащ върху този създаден свят е като постоянен трънен венец за Него, пробождайки го всеки ден. И това се случва, докато Той прави всичко по силите си, за да задържи последиците от порочното естество на човека, развалящи и унищожавачи земята. В този контекст откриваме, че страданието на Христос в полза на човека е това, което задържа четирите ветрове на борба:

След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и **държащи четирите земни ветрища**, за да не духа никакъв вятър нито по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. Откр. 7:1

Единствената причина ангелите да бъдат способни да задържат тези ветрове е понеже Христос поема върху Себе Си пълната сила на нечестията на човека. По този начин Той забавя въздействието на бунта върху природата и земята. Когато едно общество се разбунтува напълно срещу Духа на Христос, не остава никой, който да стои в пролома и да абсорбира бунтовния дух на човека, за да му попречи да се прояви в природата.

Както знаем, светът, какъвто го познаваме е напълно замърсен от нечестие. Интернет е пълен с порнография и хората навсякъде гледат филми, които са пълни с неморалност и насилие. Размерът на престъпността, войните и насилието, които доминират в заглавията на новините ни загатва, че всичко това се пренася във физическите елементи на природата, които първоначално са били поставени под наша власт. Понастоящем светът би трябвало да избъхва жителите си. Причината това да не се случва е, защото Божият Агнец **все още** носи корона от тръни; Той **все още** е презиран и отхвърлян; Той **все още** е пронизван от грубите думи и нечестивите въображения на хората. И все пак Той поглъща колкото е възможно, за да имаме повече време да осъзнаем тези неща и да се покаем.

Следващият път, когато се разхождате из гората или край някоя спокойна река или езеро, знайте със сигурност, че спокойствието, което преживявате се дължи на нашия възлюбен Спасител, който носи тежестта на човешкия бунт. Носейки тази тежест, той предотвратява максимално ефектите на бунта от експлозия в земетресения, урагани, наводнения и бедствия. Фактът, че бедствията се увеличават означава, че нечестията в човека нараства. Когато Христос е почти напълно отхвърлен от земята, четирите ветрове ще бъдат отпуснати по нея и природата ще отрази яростта на човека.

Това е причината, поради която Библията казва:

Тогава ГОСПОД изля върху Содом и Гомора сяра и огън от ГОСПОДА от небето; Бит. 19:24

Силата, която поддържа елементите на природата, идва от Христос, защото Той поддържа цялото творение. Тази сила, вложена в природата, следва набор от закони, установени от нашия небесен Баща. Тези закони били замислени така, че да отразяват мира и хармонията, които трябвало да съществуват в сърцата на хората, когато са в общение с техния Създател. Земята би била изпълнена с тучни гори, отрупани с невероятни плодове, ядки и семена, и цветът на живота навсякъде би бил разкрит в красотата на светостта. Същите тези закони се превръщат в смърт и унищожение, когато хората живеят в бунт, а силата, причиняваща ги е силата на Христос, пребъдваща там чрез непроменими закони. Това обяснява символиката на превърнатия в змия жезъл, но затова ще говорим в друга глава.

Големият потоп на земята и огънят, паднал върху Содом, не били никакви произволни действия на Бога, извършени в необуздан гняв, поради човешкото нечестие. Тези събития били задържани от Христос възможно най-дълго, за да се даде възможност на хората да се покаят и да видят опасността, в която се намират. Макар че тези закони били фиксирани и дадени за благословието на човечеството, Христос бил поставен в позиция да понеса негативните ефекти от обратното им действие. В момента, когато Христос умрял преди 2000 години, веднага забелязваме ефектите на земята:

А стотникът и онези, които заедно с него пазеха Иисус, като **видяха земетресението** и това, което стана, много се уплашиха и казаха: Наистина Този беше Син на Бога! Мат. 27:54

Когато вторият звяр от Откровение 13-та глава накара всички хора да се покланят на първия звяр и всички да приемат белег на челата или на ръцете си, Христос отново ще бъде разпънат чрез отхвърлянето на Неговите заповеди. Четирите ветрове ще бъдат отпуснати по земята и бунтовният дух на човека ще бъде като огнени въглени в сърцето на Земята и тя ще се надигне в един дух на насилие и ще унищожи себе си и своите жители. Само онези, които са научили къде е тайното място на Всевишния и обитават под сянката на Всемогъщия, чрез спазването на Божиите заповеди, чрез вярата Исусова, ще бъдат защитени от тези ужасни неща. Хиляди ще падат от едната им страна и десет хиляди от дясната им страна, но смъртта няма да се приближи до техните обиталища (Пс. 91:7), защото те са в мир с Бога, а следователно и със Земята.

Исус можел да спи спокойно в лодката, заобиколен от буря, защото Земята не била във война с Него. През вековете много пъти вятърът и вълните са били готови да пометат Неговите последователи, но Той се издигал и

казвал на стихиите: “Утихни!” Призовавам ви да бягате заедно с ангелите от град Содом и да влезете в безопасния Ковчег. Сега е времето да се покаем и да се молим за Исусовия Дух, за да престанем да имаме в сърцата си бунт срещу Бога, който кара Земята да бъде в бунт против нас.

Благодаря ти, Господи Исусе за това, че носиш трънената корона през всички тези много години и задържаш ветровете на раздора - ветровете, които раздвижват душите на хората към бунт и нечестие и най-накрая ще трябва да пожънат реколтата си в земята. Нека се обърнем от нечестивите си пътища, да престанем да нарушаваме Твоя вечен завет и да се научим да пазим заповедите Ти, така че мирът да може отново да царува по земята.

14. Силата на смъртта

А Иисус, като прие оцета, каза: Свърши се! И като наведе глава, **предаде духа Си**. Йоан 19:30 NKJV

И когато Исус беше извикал със силен глас, Той каза: "Отче, в Твоите ръце поверявам Духа си." **И като каза това, Той издъхна**. Лука 23:46 NKJV

Но Бог доказва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, **Христос умря за нас**. Римл. 5:8

Когато Исус склонил глава и умрял, Вселената, в това число и хората по Земята, станали свидетели на събитията, довели до Неговата смърт, видели най-мощната демонстрация на любовта на Отец към човешката раса. Независимо от всички подигравки, заплювания, удари и бичуване, Исус никога не реагира с гняв. Той казал: "Отче, прости им, защото те не знаят какво правят". Докато Исус умираше в агония, Той мислел за земната си майка Мария и помолил Йоан да се погрижи за нея. Той простил на разкаялия се разбойник и му обещал вечен живот. След като станал свидетел на тези събития, римският войник признал:

Наистина този човек беше Синът на Бога. Марко 15:39

Каква търпелива, издръжлива и удивителна любов! Нашият Спасител издържал търпеливо най-свирепата, несправедлива и жестока изява на вдъхновената от демоните човешка омраза. Сатана подбуждал омразата на юдейските водачи, свещениците и тълпата. В техните действия виждаме характера на Сатана. Жесток, мразещ, измамлив, безмилостен и свиреп до самия край, Сатана напълно разкрил кой е той. В историята на кръста виждаме едно пълно откровение за Божия характер в Христос и характера на Сатана в хората. Предавайки Себе Си на смърт, нашият Господ Исус победил онзи, който Го мразел от началото на борбата. Говорейки за Сатана, Исус казал на фарисеите:

Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. Йоан 8:44

Чрез пленяването на Христос през нощта и фарса на съдебния процес с противоречащите си свидетели, осъждащи Христос, ние виждаме измамния и лъжлив дух на Сатана. В подиграването и бичуването виждаме неговата жестокост и безсърдечие. В разпятието виждаме крайностите на неговото насилие. Чрез смъртта Христос победи Сатана. Както ни казва Писанието:

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да **унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта**, тоест дявола, Евр. 2:14

Библията учи, че Сатана има силата на смъртта. Това повдига един критично важен въпрос в разбирането на характера на Бога. Как е възможно Сатана да има властта на смъртта, след като Бог бил този, който казал на Адам и Ева:

Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш. Бит. 2:17

Дали Бог е заплашил Адам и Ева да не ядат от плода на дървото за познаване на доброто и злото? Библията изяснява какво убива грешника:

Защото заплатата на греха е смърт... Римл. 6:23

Злото ще убие безбожния и които мразят праведния, ще бъдат осъдени. Пс. 34:21

А който ме пропуска, вреди на душата си. **Всички, които ме мразят, обичат смъртта**. Пр. 8:36

Смъртта е резултатът от греха. Грехът да действаме по егоистичен, насилствен и омразен начин срещу нашия любящ Отец в небето ще убие грешника. Библията ни казва, че Христос не само има живот, но че Той е самият живот.

Иисус му каза: **Аз съм** пътят и истината, и **животът**; никой не идва при Отца, освен чрез Мен. Йоан 14:6

Иисус ѝ каза: **Аз съм възкресението и животът**; който вярва в Мен, ако и да умре, ще живее; Йоан 11:25

Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което гледахме и ръцете ни попипаха за **Словото на живота, защото животът се яви** и ние видяхме, и свидетелстваме, и **ви възвестяваме вечния живот**, който беше в Отца и се яви на нас. 1 Йоан 1:1-2

Трябва да обърнем специално внимание на думите на Исус. Той не само *има* живот, но Той *е* живот. Ако Исус е живот, тогава Той не може да има връзка със смъртта. Ако Исус е живот, тогава не е възможно Той да *причинява* смърт. Нека обърнем специално внимание на това как Исус го изразява:

Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно. Йоан 10:10

Крадецът е, който влиза да убие, а Христос е този, който дава живот. Ако Христос управляваше смъртта при онези, които престъпват закона на Неговия Баща, тогава Христос има както силата на живота, така и тази на смъртта. С това имаме предвид, че животът и смъртта биха произтичали от Него. Но това е едно пълно противоречие и затова Библията ни казва, че Сатана има силата на смъртта. Сатана не би могъл да има силата на смъртта, ако Христос използва Своята сила, за да убива хора. Това би означавало, че Христос би имал силата на смъртта. Но Библията казва ясно, че Сатана има силата на смъртта. Също така, смъртта е пряко свързана с тъмнината:

Преди да ида там — и няма да се върна — в земя на мрак и сянка на смъртта; Йов 10:21

Имаше и такива, които седяха в тъмнина и в сянката на смъртта, вързани в скръб и желязо; Пс. 107:10

В обратния случай ние четем за Христос:

В Него беше живот и животът беше светлината на хората. Йоан 1:4

Казано ни е, че в Христос бил животът. Не се казва живот и смърт. Този живот, който има Христос, е светлина на хората. Така, светлината и животът са свързани, както и тъмнината и смъртта. Вестта, която Исус дойде да прогласи на света, е тази:

И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че **Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина.** 1 Йоан 1:5

Няма тъмнина в Бога, а това означава, че в Него няма смърт. Това ни води до логическото заключение, че Бог не е автор на смъртта, нито има силата на смъртта. Всичко, което Той може да направи, е да позволи на хората да изберат да се самоунищожат. Библията нарича смъртта враг, което означава, че тя е от врага:

Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта. 1 Кор. 15:26

Смъртта е враг и затова Христос вече е унищожил смъртта:

Който ни е спасил и призовал със свято призвание – не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена ни в Христос Исус преди вечните времена, но която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, **който унищожи смъртта** и извади на светлина живота и нетлението чрез благовестието. 2 Тим. 1:9-10

В Христос няма смърт и затова Исус казал на Марта:

И никой, който е жив и вярва в Мен, няма да умре до века. Вярваш ли ти това? Йоан 11:26

Как е възможно този, който вярва в Исус, никога да не умре? Хората умират през цялото време. Забележете как Исус говори за смъртта:

Това изговори и след това им каза: **Нашият приятел Лазар е заспал,** но Аз отивам да го събудя. Йоан 11:11

Идете си, защото **момичето не е умряло, а спи.** А те Му се присмиваха. Мат. 9:24

Има само една личност в цялата история, която е умряла според тази дефиниция.

Но виждаме Исус, който за малко време е бил поставен по-долу от ангелите заради претърпяната смърт, че е увенчан със слава и чест, за да вкуси смърт, с Божията благодат, за всеки човек. Евр. 2:9

Исус е единствената личност, която действително е умряла. Останалите, които някога са живели, сега спят в гроба. Всички ще бъдат възкресени - или за вечен живот, или за да участват във втората смърт, т. е. вторият път, когато се случва смърт в историята на вселената. Когато Исус извикал: „В твоята ръка предавам духа си“, докато носил греховете на целия свят, Той разклатил силата на смъртта. Напълно премахнал нуждата да се умира. Така че, точно по това време, Библията ни казва, че смъртта вече е премахната. Единствената причина хората да умрат в края на времето, е, защото отказват да приемат живота, който съществува в Христос. Не може да премахнете смъртта, а в един по-късен етап да причинявате смърт. Това е абсолютно невъзможно.

За времето, когато нечестивите най-накрая са унищожени, Библията казва:

И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. Откр. 20:14

Често се казва, че огненото езеро е адът, но Библията ни казва, че адът е хвърлен в огненото езеро заедно със смъртта. Какво е огненото езеро? То е точно същото преживяване, което Исус претърпял на кръста. Нашият Бог е пояждащ огън (Евр. 12:29). Когато чистотата на Неговия характер и несебичността на Неговата любов се разкрие на грешника, причинява вина заради неговия егоизъм. Светлината свети в тъмнината и понеже нечестивите отказват да приемат милост, подобно на Каин, всички те викат: „Нечестие ми е по-голямо от това което може да бъде простено“ и са смазани от собствената си вина. Така злото убива нечестивите и заплатата на греха е смърт (Пс. 34:21, Римл. 6:23).

Ако Бог и Неговият Син убиват хора, тогава те имат смърт в Духа Си. Ако това бе вярно, смъртта никога не би могла да бъде унищожена и не би била смятана за враг. Отново трябва да кажем, че Христос не просто има вечен живот, Той е вечен живот. Не може да бъдете вечен живот и в същото време да имате смърт в характера си. Това просто е невъзможно:

Изворът изпуска ли от същото отверстие и сладка, и горчива вода?
Яков 3:11

Обмисляме и друга жизнено важна идея по този въпрос:

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, **биваме преобразявани в същия образ** от слава в слава, като от Господния Дух. 2 Кор. 3:18

Когато гледаме славата, или характера на Господ, ние ще бъдем променени в същия образ. Когато Бог и Неговият Син са живот, като гледаме към Тях и Ги познаваме, означава, че ще имаме живот:

А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. Йоан 17:3

Това означава, че ако четем историите на Стария завет и вярваме, че Бог убива хора, тогава, възприемайки това за Божия характер, то ще стане част от нашия характер. А сега помислете за това от друга перспектива. Библията ни казва:

На които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е **Христос във вас, надеждата на славата**. Кол. 1:27

Съразпнат съм с Христос; и вече не аз живея, а **Христос живее в мен**; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен. Гал. 2:20

Ако Христос обитава във вас чрез Духа си и вярвате, че Христос убива хора, като част от Неговия характер, тогава във вас ще обитава духа на убиец. Но тъй като Христос е вечен живот, не е възможно едновременно във вас да живее Христос и духът на убиец.

Това е една от причините хората да умират, понеже се покланят на един Бог, който убива хора. Ако вярвате, че Бог е опетнил ръцете Си с кръвта на стотици хиляди хора и че Той ще умъртви милиарди в бъдеще, тогава светлината на Божия характер е погълната от смъртта и смъртта е схващана като такава, която царува на трона на Вселената. Ако се покланяте на такъв Бог и гледате на Него ден след ден, този вид поклонение ще ви убие. Защо? Чрез гледане ние се променяме в същия образ.

Единственият начин Бог да унищожи смъртта бе като разкрие на хората какво има в сърцата им към Божия Син. Когато Исус дошъл на земята, естествената омраза, която съществува във всички хора към Христос, била разкрита. На кръста виждаме колко лесно Сатана може да подбуди сърцата на хората към насилие и убийство. Чрез смъртта на кръста Христос разкрил характера на Сатана и дал шанс на света да види колко нечестива е в действителност човешката раса. Когато погледнем към

кръста, ние се изправяме пред нашето човешко естество и чрез Духа на Христос ни се предлага способността да получим Неговия неегоистичен, любящ и нежен Дух:

Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си.
Мат. 11:29

Исус е кротък и смирен. Исус обича враговете Си. Исус се моли за онези, които Го мразят, и Той иска Неговият Баща да прости на онези, които Го преследват. Това е един животворящ Дух. Това е вечен живот.

Но какво да кажем за текстове в Библията, които изглежда ни казват, че Бог убива хора? Нека помним, че Стария завет трябва да се чете през лещите на Христовия живот. Четенето на Библията извън живота на Христос действително ще доведе до смърт. Причината за това, както казахме е, че ако се покланяте на Бог, който убива хора, тогава се покланяте на един Бог на смъртта и гледайки това, вие ще умрете. Това е символиката, която се намира в заповедта към израилтяните да не се изкачват на планината Синай:

И постави прегради наоколо за народа и кажи: Внимавайте да не се качите на планината, нито да се допрете до полите ѝ! Който се допре до планината, непременно да се умъртви. Ръка да не се допре до нея. **Да се убие с камъни или със стрели**, било то животно, или човек - да не остане да живее. Когато тръбата затръби дълго, тогава нека се качат на планината. Изх. 19:12, 13

Те можели да говорят с Бога само чрез посредника. Моисей представял Христос, като наш посредник. Моисей можел да се изкачи на планината, без да умре, защото разбирал Божия характер. Когато слязъл от планината, лицето му сияело от светлината на Божията слава или характер. Ако четем Стария завет без да имаме живота на Христос като наш посредник, тогава ще бъдем погълнати или „простреляни“ с фалшивите идеи за Бога и това в крайна сметка ще ни убие:

Вижте сега, че Аз, Аз съм и освен Мен няма бог. Аз умъртвявам и Аз съживявам, Аз наранявам и Аз изцелявам и няма кой да избява от ръката Ми! Вт. 32:39

Без да гледаме през живота на Христос, ние можем да прочетем това по следния начин:

Аз убивам някои хора, а други оставям живи.

Като знаем, че Исус никога не е убивал никого, докато е на земята, ние сме насърчени да продължим да изследваме, за да разберем какво означава това. Първо забелязваме как *убивам* и *съживявам* са свързани заедно:

Аз убивам, *и* Аз съживявам;

Думата *убивам* е директно свързана с думата *съживявам*. Така че действието на *убиването* е последвано от *съживяване*. Другата подсказка се съдържа в следващата част на текста:

Аз убивам, и Аз съживявам; Аз наранявам, и Аз изцелявам:

Това е обичайна форма на писане в еврейския. Нарича се паралелизъм. Първата и втората част изразяват една и съща идея, но по различни начини, за да представят по-ясна картина на смисъла. Принципът на нараняването и изцелението е директно свързан с делото на Евангелието. За да бъдем родени отново, трябва да умрем за стария си живот. За да бъдем изцелени, трябва да бъдем наранени чрез Закона, който разкрива греховете ни. Не може да има възкресение в нов живот, без смърт на стария. Павел ни показва значението на Вт. 32:39, когато казва:

...защото буквата убива, но духът дава живот. 2 Кор. 3:6

Бог убива стария човек чрез закона, но възкресява към живот новия човек, чрез Духа. Така че това твърдение на Моисей във Вт. 32:39 е препратка към евангелското дело на Божия Дух за нашето спасение, така че никой да не може да ни вземе от ръката Му.

Ако потърсим други примери в Библията, където се среща тази последователност на еврейските думи, намираме едно друго място, което дефинира фразата „Аз убивам и Аз съживявам.“

Господ убива и съживява: той свежда в гроба, и въздига. 1 Царе 2:6

Първата част на стиха е повторена с други думи, за да се обясни значението. Употребата на знакът две точки в библейската версия на Крал Яков ни казва, че това, което идва след него, е едно определение на току-що изразеното.

Господ убива, и съживява, той свежда в гроба, и въздига

Така че този термин е една препратка към възкресяващата сила на Христос, Който е възкресението и живота, а не автор на смъртта. Този стих е една възхитителна молитва на Анна, когато тя тържествувала. Тя продължава:

ГОСПОД осиромашава и обогатява, смирява и възвишава. Въздига бедния от праха и издига сиромаша от бунището, за да ги сложи да седят с благородните; славен престол им дава в наследство. Защото стълбовете на земята са на ГОСПОДА и Той е поставил на тях света. 1 Царе 2:7, 8

Всеки път контекстът на първото действие е последван от второто действие. Анна била много унижена от невъзможността да роди дете, докато раждащата деца съпруга ѝ се присмивала. Това преживяване убил старото ѝ естество, но когато се доверила на Господ и обещаното дете дошло, тя отново била съживена. Тя била бедна духом, но сега била богата.

Йов също говори за това:

Ако човек **умре**, ще **оживее** ли? През всичките дни на воюването си ще чакам, докато дойде смяната ми. Йов 14:14

Йов говори за възкресението, използвайки същите две еврейски думи, които се намират във Вт. 32:39. Когато Нееман дошъл при израилевия цар с молбата да бъде излекуван, царят използвал този израз от Вт. 32:39

А израилевият цар, като прочете писмото, раздра дрехите си и каза: **Бог ли съм аз, да умъртвявам и да съживявам**, че този праща до мен да изцеля човек от проказата му? Ето сега, моля ви, разсъдете и вижте че търси повод срещу мен! 4 Царе 5:7

Нееман бил под смъртна присъда, заради проказата си. Като реакция срещу това, израилевият цар възкликнал: “Този човек смята ли, че мога да възкресявам хора от смъртта?”!

Така че, когато приложим принципите за прочитане на Стария завет през обектива на Исусовия живот и приложим правилата на Милър, изследвайки цялата Библия, за да видим къде се среща същата фраза, тогава Библията ще ни разкрие какво означава тя. Когато Моисей писал “Аз убивам и Аз съживявам“, Христос казал на Мойсей, че Той е Възкресението и Живота! Едно откровение на същото Евангелие се намира в Новия завет. Когато знаем тази истина, нищо не може да ни

откъсне от ръцете на нашия небесен Баща. Това ли е начинът, по който прочитате този текст, или все още го прочитате, сякаш Бог ви казва, *Аз убивам някои хора, а други спасявам*. Как четете?

Ето, днес аз поставих пред теб живота и доброто, смъртта и злото.
Вт. 30:15

Колко чудесно е да знаем, че Исус е вечен живот! Той е Животодателят и Възстановителят, и както знаем, Той е точен образ на Отец. Няма тъмнина или смърт в Отец. Христос ни е разкрил това докато е бил на земята, защото никога не уби, който и да е, но спази всичките заповеди на Своя Баща. И така, на кого се покланяте?

Ако Богът, на когото служите, има в себе си духа на смъртта, тогава той не е Богът на Исус Христос, както е разкрит в Евангелието. В Сатана има смърт и зло, а в Христос има живот и добро. Изберете в този ден на кого ще служите:

Този който е видял мен, видял е Отец; Йоан 14:9

И така, на кого се покланяте? Това зависи изцяло от вас.

15. Заповедите на Моя Баща

Книгата Псалми ни говори за любовта на Христос към заповедите на Неговия Баща. Преди Спасителят да дойде на земята, Той казал:

Тогава казах: Ето, идвам; в свитъка на книгата е писано за мен. Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре във вътрешностите ми. Пс. 40:7-8

Синът на Бога ни дава една божествена демонстрация за закона на Неговия Баща. Както любовта Му към заповедите, така и ежедневиия Му пример докато е бил тук, на Земята, ни показват как изглежда Закона в своя жив и трептящ цвят. Нещо повече, животът на Исус е не просто една демонстрация на закона на Неговия Баща - той е Неговият собствен живот, който живее в сърцата на всички, които Му служат.

Законът на мъдрия е извор на живот, за да се избегнат примките на смъртта. Пр. 13:14

Христос е мъдростта на Бога (1 Кор. 1:24), а началото на Неговата мъдрост е дълбокото Му почитание и любовта Му към Неговия Баща и Неговите заповеди:

Страхът от ГОСПОДА е начало на мъдростта и познаването на Светия е разум. Пр. 9:10

Нека чуем свършека на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Екл. 12:13

Единственият начин да се боим или да почитаме Бога и да пазим Неговите заповеди е да имаме Духа на Божия Син, пребъдващ в нас. Той е изворът на всички, които спазват заповедите на Неговия Баща. Всички, които имат вяра в Христос, приемат Неговото спазване на заповедите чрез Духа. Не е възможно да се спазва Божия закон, без да имаме Духа на Христос.

Но сега отделно от закона се яви Божията правда, за която свидетелстват законът и пророците, тоест Божието оправдание чрез вярата на Исус Христос, за всички (и на всички), които вярват; защото няма разлика: Римл. 3:21-22 (Версия на крал Яков)

Павел ни казва, че правдата на Бога се изявява в Исус Христос и ни се дава свободно, без да е необходимо от наша страна да се стремим да угодим на Бога чрез нашите усилия. Всичко ни се дава чрез вяра.

Като знаем, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вярата на Исус Христос, **тоест ние повярвахме в Христос Исус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела по закона**; защото чрез дела по закона няма да се оправдае нито едно същество. Гал. 2:16 (Версия на крал Яков)

Когато приемаме, че Исус е Божият Син и вярваме в това име, тогава приемаме Неговата вяра в Отец и цялото Му спазване на закона. Какъв прекрасен дар получаваме в Христос! Спазването на закона е свободно достъпно за нас чрез дара на Духа:

А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, вяроност, кротост, себеобуздание; **против такива няма закон**. Гал. 5:22-23

Чрез вдъхновението на Христовия Дух четем, в Псалмите, как Божият Син говори за закона на Бога:

Блажен човекът, който не ходи по съвета на безбожните, нито стои в пътя на грешните, нито седи на седалището на присмивачите, а насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява. Пс. 1:1-3

Чрез Духа на Христос Законът е един могъщ фонтан с жива вода. Това е символиката, изразена във водата, излязла от ударената скала.

Ето, Аз ще застана пред теб там на канарата в Хорив, а ти удари канарата, и от нея ще излезе вода, за да пие народът. И Мойсей направи така пред очите на израилевите старейшини. Изх. 17:6

Хорив е същото място като планината Синай. Следователно, водата е протекла от същото място, където бил даден законът. Така че, в Христос, законът не е мъртва буква, а жива реалност. Когато приемаме Христос, приемаме следното чувство и отношение в дара на Неговия Дух:

О, колко обичам аз Твоя закон! Той е моето размишление цял ден.
Пс. 119:97

Това отношение се намира в най-дългата глава на Библията - една глава, чиято основна тема е това, колко прекрасен е Законът. Простата истина е, че законът на Бога е копие на Неговия характер. Божият Син обича Закона просто защото обича Своя Баща. Когато сравните описанието на Закона и описанието на Божия характер, ще откриете, че те са абсолютно еднакви.

Божият характер		Божият закон	
1. Духовен	Йоан 4:24	1. Духовен	Римл. 7:14
2. Любов	1 Йоан 4:8	2. Любов	Мат. 22:37-40
3. Истина	Йоан 14:6	3. Истина	Пс. 119:142
4. Праведен	1 Кор. 1:30	4. Праведен	Пс. 119:144, 172
5. Свят	Исая 6:3	5. Свят	Римл. 7:12
6. Съвършен	Мат. 5:48	6. Съвършен	Пс. 19:7
7. Добър	Лука 18:19	7. Добър	Римл. 7:12
8. Справедлив	Вт. 32:4	8. Справедлив	Римл. 7:12
9. Чист	1 Йоан 3:3	9. Чист	Пс. 19:8
10. Непроменим	Яков 1:17	10. Непроменим	Мат. 5:18
11. Остава завинаги	Пс. 90:2	11. Остава завинаги	Пс. 111:7, 8

12. Пътят	Йоан 14:6	12. Пътят	Мал. 2:7-9
13. Велик	Пс. 48:1	13. Велик	Осия 8:12
14. Очиства	Мат. 8:3 Пс. 57:2	14. Очиства	Ез. 22:26

Когато проучваме заповедите, откриваме, че всички те се отнасят за съхраняването на отношенията - както отношенията с Бога, така и един с друг.

Божият характер	
1. Изведох ви от робството. Вие няма да имате други богове освен Мен	Изкупител, Спасител, единствен Бог, принцип основан на <i>отношенията</i>
2. Да не си правите изваяни изображения	Не можете да имате отношения с дърво, камък, или фалшива идея
3. Няма да вземате напразно името на Бога	Почтеност, прозрачност, принцип <i>основен на отношенията</i>
4. Помнете съботния ден, защото за шест дни Господ направи небесата и земята	Създател, източник на живот, <i>основава се на отношенията</i>
5. Почитайте баща си и майка си	Семейство/ <i>релационен</i> фокус, родителски
6. Не убивай	Животът е скъпоценен, <i>отношенията са</i> завинаги, Аз съм източникът на живота

7. Не прелюбодействай	Валидните интимни <i>отношения</i> са завинаги
8. Не кради	Духовен фокус/ <i>основаващ се на отношенията</i> , а не материален
9. Не лъжи	Почтеност, прозрачност, основаваща се на отношенията
10. Не пожелавай	Създател, източник на живота, <i>основаващо се на отношенията</i>

- Първата заповед ни казва, че Бог е извел Израил от египетското робство, което ни говори, че този Бог е Изкупител и Спасител. Когато Той иска да нямам никакви други богове освен Него, това ми казва, че Той иска близки отношения с мен;
- Втората заповед ни казва, че Бог иска едно *отношение на сърце със сърце*. Поклонението на идоли не е поклонение, основаващо се на такива сърдечни отношения, нито идолопоклонството е духовно поклонение, връзката на дух с дух и ум с ум;
- Третата заповед ни казва, че Бог е прозрачен в Своите *отношения*. Ако влезем в *отношение* с Него, Той не иска да се преструваме в тези *отношения* и така да ги обезсмисляме;
- Четвъртата заповед е много специална, защото ни казва, че Бог е изворът на живота, че Той е създал всичко. Тази заповед има много голямо въздействие върху възприятието ни за Него и повлиява силно нагласата ни към Него. Важно е да се отбележи, че в сравнение с останалите заповеди, съботната заповед е съставена от най-много думи;
- Петата заповед е също специална, защото ни казва как Божият живот протича през земни канали. Тази заповед ни обещава дълъг живот, ако почитаме родителите си. Казва ни по един конкретен начин, че нашите родители ни говорят нещо много специално за Бога. Почитайки тях, ние почитаме Него;

- Шестата заповед ни казва, че Бог гледа на живота като на скъпоценен. Също ни казва, че Бог иска *отношенията* да траят вечно;
- Седмата заповед ни казва, че някои *отношения* са опасни, и във връзка с Бога те са едно отражение на първата заповед – да нямаш други богове. Това е едно напомняне, че Бог е нашият *источник на живота*;
- Осмата заповед ни казва, че Бог ще осигурява нуждите ни, че ще се грижи за нас. Казва ни също, че Бог не е съсредоточен в нещата, а в *отношенията*;
- Деветата заповед е едно отражение на третата. Бог иска прозрачност и почтеност в *отношенията*. Един лъжлив свидетел унищожавя *идентичността* на едната или двете страни и унищожавя комуникацията;
- По отношение на Бога десетата заповед ни напомня, че Той е изворът на живота. Няма да искаме нищо друго, когато вярваме в това. Отново ни говори, за основания на *отношенията* духовен ум на Бога. Всички заповеди от 5-та до 9-та могат да бъдат видени и изложени, но тази заповед е проблем на сърцето. Тя е невидима. Така че тази заповед е изключително важна за разбиране естеството на Божието царство.

И така, в обобщение, десетте заповеди ни казват, че Бог е:

- Изворът на живота
- Той е Създателят
- Той е нашият Изкупител
- Той иска истински *отношения* на сърце със сърце
- Той се грижи за нас като Баща и осигурява всичките ни нужди.

В първото си писмо Йоан ни казва, че Бог е любов; законът, като отражение на Неговия характер, също е любов. Ето защо Йоан ни казва:

Който казва: Познах Го, а заповедите Му не пази, е лъжец и истината не е в него. Но който пази словото Му, Божиата любов в него наистина е съвършена. По това знаем, че сме в Него.
1 Йоан 2:4-5

Исус изразява това по следния начин:

Както Отец възлюби Мен, така и Аз възлюбих вас; стойте в Моята любов. **Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Своя Отец и стоя в Неговата любов.** Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да бъде пълна. Това е Моята заповед: да се любите един друг, както Аз ви възлюбих. Йоан 15:9-12

Исус:

- Няма други богове пред Своя Баща, защото Той обича Своя Баща
- Не се покланя на фалшиви богове и не си прави изображения, защото обича Своя Баща;
- Не взема напразно Неговото име и характер, защото напълно отразява характера на Отец;
- Наслаждава се в съботното общение със Своя Баща;
- Почита Своя Баща;
- Не убива, защото Той е възкресението и живота;
- Не извършва прелюбодеяние, защото не търси отношения, които са невалидни за Него;
- Не краде, защото уповава на даденото Му от Неговия Баща наследство;
- Не лъже, защото лъжата унищожава почтеността в отношенията;
- Не пожелава, защото си почива в грижата на Своя Баща.

Повечето хора не биха поставили под съмнение девет от тези десет заповеди. При мнозина проблемът е шестата заповед – не убивай. Какво правим с истории като тази с Исус Навин, който се среща с Военачалника на Господното войнство:

И когато Исус беше при Ерихон, той вдигна очите си и погледна, и ето, срещу него стоеше мъж с гол меч в ръката си. И Исус пристъпи към него и му каза: От нас ли си, или от враговете ни? А той каза: Не, а съм военачалник на ГОСПОДНАТА войска; сега дойдох. И Исус падна по лице на земята и се поклони, и му каза: Какво заповядва Господарят ми на слугата си? Исус Навин 5:13-14

Когато Исус Навин умъртвявал жителите на Ханаан, на мнозина тези действия им изглеждат насърчени и водени от Божия Син, пред когото Исус Навин се поклони. Истории като унищожението на асирийската армия са

изтъквани като доказателство, че действително Божият Син убива хора, за да запази Своите избраници:

И в същата нощ Ангелът ГОСПОДЕН излезе и изби сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан. И когато станаха на сутринта, ето, всички те бяха мъртви трупове. 4 Царе 19:35

Ще се отнесем към историята за асирийската армия в една друга глава. Фактът пред нас е, че когато Исус дошъл на Земята и живял сред нас, Той никога не е убил никого. Започнахме тази поредица с мисълта, че животът на Исус Христос на земята е пълното откровение за Отец. Както Исус казал на Филип:

Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? Йоан 14:9

Исус казал на Филип, че разкрива на учениците целия характер на Своя Баща. В една от Своите молитви Исус казал:

Изяхвих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и Ти ги даде на Мен, и те опазиха Твоето слово. Йоан 17:6

В Писанието *името* означава *характер*. Исус показва, че Той е разкрил този характер на учениците – онези, които Му били дадени от света:

Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. Йоан 17:4

Исус е точният образ на славата на Отец (Евр. 1:3) и тази слава, или характер, Той е разкрил на Земята. Това означава, че животът на Исус на Земята е пълният израз на Десетте заповеди, които са копие на Божия характер. Исус не е убил никого, докато е бил на Земята и това е включено в Неговото твърдение, че е опазил заповедите на Своя Баща. Това е най-ясното потвърждение, че Бог не убива хора. Писано е в Неговия закон и е демонстрирано от Неговия Син, докато е на земята.

Една от многото последици на тази истина, е че тя наистина изисква от нас да обичаме враговете си. Ако можеше да съществуват хора, които да бъдат считани от Бога за толкова нечестиви, че Той трябва да ги убие, тогава това осигурява на хората една възможност да отсъдят според собствената си преценка кои хора заслужават смърт. Това напълно

премахва необходимостта да обичаме враговете си. Вместо това можем просто да ги определим като нечестиви хора, които Бог ще унищожи, или където е нужно, може и Неговите „служители“ да действат като Божии средства, които да извършат унищожението. Затова вярата, че Бог убива хора е самият механизъм, който се използва от хората, за да избегнат нуждата да обичат своите врагове. Както Исус обяснява, Божият закон иска от нас да обичаме Бога и да обичаме всички хора:

И ето, един законник стана и Го изпитваше, като каза: Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот? А Той му каза: Какво е писано в закона? Как го четеш ти? А той в отговор каза: “Да възлюбим Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с целия си ум, и ближния си както себе си.” Исус му каза: Правилно отговори; това прави, и ще живееш. Но той, понеже искаше да оправдае себе си, каза на Исус: А кой е моят ближен? Лука 10:25-29

Когато законникът получил убеждението, че трябва да обича всичките си близни, включително и тези, които мразел, веднага направил това, което правят повечето хора - опитал се да предефинира значението на ключовите думи. Това, което искал да изясни било думата *ближен*. По същия начин много хора, за да избегнат убеждението на шестата заповед, се опитват да предефинират думата *убивам*. Въпреки, че Исус е дефинирал за нас значението на думата чрез земния Си живот, все още има опити за промяна намерението на този закон. Аз намерих следното обяснение в един веб сайт:

Има две различни еврейски думи (ратсак, мут) и две гръцки думи (фонейо, апоктейно) за “убийство” (murder) и “убиване” (killing). Едната означава „да умъртвиш,“ а другата означава „да убиеш“ (to murder). **Втората е забранена от десетте заповеди, а не първата.** Всъщност, ратсак има по-широка дефиниция от английската дума „убивам.“ Ратсак обхваща също различни смъртни случаи, поради невнимание и небрежност, но **никога не е използвана за да опише убиване по време на война.** Ето защо повечето съвременни преводи представят шестата заповед като **“Не убивай” (You shall not murder) вместо “Не убивай (You shall not kill).”** Обаче може да възникне един много голям проблем в зависимост от това кой превод се изследва. Популярната версия на Крал Яков винаги представя стиха като “Не убивай” (Thou shall not kill), и по този

начин отваря врата за напълно погрешно разбиране на стиха. **Ако предвиденото значение на „Не убивай“ (Thou shall not kill) беше просто - никакво убиване (no killing) - това би превърнало всичкото одобрено от Бога проливане на кръв, което извършил Израил, като нарушение на заповедите на Бога (Второзаконие 20-та глава). Но Бог не нарушава собствените Си заповеди. Следователно е ясно, че стихът не се отнася за един пълен мораториум върху отнемането на живота на друг човек.**

<https://www.gotquestions.org/you-shall-not-murder.html>

От горните разсъждения се вижда, че според автора има убийство, което е оправдано от Бога и се намеква, че е възможно думата *мут* да се използва някак си само за едно праведно убиване.

Едно внимателно изследване на Писанието разкрива, че този аргумент е фалшив. Първо, в самото обяснение писателят признава, че думата *ратсак*, която е думата, преведена като „умъртвявам“ (kill) във версията на крал Яков, означава не само убийство (murder), но и убийство, което не е планирано предварително, което ние наричаме „непредумишлено убийство“. Това не е убийството „murder“ (умишлено убийство).

Но ако го е блъснал неочаквано, без да го е мразил, или неволно е хвърлил нещо върху него, или ако, без да види, е направил да падне върху него някакъв камък, от който може да умре, и той е умрял; но не му е бил враг и не е искал да му стори зло; тогава обществото да отсъди между убиеца и отмъстителя за кръвта според тези правила; и обществото да избави убиеца [Евр. 7523 Ратсак] от ръката на отмъстителя за кръвта, и обществото да го върне в прибежищния му град, където е прибягнал; и той да живее в него до смъртта на първосвещеника, който е помазан със свящото масло. Числа 35:22-25

за да прибягва там убиецът [Ратсак Евр. 7523], който убие ближния си неволно, без да го е мразил преди това, и като прибегне в един от тези градове, да живее. Вт. 4:42

Второ, Бог е наредил хората, които извършат *ратсак* да получат същото.

Всеки, който убие (kill) човек, убиецът (murderer) [Евр. 7523] да се умъртви [ратсак Евр. 7523] по думите на свидетели. Но не може

само един свидетел да свидетелства против някого, за да се умъртви. Числа 35:30

Как е възможно Бог да заповядва неща, които Десетте заповеди забраняват? В Тората се съдържа смъртна присъда, но убиването не е Божията воля. Бог може да заповяда всяка форма на смърт в Писанията защото Той се стреми да осигури присъдата на смъртта, за да покаже милост, а не за да убива хора. Ние говорихме за това в девета глава - *Законът като огледало*.

На трето място, думата *мут* [Евр. 4191] е използвана в Писанието, за да опише умишлено убиване (murder) и политическо убийство (assassination). Саул искал незаконно да убие (murder) Давид:

И Саул говори на сина си Йонатан и на всичките си слуги да се убие [Евр. 4191] Давид. Но Йонатан, синът на Саул, беше много благоразположен към Давид. И Йонатан събщи на Давид и каза: Баща ми Саул търси да те убие [Евр. 4191]. Затова сега се пази до утре и стой на тайно място и се крий. 1 Царе 19:1, 2

Саул заповядал незаконно избиване (murder) на свещенството:

Тогава царят каза на телохранителите, които стояха около него: Обърнете се и убийте ГОСПОДНИТЕ свещеници, защото и тяхната ръка е с Давид, и защото са знаели, че той е бягал и не са ми съобщили! Но слугите на царя не желяеха да вдигнат ръка, за да нападнат ГОСПОДНИТЕ свещеници. Тогава царят каза на Доик: Ти се обърни и нападни свещениците! И едомецът Доик се обърна и нападна свещениците, и уби [Евр. 4191] в онзи ден осемдесет и пет мъже, които носеха ленен ефод. 1 Царе 22:17, 18

Политическото убийство на Исфостей:

Когато влязоха в къщата, той лежеше на леглото си в спалнята си; и те го удариха и го убиха [Евр. 4191], и му отсякоха главата. И взеха главата му и вървяха по пътя през равнината цялата нощ. 2 Царе 4:7

Авесалом заповядал незаконното убиване (murder) на своя полу-брат Амнон:

А Авесалом заповяда на момчетата си и каза: Гледайте сега, когато сърцето на Амнон се развесели от виното и когато аз ви кажа: Ударете Амнон! — тогава го убийте [Евр. 4191]. Не се страхувайте; не съм ли аз, който ви заповядвам? Бъдете силни и храбри! 2 Царе 13:28

Готолия умишлено убива (murder) всички царски синове с изключение на Йоас:

Но Йосавеета, дъщерята на цар Йорам, сестрата на Охозия, взе Йоас, сина на Охозия, и го открадна отсрещ царските синове, когато ги убиваха [Евр. 4191]; и го скри от Готолия в спалнята заедно с кърмачката му, и не го убиха. 4 Царе 11:2

Забележете превода в новата версия на Крал Яков:

Но Йосавеета, дъщерята на цар Йорам, сестрата на Охозия, взе Йоас, сина на Охозия, и го открадна отсрещ царските синове, когато ги убиваха (murdered) [Евр. 4191]; и го скри от Готолия в спалнята заедно с кърмачката му, и не го убиха. 4 Царе 11:2

Друго политическо убийство, за което се използва думата *мут* и преводът на Новата международна версия:

И военачалникът му Факей, синът на Ромелия, направи заговор против него и го уби [Евр. 5221] в Самария, във вътрешната царска къща, с Аргов и Арие, а с него бяха и петдесет мъже от синовете на галаадците. Уби [Евр. 4191] го и се възцари вместо него. 4 Царе 15:25

Един от главните му офицери, Факей синът на Ромелия, направи заговор срещу него. Вземайки със себе си петдесет мъже от Галаад, той уби [Евр. 5221] Факей, заедно с Аргов и Арие, в цитаделата на царския дворец в Самария. И така Факей уби [Евр. 4191] Факия и го наследи като цар. 2 Царе 15:25 (Нов международен превод)

Ако *мут* е умъртвяване при изпълнение на присъда и за „праведно“ убиване, тогава възможно ли е нечестивите да убият „праведно“ даден човек?

Безбожният дебне праведния и търси да го убие [Евр. 4191].
Пс. 37:32

защото той [нечестивият] не си спомни да окаже милост, а преследваше бедния и сиромаха, и съкрушения по сърце, за да го убие [Евр. 4119]. Той обичаше проклинането — нека го постигне; и не се наслаждаваше на благославянето — нека се отдалечи от него!
Пс. 109:16, 17

Виждаме, че думата *мут* наистина може да се използва така, че да означава умишлено убийство (*murder*) и политическо убийство (*assassination*), а думата *ратсак* може да бъде използвана за случайна смърт. От посочените примери се вижда колко невярно е твърдението, че *мут* е някак си само за едно праведно убиване, а *ратсак* за убийство.

И накрая, независимо от начина по който е дефинирано това, както убийството, така и юридическото убиване (изпълнение на наказателна присъда чрез умъртвяване), използват смъртоносна сила. Дали използването на принуждаваща сила е част от Божието царство? В планинската проповед и чрез всичките действия на живота Си, Исус е обяснил ясно, че Той не използва смъртоносна сила:

А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия; но ако те плесне някой по дясната буза, обърни му и другата. Мат. 5:39

Какъв отговор може да се даде на някой, който казва на Господ: “Аз следвах примера ти в Стария завет, когато умъртвих този злотворец.” Дали на този човек ще бъде казано: „Ти си следвал погрешен пример, ти не трябва да следваш тази част от Писанието”. Можете ли да видите как това прави нещата много трудни? Време е този аргумент за *мут* да бъде умъртвен и да се вярва в истината, че *не убивай* означава да не се отнема живот.

Земният живот на Исус ни разкрива правилното тълкуване на заповедта "Не убивай". Исус никога не уби когото и да е. Десетте заповеди са един закон на любовта, а любовта не използва принуждаваща сила, за да се защити. Самите Десет заповеди ни казват как са наказвани грешниците:

...Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят; Изх. 20:5

Нечестивите действително ще умрат, те ще бъдат наказани от собствените си дела. Както показахме по-рано, това ще се случи чрез позволяване на Сатана да има достъп до техния живот, до степента, до която той ги унищожават или чрез самата земя, която отразява обратно бунта на хората и ги унищожават.

Колко прекрасно е да знаем, че нашият небесен Баща е точно като Исус, когато беше на Земята! Каква радост е да разбираме, че Исус ни е показал дефиницията на Десетте заповеди, в цялата практическа реалност, включително и това какво означава да следваш заповедта „Не убивай“. Исус никога не е убил който и да е; примерът, който ни е оставил е единственият възможен начин наистина да се научим да обичаме враговете си така, както Той ни е учил.

16. Богаташът и Лазар, в огледалото

За болшинството християни притчата за богатия човек и Лазар е едно сигурно доказателство, че Бог ще измъчва и гори грешници в пъкъла. Езикът изглежда ясен и самият Исус изговаря тази притча:

Умря сиромахът и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря и богаташът и беше погребан. И в ада, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; **защото съм на мъки в този пламък.** Но Авраам каза: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така както Лазар – злините; а сега той тук се утешава, а ти се мъчиш. Лука 16:22-25

Когато тази история се прибави към някои други текстове в Писанието, заключението, че Бог ще гори и измъчва хората в пъкъла, в съответствие със степента на тяхната греховност, изглежда напълно неизбежно.

Не се бойте от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а по-скоро се бойте от Онзи, който може и душа, и тяло да погуби в пъкъла. Мат. 10:28

Ако те съблазнява ръката ти или кракът ти, отсеци го и го хвърли от себе си: по-добре е за теб да влезеш в живота куц или недъгав, отколкото с две ръце или с два крака да бъдеш хвърлен във вечния огън. Мат. 18:8

Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: Идете си от Мен, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели; Мат. 25:41

Той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сярa пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му. Откр. 14:10-11

Слушателят на Божието Слово ще прочете тези стихове и по естествен начин ще стигне до заключението, че Бог ще накаже грешниците с една поддържана и неопишуема агония. Човекът, който е изучавал внимателно Евангелията и е размишлявал за живота на Исус, ще остане с много съмнения, които ще го подтикват да дълбае по-дълбоко в Библията, за да обясни тези пасажии.

Онези, които имат в сърцата си гняв към някой или желаят да наранят някого, ще намерят задоволство в горните няколко стиха, за да оправдаят собствения си дух на отмъщение, защото, както изглежда, Бог отмъщава на враговете Си. Освен това онези, които съдят сурово себе си и се чувстват убедени, че заслужават да умрат заради греховете си, също ще се задоволят с тези текстове. Но ние трябва да отидем по-дълбоко от това. Вместо да приемат пълното прощение на греховете си и да видят любовта на Бога, тези текстове са изразявани с една външно почителна интонация, в подкрепа на вътрешното убеждение, че Бог е тираничен и суров. Те предават тялото си на изгаряне, но нямат любов.

Една от най-важните причини, повечето хора да четат тези текстове, виждайки в тях Бог, Който си отмъщава и наказва враговете Си, е склонността на човека в търсене на изкупителна жертва. Тази практика започнала с Адам, когато обвинил Ева, по причина, че е взела плода. Това е несправедният акт на опит да поставиш вината върху друг, за да постигнеш мир и хармония, когато дадена личност или общество се намират в криза. Първосвещеникът Каяфа направил това с Христос:

Нито съобразявате, че за нас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото да загине целият народ. Йоан 11:50

Религиозните водачи на Израил били в криза. Греховете им били изобличени и те трябвало да отклонят вниманието на народа към „незаконните“ практики на Христос; затова те Го представят като воюващ с Мойсей и по този начин грешник, достоен за смърт. В завистливите умове на фарисеите Христос извършил лъжливо (фалшиво) изкупление, не в смисъла на Евангелието (Божията истина), но използвайки податливия на влияние Пилат, за да направи Христос изкупителна жертва за тях. Те се опитвали да смълчат гласа на съвестта не чрез себепредаване, а с отстраняване на живота свидетелство, което ги безпокояло. Техните характерни качества на гняв и ненавист към Христос се самоосвещаваели чрез проектирането им върху Бог и представяйки Христос като поразен от Бога и наскърбен.

Когато християните се надигат в едно привидно праведно негодувание, прогласявайки на света, че Бог ще потуши бунта на грешните хора с триумфиращата интонация на предполагаем „свят гняв“, съществува реалната вероятност, тази форма на лично изкупление да е подобна на тази на Каяфа. Те намират себеправедност, удовлетворени да виждат другите като по-малко достойни от тях, измъчвани и умъртвявани.

В случая с Христос това изкупление за юдейските водачи било насочено към един праведен човек. Случаят е подобен на този с Каин и Авел. Авел смутил съвестта на Каин и апелите му към Каин карали брат му да се чувства грешен. За да намери лично изкупление, Каин пожертвал брат си и го умъртвил. В случая с Христос юдейските водачи смълчали гласа на Онзи, който притеснявал съвестта им. Предали на смърт и двамата разбойници, които считали за по-недостойни от себе си.

Много християни могат да намерят фалшиво умилоствие в задоволството да знаят, че разбойниците, крадците и всички неморални хора ще бъдат изгорени в пъкъла, докато те радостно отиват към небето. Могат също да използват тази плътска логика, за да смълчат гласа на съвестта в праведния живот на друг вярващ. Концепцията за умилоствието е между това Христос да поема привидно вината им, и това смятаните от тях за нечестиви да получат наказание каквото те мислят, че заслужават. Чуждият огън на това евангелие може само повърхностно да успокои разтревожената съвест от техните грехове.

Връщайки се към нашата история, първата точка, която трябва да споменем е, че един пълен прочит на Библията ни показва, че хората не са в съзнание, когато умрат:

Защото живите знаят, че ще умрат, а мъртвите не знаят нищо и нямат вече награда, понеже споменът за тях е забравен. Екл. 9:5

Мъртвите не хвалят ГОСПОДА, нито онези, които слизат в мълчанието. Пс. 115:17

Както водата изчезва от морето и реката пресъхва и се изсушава, така човек ляга и **не става. Докато небесата не престанат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си.** Йов 14:11-12

Но **Господният Ден ще дойде като крадец**, когато **небето ще отmine с бучене** и елементите нажежени ще се разпаднат, и земята и делата по нея ще изгорят. 2 Петр. 3:10

Защото, ето, идва Денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви и всички, които постъпват безбожно, ще бъдат плява и идващият ден **ще ги изгори**, казва ГОСПОД на Войнствата, така че няма да им остави нито корен, нито клонче. А на вас, които се боите от името Ми, ще изгрее слънцето на правдата с изцеление в крилето си. И ще излезете и ще се разиграете като телета от обора. Ще стъпчете безбожните, **защото те ще бъдат пепел под стъпалата на краката ви в деня, който определям, казва ГОСПОД на Войнствата**. Мал. 4:1-3

Защото, както вие пихте на светия Ми хълм, ще пият постоянно всичките народи; и ще пият, и ще сърбат и ще бъдат като че не са били. Авдия 1:16

Братя, нека да ви кажа свободно за патриарха Давид, че и умря, и беше погребан, и гробът му е при нас и до днес... Защото Давид не се е възнесъл на небесата; а сам той казва: “Каза Господ на моя Господ: Седи от дясната Ми страна, докато положи враговете Ти под краката Ти.” Деяния 2:29, 34, 35

Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. Откр. 21:4

Библията учи, че хората не отиват в небето или в ада, когато умрат. Остават в гроба, докато небесата не изчезнат, което 2 Петр. 3:10 ни казва, че ще се случи при идването на Христос. Как е възможно тогава Исус да поучава чрез една история, която изглежда противоречи на останалата част от Библията? Както става ясно, разказаната от Исус история била един общоприет възглед за юдеите, тъй като те били повлияни от гърците няколко столетия по-рано.

Алан Ф. Джонсън и Робърт Е. Уебър обясняват, че “Вероятно е по-добре на историята да не се гледа като на такава, която разкрива подробности от живота след смъртта, а по-скоро като на такава, която представя различна кулминация на популярно

поддържаните възгледи за отвъдния живот.” *Огънят който поглъща*, Едуард Уилям Фюдж, стр. 149.

“Историята носи ясно ехо от добре познатите народни приказки, на които Исус задава свеж и изненадващ завършек.” *Исус и победата на Бога*, Н. Т. Райт, стр. 255.

Това е един изключително важен за разбиране принцип. Исус използва популярни истории, в които вярват слушателите Му, за да ги научи на важна истина.

Гелдениус стига до заключението, че Исус е “споделил тази притча не за да задоволи любопитството ни относно живота след смъртта, а за да може по един живописен начин да наблегне на невероятната сериозност на живота от тази страна на гроба.” *Огънят, който поглъща*, Едуард Уилям Фюдж, стр. 149.

Както обсъждахме в девета глава, Христос използва едно огледало, за да отрази обратно към човека неговото собствено мислене. Той прави това отчасти, за да говори на хората по начини, които те разбират, но също и за да изпита какво има в сърцата им. Човекът, който е послушен на Божието Слово и е воден от Духа, ще схване духовното значение на думите на Исус, докато плътският човек ще получи привидно потвърждение на собствените си идеи. Както Исус казал на Никодим:

Никодим в отговор Му каза: Как може да бъде това? Исус му отговори и каза: Ти си израилев учител и не знаеш ли това? Истина, истина ти казвам: ние говорим това, което знаем, и свидетелстваме за това, което сме видели, но вие не приемате Нашето свидетелство. Йоан 3:9-12

Огледалото, което Исус използва в книгата на Йоан става все по-трудно и по-трудно за разбиране, докато накрая човек или приема, че мисленето му е погрешно, или напуска Исус.

Текст	Коментар
В отговор Исус им каза: Разрушете този храм и за три дни ще го издигна. Тогава юдеите казаха: Този храм е бил граден	Исус говори за Неговото тяло, живият храм, но те разбират, че това е

<p>четиридесет и шест години, и Ти ли за три дни ще го издигнеш? Но Той говореше за храма на тялото Си. Йоан 2:19-21</p>	<p>физическият храм в града</p>
<p>Иисус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство. Никодим Му каза: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Йоан 3:3-4</p>	<p>Иисус говори за духовно раждане, а Никодим си мисли, че Той има предвид физическо раждане</p>
<p>Иисус в отговор ѝ каза: Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожаднее; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; а водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот. Жената Му каза: Господине, дай ми тази вода, за да не ожаднявам и да не извървявам толкова път дотук, за да изваждам. Йоан 4:13-15</p>	<p>Иисус говори за духовна вода, а жената мисли, че говори за физическа вода</p>
<p>А Иисус им отговори: Моят Отец работи досега, и Аз работя. Затова юдеите искаха още повече да Го убият; защото не само беше нарушил съботата, а и наричаше Бога Свой Отец и така правеше Себе Си равен на Бога. Йоан 5:17-18</p>	<p>Иисус говори за духовна работа, а юдеите си мислят, че има предвид физическа работа. Те нарочно се придържали към едно неправилно разбиране, което им позволява да отхвърлят Иисус и да желаят да Го убият.</p>

Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века; и хлябът, който Аз ще дам, е Моят плът, (която Аз ще дам) за живота на света. Тогава юдеите започнаха да се карат помежду си, като казваха: Как може Този да ни даде да ядем плътта Му?... Тогава мнозина от учениците Му, като чува това, казаха: Тежко е това слово; кой може да го слуша?... Поради това мнозина от учениците Му се върнаха назад и повече не ходеха с Него. Йоан 6:51-52, 60, 66

Исус говорил за духовен хляб и духовно питие, докато много от хората се обърнали и отхвърлили Исус според собственото им разбиране за това което Той казал.

Този процес в книгата на Йоан разкрива увеличаващата се употреба на огледалото, функционирало в служението на Исус. Виждаме ударението в изказа на Исус в Йоан шеста глава, относно яденето на плътта Му и пиенето на кръвта Му. Исус ясно обяснил символите, които използвал в Йоан 6:35. Той ги канел да дойдат при Него и да се хранят с думите Му, за да задоволят глада си за духовна храна; да вярват в Него, като изпратеният от Бога, за да утоли жаждата им за духовна утеха и божествено приемане. Отказът на хората да чуят какво действително казва Той, ги кара да Го отхвърлят. Този процес разкрива напълно какво има в необърнатите им сърца. Това показва, че умишлено желаят да Го разберат погрешно, за да оправдаят отхвърлянето Му и да отхвърлят всички доказателства, дадени, за да покажат, че Той е истинският Месия.

В случая с огледалото, което Исус използва в историята за богатия човек и Лазар, това отива по-дълбоко от простото разбиране на физическото или духовното. Всъщност Исус използва идеи, в които хората вярвали, за да ги научи на нещо важно. Юдеите започнали да изискват от Исус знак за авторитета Му. Те закоравявали сърцата си срещу Него. Спешността на ситуацията изисквала Исус да им обясни реалността на живота и смъртта, пред която били изправени. Говорил им чрез история, която те разбрали. Така Той отразил обратно към тях собственото им мислене. Това било необходимо заради закоравяването на сърцата им.

Онези хора, които четат днес тази история с вярата, че считаните за престъпници ще бъдат направени да страдат, лесно ще оправдаят своята омраза, сочейки за виновни други хора. Някои ще попитат – защо Исус би

направил това? Защо би казал неща, които лесно биха могли да бъдат представени грешно?

Първата работа на Евангелието е да убеди хората за грях. Това убеждение за грях често изявява какво се крие в сърцата ни (Лука 8:17, Марко 4:22, Лука 12:2). Това е целта на божественото огледало на Закона, защото всички ние имаме грях, който не съзнаваме, не приемаме, потискаме и чиято значимост не разбираме напълно. Разкриването на греха в умовете на хората изисква най-пълните усилия на Божията мъдрост:

А когато Той дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд:
Йоан 16:8

Блажени бедните по дух, защото е тяхно небесното царство.
Блажени скърбящите, защото те ще се утешат. Мат. 5:3-4

А знаем, че каквото казва законът, казва го на онези, които са под закона, за да се затворят устата на всекиго и целият свят да бъде подсъдим пред Бога. Римл. 3:19

Припомняме историята за чужденката, която молила Исус да излекува дъщеря ѝ. Първоначалното Му мълчание действа като огледало, изявяващо пред учениците грешното им отношение към чужденците. Божественото огледало отразява обратно нашите мисли и мотиви. Христос, като Словото на Бога, ни говори по един начин, който разпознава нашето мислене и желания:

Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустърг меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето. Евр. 4:12

Когато хората използват някои твърдения на Исус, за да докажат, че Бог измъчва и изгаря живи хора, това всъщност разкрива какво мислят те за Него. Когато се представят други твърдения, за да се покаже, че Христос не е насилник и не убива хора и твърди, че е точно като Своя Баща, тогава сме поставени в позиция, с право на избор.

Когато чужденката, молеща Исус да изцели дъщеря ѝ, Го чула да казва: “Не е правилно да се вземе храната на децата и да се даде на кучетата”, тя трябвало веднага да направи избор. Ще приеме ли това, което Той казва като причина да Го отхвърли, или ще вземе онова, което е научила за

Неговия характер, за да уповава с вяра, че Той ще ѝ помогне? Това е божественото дело на Евангелието, за да ни доведе до решение за характера на нашия Баща.

Плодът от изучаването на Писанието и ходенето с Христос не е когнитивен дисонанс (познавателно несъответствие) за искрения и смирен ученик, който с вяра се държи за отговорите, дори и ако над него са надвиснали столетия традиционна догма. Когато четох историята за богатия човек в пламъците и Исус, Който говори за Бог, унищожаваш и тяло, и душа в пъкъла, аз взех решението да търся и хармонизирам тези твърдения с други, които казват да обичаш враговете си и да не убиваш. Преди се спряхме на аспекти на смъртта на нечестивите, но сега нека съберем пасажи, които говорят за огън, по отношение на Бога.

И Ангелът на **ГОСПОД му се яви в огнен пламък изсред една къпина**; и Мойсей погледна, и ето, къпината гореше в огън, а къпината не изгаряше. Изх. 3:2

И видът на **ГОСПОДНАТА слава** на върха на планината беше като огън пояждащ пред очите на израилевите синове. Изх. 24:17

Ето, **Името на ГОСПОДА идва отдалеч**; гневът Му гори и гъстият Му дим се издига; устните Му са пълни с ярост и **езикът Му е като огън пояждащ**; Ис. 30:27

Грешните в Сион се боят, трепет обзема безбожните: **Кой от нас може да обитава при огън пояждащ?** Кой от нас може да обитава при вечни пламъци? **Който ходи праведно и говори правдиво**, който презира печалбата от насилия, който отърсва ръцете си, за да не приема подкупи, който запушва ушите си, за да не чува за кръвопролитие и затваря очите си, за да не гледа зло; Ис. 33:14, 15

Защото и нашият **Бог е огън пояждащ**. Евр. 12:29

И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. И **им се явиха езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Свети Дух** и започнаха да говорят други езици, както Духът им даваше да говорят. Деяния 2:2-4

И така, “ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, **ще натрупаш жар на главата му.**” Римл. 12:20

В деня на Петдесетница апостолите били облечени в огъня на Божия Дух. Те пламтели от огъня, но не били изгорени от него, точно както горящият храст по времето на Моисей. Въпросът, зададен в Ис. 33:14 е: Кой ще обитава при поглъщащ огън и вечни пламъци? Праведните са тези, които ще горят вечно в пламъка на Божията любов. Когато Божията любов е разкрита напълно в края на времето, когато всички нечестиви видят точно какво е направил Бог за тях и всичките Му усилия да ги спаси, вината и срама на Неговото отхвърляне от тях ще бъде като огнени въглени върху главите им. Тяхното нечестие ги смазва – не ръката на Бога. Огънят е само безкористна любов и когато тази любов се разкрие, тя моментално довежда до себеупрекуване и дълбоко терзание. Причината Бог да има силата да унищожи тяло и душа в пъкъла е просто защото Той е толкова любящ, милостив и грижовен:

Не се бойте от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а по-скоро се бойте от Онзи, който може и душа, и тяло да погуби в пъкъла. Не се ли продават две врабчета за един асарий? И пак нито едно от тях няма да падне на земята без волята на вашия Отец. А на вас и космите на главата са всички преброени. И така, не се бойте: вие сте по-ценни от много врабчета. Мат. 10:28-31

В светлината на стихове 29-31, стих 28-ми не изглежда свързан. Първо, Исус ни казва да се боим от Този, който може да унищожи тяло и душа в пъкъла, а след това ни говори за нежната грижа на Отец към нас и, че не трябва да се боим. Ако Бог е личността, която директно измъчва хората в пъкъла, използвайки буквален огън, който разтопява кожата им, тогава как може да каже, в 31-ви стих “не се бойте”, без противоречие?

Исус използва 28-ми стих, за да изговори мислите на хората, като в огледало. Той отразява обратно към нас естествените ни мисли за Бога. Човекът, който чете и е пълен с грях и нечестие, трябва да се страхува, когато вижда колко различен е характерът му от този на Бога и колко много е измъчвал Христос със собствения си егоизъм:

И тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт. Яков 1:15

Злото ще убие безбожния и които мразят праведния, ще бъдат осъдени. Пс. 34:21

Грехът е този, който причинява смърт – не Бог. Ние ще бъдем унищожени напълно посредством острото осъзнаване на това колко дълбоко нашият небесен Баща е загрижен за врабчето и брой космите на главите ни, колко истински и с любов мисли за нас през цялото време. Пълното осъзнаване на това ще причини у грешника една ужасна вина, и това ще го погълне и довърши. Само по този начин Мат. 10:28 и Мат. 10:29-31 имат смисъл един до друг.

Понякога се изразява мисълта, че тъй като Бог разкрива Своя характер и знае, че това ще убие нечестивите, че Той е някак си отговорен за тяхната смърт. Самият факт, че Той разкрива Себе Си, би Го превърнал в убиец. В това има толкова смисъл, колкото в това един доктор да бъде сметнат за убиец, или някак отговорен за смъртта на неизлечимо болен пациент, защото е замолен да изключи животоподдържащата система. За да може човечеството да има здрава интимна връзка с Бога, особено във вечността, Той трябва да разкрие кой всъщност е Той. Спомняме си също, че в края на времето нечестивите обсаждат града и искат да го превземат, което означава, че когато приближават към него, в сърцата им има убийство, завист и грабеж:

И те [Сатана и нечестивите] се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън [на несебична любов като в деня на Петдесетница] падна от Бога от небето и [смазващата вина на егоизма] ги погълна. Откр. 20:9

Когато човешкият егоизъм се приближи до подобна безкористност, смазващата вина на самоосъждането прави сигурна смъртта на нечестивите.

Всеки път, когато четем Библията, огледалото е пред нас. То отразява обратно към нас как мислим и тогава трябва да направим избор за вечността:

На чистите Ти показваш Себе Си чист, но на нечестивите се показваш враждебен. Пс. 18:26 (Нов жив превод)

Когато ангелът извикал към Авраам и му попречил да отнеме живота на своя син като жертва, той веднага имал избор дали да промени картината, която имал за Бога. Заповедта да заколи сина си била отражение на

собствените му мисли и изглеждало абсолютно сигурно, че синът му трябва да умре. Всички ние трябва да дойдем до тази точка в решението. Нека чуем думите „*Не вдигай ръка на момчето*“ и да осъзнаем, че Бог не е авторът на смъртта. „Принос за грях и всеизгаряне не съм изисквал...” Псалм 40:6

Каква тогава е била целта на Исус, като разказал тази история? Целта се намира в Неговия заключителен коментар.

И Той му каза, че ако не слушат Моисей и пророците и от мъртвите да възкръсне някой, те няма да повярват. Лука 16:31.

Исус отпечатал в съзнанието им важноста на решенията, които вземаме от тази страна на гроба и че трябва да се вслушваме внимателно в писанията на Мойсей и пророците, когато вземаме тези решения.

17. Поразяващи ангели

Божиите ангели изиграли важна роля в живота на Исус на Земята. Ангел Гавраил съобщил на Мария привилегията ѝ да роди Месия. Ангелите пеели, когато приветствали раждането Му. В критичен момент, точно преди разпятието, един ангел дошъл да подкрепи Исус за предстоящата Му задача (Лука 22:43). Ангел бил изпратен от Отец да призове Исус от гроба. Ангели съобщили на обезсърчените Му последователи, че Той е възкръснал от смъртта. Ангелите имали много важна част в служението на Исус и цялото им дело се основавало на характера на Христос, защото четем:

Натанаил Му отговори: Равви, Ти си Божият Син, Ти си израилевият Цар! Исус в отговор му каза: Понеже ти казах: Видях те под смокинята, затова ли вярваш? По-големи неща от това ще видиш. И му каза: Истина, истина ви казвам: (отсега) ще виждате небето отворено и Божии ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син. Йоан 1:49-51

Делото на ангелите се провежда в съгласие с характера и делото на Христос, защото всичко, което правят се основава на Човешкия Син. Библията казва:

Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват заради онези, които ще наследят спасение? Евр. 1:14

Божии ангели обичат да служат на нашия Баща и на Господ Исус. Те също обичат да служат, като ни защитават и ни насърчават.

Ангелът ГОСПОДЕН обгражда от всички страни онези, които Му се боят, и ги избавя. Пс. 34:7

Те са изпълнени с Духа на Бога и пеят в прослава на Бог и Неговия Син:

И видях и чух глас от много ангели около престола и живите същества и старейшините; и броят им беше десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди; и казваха с висок глас: Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме власт и богатство, и мъдрост, и сила, и почит, и слава, и благословение." Откр. 5:11-12

Ангелите са дълбоко заинтересовани от Евангелието и спасителния план:

И им се откри, че не за себе си, а за вас служеха те в това, което сега ви се извести чрез онези, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небесата, в което и ангели желаят да надникнат. 1 Петр. 1:12

Те се наслаждават да носят мир на Земята и благоволение към нас:

И внезапно заедно с ангела се появи едно многобройно небесно войнство, което хвалеше Бога, като казваше: Слава на Бога във висините и на земята мир между хората, в които е Неговото благоволение! Лука 2:13-14

Те са превъзходни по сила, напълно послушни на Бога и пазят всичките Му заповеди:

Благославяйте ГОСПОДА, вие, Негови ангели, мощни по сила, които изпълнявате словото Му, като слушате гласа на словото Му! Пс. 103:20

Нашият Баща заповядва на ангелите Си да ни пазят от Сатана и от неговите унищожавачи ангели, както разкрихме в единадесета глава за гнева на Господ. Тъй като ангелите са изпълнени с Духа на Христос, те спазват заповедите на Отец. Ангелите не убиват хора, макар че използват силата си да въздържат силите на зло и да преместват и унищожават неодошевени обекти. Има някои пасажи в Писанието, които намекуват за нещо различно и точно това искаме да разгледаме в тази глава. Ако потърсите думите *ангел* и *порази* в Писанията, ще намерите четири библейски истории.

- Числа 22-ра глава. Валаам и магарето. Валаам ударил магарето, видяло ангел;
- 2 Царе 24-та глава. Давид преброил Израил и 70 000 души са поразени от ангела на Господ;
- 4 Царе 19:35 и Ис. 37:36. Асирийската армия, която съставлявала 185 000 души, е поразена от ангела на Господ;
- Деяния 12:24. Ангелът на Господ поразява Ирод за греха му.

В първата история ангелът не поразил никого, но по-скоро Валаам ударил магарето, след като то спряло да върви заради страха си от ангела. Ангелът бил застанал пред Валаам с един меч:

А магаричата видя, че Ангелът ГОСПОДЕН стоеше на пътя с гол меч в ръка и магаричата се отби от пътя и отиде в полето. А Валаам удари магаричата, за да я оправи в пътя. Числа 22:23

Застрашителната поза на ангела с меч в ръка наемква, че ангелът е бил подготвен да нарани Валаам, и тази мисъл изглежда подкрепена от останалите истории в списъка ни. В следващата история Давид се опитва да преброи своята военна мощ като акт на гордост за класиране на Израил между народите, и резултатът бил смъртта на 70 000 израилтяни:

И гневът на ГОСПОДА отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди, преброй Израил и Юда. 2 Царе 24:1

И ГОСПОД изпрати мор върху Израил от сутринта до определеното време и измряха седемдесет хиляди мъже от народа от Дан до Вирсавее. И когато ангелът простря ръката си срещу Ерусалим, за да го погуби, ГОСПОД се смили заради злото и каза на ангела, който погубваше сред народа: Достатъчно! Оттегли сега ръката си! А Ангелът ГОСПОДЕН беше при хармана на евусееца Орна. 2 Царе 24:15, 16

Първият прочит на тази история предполага нещо доста плашещо. В гордостта си царят преброява народа, след това Бог изпраща ангел да убие 70 000 души, а после се разкайва за извършеното зло и се въздържа от убиването на още хора. Още по-странно е, че 2 Царе 24:1 всъщност изглежда твърди, че самият Бог е подбудил Давид да преброи Израил, загатвайки, че сам Бог бил отговорен за това, което се случило след това. Всяка личност, която вярва, че Бог е любов, трябва да си зададе въпроса: “За какво въобще се говори в тази история?” Ще си спомните, че в девета глава разгледахме как законът функционира като огледало на душите ни, и тези истории за поразяващите ангели предоставят съвършен изпит, за да се види дали ще прочетем текстовете в светлината на Исусовия характер или ще проектираме собствените си човешки характеристики върху Бога.

Въпреки, че следващата история за унищожението на асирийската армия включва смъртта на повече хора, изглежда е по-лесно да се живее с нея, защото тези хора искали да убият Божия народ и били едни от най-злите, живели по земята. Асирийците одирали живи хора и ги набучвали на копия. Такова насилническо поведение към последователите на Бога може за мнозина да оправдава употребата на смъртоносно насилие, от страна на Господните ангели:

И в същата нощ Ангелът ГОСПОДЕН излезе и изби сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан. И когато станаха на сутринта, ето, всички те бяха мъртви трупове. 4 Царе 19:35

Един предполагаемо ясен прочит на тези твърдения настоява, че ангелите на Господ са убили 185 000 асирийски войници. Изглежда напълно логично, че когато една опасност от зло застрашава смъртоносно Божия народ, тогава тези войници трябва да бъдат умъртвени заради убийствените им планове. Последната история в нашия списък се отнася за Ирод. Той изглежда като най-подходящ кандидат за умъртвяване, имайки предвид всички извършени от него дела:

И в един определен ден Ирод, облечен в царска одежда, седна на престола и държа реч пред тях. А народът извика: Глас божи, а не човешки! И веднага един Господен ангел го поразил, понеже не въздаде слава на Бога; и той беше изяден от червеи и умря. Деяния 12:21-23

Ирод убил Яков, брата на Йоан, а след това планирал да убие и Петър. Ясно е, че Ирод е бил поразен от добър ангел. Ясно е също, че това е било едно наказание за отплата от Всемогъщия. Отплатата е заплащане, или компенсация за извършени дела. Би било изключително изкусително да прекратим нашето изследване в тази точка и да оформим едно заключение, че действително Бог изпраща Своите добри ангели, за да умъртвяват нечестивите. Въпреки, че първата история съдържа усложнения, другите две истории за асирийците и Ирод изглеждат непогрешими и поставянето на тази мисъл под съмнение е немислимо за повечето хора.

В тази поредица представихме мисълта, че трябва да подхождаме към всички истории на Библията през очилата на Христовия живот. Ако човек не вземе това решение, тогава най-вероятно ще прекрати своето изследване тук и ще стигне до заключението, че ангелите на Бога убиват хора. В началото на тази поредица обърнахме внимание на правилата на Уилям Милър, които изискват от нас да вземем всичко, което казва Писанието по дадена тема, за да оформим своето заключение. Това ни насърчава да изучаваме по-дълбоко, за да хармонизираме Писанието там, където изглежда, че има противоречия. Струва си да се отбележи, че не съществува запис за ангели, които убиват хора по времето, когато Исус е на Земята. Как да се примири това с историите за поразяващи ангели?

Нека започнем с историята, в която Давид преброява Израил. Как разбираме следния стих? Как Бог е подбудил Давид да преброи Израил?

И гневът на ГОСПОДА отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди, преброй Израил и Юда. 2 Царе 24:1

Ако сравним това със същата история на друго място, ще прочетем следното:

Но Сатана се надигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил. 1 Лет. 21:1

Ако прочетем само 2 Царе 24:1 и изискваме един ясен прочит на този текст, тогава трябва да кажем, че самият Бог е довел Давид до извършването на това, за да може 70 000 израилтяни да бъдат убити. Всеки мислещ човек веднага би повдигнал въпроса: как тази идея е в синхрон с един Бог, който твърди, че е любов? Изказът на този пасаж ни кани да се запитаме дали действително Бог е бил Този, който е направил това.

Онези, които се стараят да прочетат повече, ще открият, че 1 Летописи 21:1 разкрива, че на Сатана му е било позволено да изкуши Давид да преброи Израил. След това сме поканени да хармонизираме двата текста. Стигаме ли до заключението, че Бог и Сатана работят заедно, за да причинят унищожението на тези израилтяни? Отново сме поканени да копаем по-дълбоко, за да намерим разрешението. Този процес изпитва сърцата на хората, за да се види дали наистина вярват, че Бог е любящ Баща или колеблив Съдия и жесток тиранин. Онези, които виждат благодат в очите на Господ, ще настояват, докато успеят да хармонизират записите, а други просто ще вярват в противоречието и ще твърдят, че Бог е любящ дори докато върши тези неща.

По-рано в историята Израил отправил молба да има цар, като другите народи. Израил искал да бъде като всички останали:

И му казаха: Ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища.
И сега, постави над нас цар, за да ни съди като всичките народи! 1 Царе 8:5

Тази молба отразява желанието за национално величие. Но тя всъщност представлявала едно отхвърляне на Бога:

А ГОСПОД каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях. 1 Царе 8:7

Като цяло, принципа за царството бил отхвърляне водачеството на Бога. Макар, че Саул стартирал добре, като цар на Израил, слабостите на характера му скоро станали явни и той не довел много далече амбициите на царство Израил. От друга страна, Давид победил всички врагове на Израил и под неговото управление нацията просперира и расте значително. Сатана изкусил Давид да сравни настоящия просперитет на нацията с миналото, за да го ласкае. Господ изпратил една вест на апел към Давид чрез неговия генерал Йоав, но Сатана успял да съблазни Давид да преброи Израил.

А Йоав каза на царя: Господ твоят Бог дано притури на хората стократно повече отколкото са, и очите на господаря ми царя дано видят това; но защо господарят ми царят намира наслада в това нещо? 2 Царе 24:3

Господ позволил това да се случи и не попречил на сатанинските изкушения към Давид. Провалът довел до това, че върху Израил паднал мор.

И ГОСПОД изпрати [Евр. 5414] мор върху Израил от сутринта до определеното време и измряха седемдесет хиляди мъже от народа от Дан до Вирсавее. 2 Царе 24:15

Еврейската дума *изпрати*, всъщност е *натан*, което означава *да дам*, а понякога *да предам*. Обърнете специално внимание на следния стих във връзка с мора – така, както той е свързан с Божия завет:

И ще докарам върху вас меч, който ще извърши отмъщение за завета, и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор; и ще бъдете предадени [Евр. 5414] в ръката на врага. Лев. 26:25

Тук думата *натан* е преведена, като *предадени*. Обърнете специално внимание на последната част на стиха. Думата *и* е добавена и това може лесно да се прочете така:

Аз ще изпратя между вас мор; ще бъдете предадени [Евр. 5414] в ръката на врага.

Това означава, че когато идва морът, това е, защото те са били предадени на врага:

Който обитава под закрилата на Всевишния, той ще живее под сянката на Всемогъщия. Ще казвам на ГОСПОДА: Ти си моето прибежище и моята крепост, моят Бог, на когото се уповавам!
Защото Той ще те избавя от примката на ловеца и от гибелния мор. Пс. 91:1-3

Сатана е този, който унищожил тези хора. Алтернативата е, че Бог позволява на Сатана да изкуши Давид и Израил и ги въвежда в грях, а след това се обръща и смазва 70 000 души. Тази позиция не е последователна. Сатана се надигнал и успял да изкуши Давид, защото Давид не действал според Божията воля. Когато Давид се поддад на изкушението, това дало на Сатана по-голям достъп до Израил и той се възползвал от ситуацията да докара мор всред тях. И все пак, това не обяснява онази част с ангела, който поразил израилтяните:

И когато ангелът простря [Евр. 797 изпрати, отпусна] ръката си срещу Ерусалим, за да го погуби, ГОСПОД се смили заради злото и каза на ангела, който погубваше [Евр. 7483 отблъсква, освобождава] сред народа: Достатъчно! Оттегли сега ръката си! А Ангелът ГОСПОДЕН беше при хармана на евусееца Орна. И когато Давид видя ангела, който поразяваше сред народа, говори на ГОСПОДА и каза: Ето, аз съгреших и аз постъпих криво! А тези овце какво са сторили? Моля те, нека ръката Ти бъде срещу мен и срещу моя бащин дом! 2 Царе 24:16-17

Сатана бил този, който причинил мор, но какъв е този меч, който ангелът Господен прострял над Ерусалим? Какъв е мечът, който използвал Божият Син?

И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си. И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв; а Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не се бой, аз съм Първият и Последният, и Живият; Откр. 1:16-17

Виждаме реакцията на апостол Йоан, когато видял изражението на Божия Син и мечът, който излизал от устата Му. Какъв бил този меч?

Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двустър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето. Евр. 4:12

За онези 70 000 души, които се сблъскали с гнева на унищожителя, Божият Дух дошъл с дълбокото убеждение за грях, за да могат да се покаят. Делото на това дълбоко убеждение е спешно, защото, ако откажели да обърнат внимание на работата на Духа, щели да бъдат напълно незащитени и да се срещнат със Сатана - унищожителят. Подобно на хората, при очистването на храма, те се втурнали да бягат от присъствието Му. В случая със 70 000, те се втурнали да бягат от присъствието на Исус, направо към чакащите ръце на Сатана, който ги посякъл с мор. Можели да се покаят за греховете си и да молят Бога да им прости, но те побягнали от присъствието Му и резултатът бил смърт.

Този процес бил точно същото, което Бог казал, че би направил на ханаанците:

Ще изпратя пред теб страх от Мен и ще обезсиля всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб пред теб. Ще изпратя и стършели пред теб и те ще изгонят отпред теб евейците, ханаанците и хетейците. Изх. 23:27-28

Изпращането на страх е убеждението за грях, което причинява ужас на нечестивите. Стършелите са тръните на измъчваната от вина гузна съвест. Тези бодили ги прогонили от присъствието на Бога и ги тласнали в ръцете на врага. Но ако те се били покаjali и станели като малки деца, можели да бъдат спасени. Не всички напуснали храма, но всички почувствали меча.

И така, в историята за преброяването на Израил виждаме, че в едно последно усилие да достигне онези, които падали в ръцете на Сатана, Божият Дух дошъл при тях и пожелал да очисти сърцата им от грях, за да могат да бъдат спасени. Когато отказали, Исус изговорил тъжните думи: "Вашият дом се оставя пуст". Думата меч, на еврейски, всъщност означава *суша*, и когато душите им се съпротивили напълно на Христос, Той бил принуден да ги остави в ръцете на Сатана, защото те му отказали достъп.

Помислете също и за това, че Сатана контролирал сърцата на тези хора. Христос се опитвал за един последен път да ги достигне. Сатана бил решен

да не загубва своята плячка, и когато човешкото сърце отказвало достъп на Христос, Сатана се постарал да си подсигури тези души чрез отнемане на живота им, вместо да рискува да допусне, да се покаят за греховете си. Не знаем точните подробности по случая, но принципите не са трудни за проследяване.

Отправя се обвинението: “Ти спиритуализираш текстовете на Писанието. Библията използва думата меч и ние трябва да я приемем буквално.” Първо, това което убило хората, бил морът. Те не умрели от физически меч, от ангела. Второ, от нас се изисква да съберем всичко, което можем и след това да оформим своето заключение. В тази връзка обърнете специално внимание на правило 11 на Уилям Милър.

Как да знаем кога една дума се използва символично? Ако има добър смисъл така както е, и не нарушава простите закони на природата, тогава трябва да се разбира буквално, ако не - символично.

След като хората са загинали от мор, споменатият меч, в ръката на ангела, би трябвало да имал друга цел. На няколко места Библията ни говори за меча, който използвал Христос и този меч е Словото на Бога. Описахме как ангелът е поразил хората с меч и все пак те умрели от мор. Мечът бил Словото на Бога, който убеждавал хората. Ето как ги е поразил ангелът на Господ. Чрез този меч те отказали да умрат за аза, и така Духът на Бога ги оставил, и унищожителят отнел живота им. А какво да кажем за 185 000 асирийски войници?

И в същата нощ Ангелът ГОСПОДЕН излезе и изби сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан. И когато станаха на сутринта, ето, всички те бяха мъртви трупове. 4 Царе 19:35

Вижте внимателно как този стих казва, че ангелът на Господ ги е поразил и на сутринта се намерили мъртви. Не казва, че ангелът на Господ ги е ударил с едно силово оръжие, причинявайки им моментална смърт. Ако се върнем на Новия завет, забелязваме нещо интересно:

И ето, стана голям трус; защото Господен ангел слезе от небето и пристъпи, премести камъка и седна на него. Видът му беше като светкавица, а облеклото му – бяло като сняг. Но от страх от него стражарите се разтрепериха и станаха като мъртви. Мат. 28:2-4

Само изгледът на един ангел накарал мъжете да се разтреперят и да станат като мъртъвци. Този феномен се е случил и с праведни хора като Данаил и Йоан:

И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скриват. И аз останах сам да видя това голямо видение, но не остана в мен сила, защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не ми остана сила. Дан. 10:7-8

И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв; а Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не се бой, Аз съм Първият и Последният, и Живият; Откр. 1:17

В случая с Йоан, той видял Исус във видение. Чистото и свято естество на ангелите изобличавало грешното естество на хората по същия начин, както Исус и Отец. В 10-та глава ние разгледахме какво се случва, когато попаднем в Божието присъствие:

И Аз ще се приближа до вас за съд и ще бъде бърз свидетел против баячите и против прелюбодейците, и против кълнящите се лъжливо, и против онези, които угнетяват наемниците в заплатата им, вдовицата и сирачето, и онеправдават чужденеца, и не се боят от Мен, казва ГОСПОД на Войнствата. Мал. 3:5

Естествените ни мисли, когато четем този стих, са да смятаме, че Бог ще отсече и унищожи нечестивите в гнева Си. Словото на Бога отново действа като огледало. Текстът казва: “Ще се приближа до вас за съд”. Нашият Баща иска да дойде близо до нас и да разисква с нас за греховете ни. Да влезеш в присъствието на Един, толкова несебичен и така обичаш, не оставя никаква друга възможност, освен да се покаем или да избягаме от светлината. Не е възможно да бъдем пасивни в Божието присъствие. Онези, които се вкопчват в греховете си, бягат за това, което смятат, че е живота им, но показват, че всъщност обичат смъртта и бягат от живота.

Естеството на ангелите е толкова чисто, че самото откриване на присъствието им ще поразят с ужас сърцата на хората, поваяйки ги на земята обездвижени. Когато продължаваме да четем историята в Данаил 10-та глава виждаме, че Данаил е трябвало да бъде подкрепен, за да издържи присъствието на ангела.:

И чух гласа на думите му. И когато слушах гласа на думите му, паднах на лицето си замаян, с лицето си към земята. **И ето, ръка се допря до мен и ме постави разтреперен на коленете ми и на дланите на ръцете ми.** И ми каза: Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на мястото си, защото сега съм изпратен при теб. И когато изговори към мен това слово, аз се изправих разтреперен. И ми каза: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, откогато ти насочи сърцето си да търсиш разбиране и да се смириш пред своя Бог, думите ти бяха чути и аз дойдох заради думите ти... И когато ми говореше такива думи, аз насочих лицето си към земята и онемях. И ето, един подобен на човешките синове се допря до устните ми; и аз отворих устата си и проговорих, и казах на стоящия срещу мен: Господарю мой, от видението ме обзеха болките ми и не ми остана сила. И как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? А аз — отсега не остана сила в мен и дъх не остана в мен. И отново се допря до мен един на вид като човек и ме укрепил. И каза: **Не бой се, мъжо възлюбени; мир на теб! Укрепи се! Да, укрепил се! И като ми говореше, аз се укрепил** и казах: Нека говори господарят ми, защото ме укрепил. Дан. 10:9-12, 15-19

Ангелът трябвало наново да увери Данаил, че е много възлюбен и че не трябва да се страхува. Няма запис за грях в живота на Данаил и това е реакцията на добър човек в присъствието на един ангел. Ангелът не е искал да го нарани и го уверил в любовта на Бога. И все пак Данаил потреперил и бил разтърсен от страх до там, че останал без сила; и това след седмици молитва и пост. Щом това преживяване се случва с един праведен човек, тогава какво би се случило с нечестив човек? Ако Данаил е бил продължително изложен на присъствието на ангела, без да бъде подкрепен, можел е да умре, въпреки че намерението на ангела към него било само любов.

Въпросът, който трябва да се зададе е: какво е причинило този ужасен страх у Данаил, довел до загубата на сила? Това било неговото греховно естество, идващо в контакт с чистотата на присъствието на Божия ангел. Чистият, безкористен и любящ характер на Бога е пояждащ огън за грешните човешки същества:

И видът на ГОСПОДНАТА слава на върха на планината беше като огън пояждащ пред очите на израилевите синове. Изх. 24:17

Дали асирийците са умрели от страх, при вида на ангела? Възможно е. Дали войниците са били обездвижени от присъствието на ангела, което ги е оставило повалени на земята в страх, и след това Сатана с гняв е отнел живота им заради слабостта им? Не ни е казано. Казано ни е само, че войниците са имали среща с ангел и на сутринта са били мъртви. Ако четете тази история през очилата на Исусовия характер, вие знаете, че ангелът не е имал желание да ги убие. Когато Исус очистил храма, хората побягнали от страх, но всеки би могъл да се обърне в покаяние и да помоли Бог да му прости за нечестието му. В присъствието на ангела войниците имали един кратък момент, в който да видят дълбочината на нечестието. Ангелът, вероятно им е показал греховете, за да ги насърчи да се покаят за своите планове и да ги спаси, но те отказали. Така били оставени на милостта на Сатана. Не можем да кажем със сигурност, но знаем, че ангелите на Бога са изпълнени с характера на Исус, а Исус никога не е убил когото и да било.

Когато тялото получава една ужасна заплаха, имунната система е поставена под голямо напрежение, и ако това състояние се задържи продължително време, тялото започва да се срива. След като 185 000 войници видели ангела на Господ, защитните сили на телата им отслабнали и те станали уязвими на разболяване. Историкът Йосиф Флавий обяснява какво се е случило след това.

5. "Когато Сенахирим вече се връщал в Ерусалим от войната си с Египет, той намерил своята армия, която била под командването на неговия генерал Рабшак в опасност [от една язва], защото Бог бил изпратил върху армията му заразна болест; и сто осемдесет и пет хиляди войници, заедно с техните капитани и генерали, били унищожени още в първата нощ на обсадата. Затова царят изпаднал в голям ужас и в страшна агония при вида на това бедствие; и бивайки много уплашен за цялата си армия, избягнал с останалата част от войските си в своето царство, и в своя град Ниневия; и когато престоял там малко време, бил предателски нападнал, и умрял от ръцете на по-големите си синове, Адрамелех и Серасер, и бил убит в неговия собствен храм, който се наричал Араске. Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, Книга 10-та, Глава 1-ва, Част 5-та.

Свръхестественият ужас, който бил преживян от войниците се дължал просто на осъзнаването на тяхното нечестие, когато се озовали в присъствието на един свят ангел. Не било необходимо ангелът да ги поразява; той само трябвало да се появи пред тях. Това което ги споходило

и веднага им причинило такава ужасна уплаха били собствените им грехове и чувството им на вина. Това отслабило защитните сили на телата им, една язва започнала да се разпространява в целия лагер, и те умрели.

Знаем, че при Второто пришествие нечестивите са унищожени от блясъка на Христовото идване. Това означава едно разкриване на Христовия характер, което причинява ужасно мъчение за грешника. Мъчението се явява, защото грешникът отказва да се покае. Сърцата им примаяват от страх. Едно описание на този процес откриваме в книгата 2^{по} Ездра (на бълг. 3^{то} Ездра) от апокрифа.

Но само, както видях, той изпущаше из устата си като че ли огнен лъх и из устните си - като че ли пламенно дишане и от езика си пуцаше искри и бури, и всичко това се сля в едно: и огнен лъх, и пламенно дишане, и силна буря. И устремно нападна той това множество, което се бе приготвило да се срази, и изгори всички, тъй че от безбройното множество нищо се не видя, освен прах, и само дъх от дим; видях това и - страх ме обзе. 3 Ездра 13:10-11

Покажи ми прочее и значението на тоя сън. 3 Ездра 13:15

И ще се събере в едно събрание безбройно множество, като че ще иска да отиде и да Го победи. А Той ще застане наврѣх планина Сион. И Сион ще дойде и ще се покаже на всички приготвен и уреден, както ти видя планина, изваяна без рѣце. А Моят Син ще изобличи нечестията, измислени от тия народи, които чрез злите си помисли приближиха бурята и мъките, с които ще почнат да се мъчат, и които са подобни на огън; и Той без труд ще ги изстреби със закона, който е подобен на мен (бълг. на огън). 3 Ездра 13:34-38

Поразяването на асирийците от ангела на Господ показва, че Божието Слово убеждава тези хора в греховете им. Това било почувствано от тях като една голяма буря, а отказът им да се покаят им причинил болка.

И хората се опекоха от голямата горещина и похулиха Името на Бога, който има власт над тези язви, и не се покаяха да Му отдадат слава. И петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и царството му беше помрачено; и хората хапеха езиците си от болка

и похулиха небесния Бог заради болките си и раните си, и не се покаяха за делата си. Откр. 16:9-11

Те били унищожени “без труд, по закона, който е” копие на Божия характер. Не е ли това същият огън, който излязъл от светилището и погълнал Надав и Авиуд? Въпреки, че огънят ги погълнал, те били отнесени с дрехите им:

Затова излезе огън отпред ГОСПОД и ги пояде и те умряха пред ГОСПОДА. Тогава Мойсей каза на Аарон: Това е, което говори ГОСПОД, като каза: В онези, които се приближават при Мен, ще се осветя и ще се прославя пред целия народ. А Аарон мълчеше. И Мойсей повика Мисаил и Елисафан, синовете на Озиил, чичото на Аарон, и им каза: Пристъпете, вдигнете братята си отпред светилището и ги изнесете вън от стана. **И те пристъпиха и ги изнесоха с хитоните им вън от стана, както каза Мойсей.** Лев. 10:2-5

Чрез конкретната употреба на тази дума, намираме отново начин да разберем, че това поразяване е убеждение за грях:

А след това сърцето на **Давид се разтрепери** [Евр. 5221], понеже беше отрязал края на дрехата на Саул. 1 Царе 24:5

Но сърцето на Давид го изобличи [Евр. 5221], след като беше преброил народа. И Давид каза на ГОСПОДА: Съгреших много с това, което направих. И сега, ГОСПОДИ, отмахни, моля Те, беззаконието на слугата Си, защото направих голяма глупост! 2 Царе 24:10

Това е същата дума като намиращата се в 4 Царе 19:35

И в същата нощ Ангелът ГОСПОДЕН **излезе и изби** [Евр. 5221] сто осемдесет и пет хиляди души в асирийския стан. И когато станаха на сутринта, ето, всички те бяха мъртви трупове. 4 Царе 19:35

Последната ни история от списъка е за смъртта на Ирод:

И веднага един Господен ангел го порази, понеже не въздаде слава на Бога; и той беше изяден от червеи и умря. Деяния 12:23

Тази история е проста за обяснение, чрез предишните примери. Ирод престъпил закона и нарушил вечния завет. Словото на Бога го убедило дълбоко в греховното му поведение, за да го доведе до покаяние. Това убеждение му причинило душевна агония, но той отказал да се покае. Сатана бил направен способен да го убие с болест. Ирод бил предаден на врага, защото нарушил вечния завет:

И ще докарам върху вас меч, който ще извърши отмъщение за завета, и когато се съберете в градовете си, **ще изпратя между вас мор; и ще бъдете предадени в ръката на врага.** Лев. 26:25

Христос докарал меча на Своето Слово върху Ирод. Ирод отказал да се покае и така бил предаден на врага, който му нанесъл мор. Каква е разликата между преживения от Ирод удар и този на Петър? Петър ходил в силата на Петдесетница и имал чиста съвест, а Ирод - не. Когато Петър се събудил, той не бил изпълнен със страх от присъствието на ангела. Ирод преживял нещо далеч по-различно - за него това било като гръмотевица:

Отче, прослави Името Си. Тогава дойде глас от небето: И го прославих, и пак ще го прославя! **На това народът, който стоеше там, като чу, каза: Гръм е. Други пък казаха: Ангел Му говори.** Йоан 12:28-29

Онова поразяване, което би могло да е като тих и слаб глас, било като гръм за Ирод, и го ужасило до смърт. Ангелите не се нуждаят от това да убиват хора; те знаят, че нечестieto в хората, разкрито чрез тяхната чистота е достатъчно, без никакъв мотив от тяхна страна. Ангелите се движат всред хората, защитавайки ги постоянно от пълното им присъствие. Колко благи са те към нас!

Виждаме, че ангелът, поразяващ хората до смърт, възниква, когато Божието Слово ги осъди за греха. Мъчението от собствената греховност на човека, причинява агония на ума. Наличието на мор показва, че Духът на Бога е бил премахнат и унищожителят е извършил своето дело, тъй като Бог престава да защитава онези, които отказват да се покаят. Грехът е този, който наказва грях. Ангелите на Бога са изпълнени с Духа на Исус. Те пазят заповедите на Отец и не размахват никакъв физически меч. Те са могъщи в Словото на Бога и изпълнени с правдата на Исус. Тяхната чистота, любов и святост са ужас за нечестieto на грешниците и святостта им поразява със страх сърцата на неправедните. Тяхната главна сила е святостта, но имат също и силата да контролират силите на нечестивия.

Следователно, праведните ангели имат удивителна сила. Когато им бъде заповядано да отпуснат ръцете си и да оттеглят защитата си, те позволяват да се освободи пълната сила на сатанинската ярост. Въпреки че не желаят да правят това, те ще го направят, когато им бъде заповядано. Това може да се случи, само когато един човек отказва да послуша предупреждението на Бога и настоява в нарушаването на Неговите заповеди. След години на дълго страдание, накрая Духът на Бога се оттегля и позволява на грешника да има избрания от него господар.

Ангелите на Бога са изпълнени с Духа на Исус. Колко блажени сме да имаме тяхната защита и ръководство! От време на време те разкриват присъствието си, за да попречат на хората да следват злите си дела, но тези, които решително следват своя курс на грях, по-скоро биха умрели в ужас, отколкото да се покаят, за да бъдат спасени. Такова е нечестието на човешкото сърце. Няма защо да се страхуваме от Божиите ангели. Не е възможно да се превърнат от наши защитници в наши убийци. Те винаги се възкачват и слизат по Човешкия син, който никога не е убил когото и да е.

18. Ясни изявления

Преди да продължим с разглеждането на още примери от Библията, в които изглежда сякаш Бог убива хора, трябва да преговорим и приложим някои от принципите, които установихме по-рано.

Изключително просто е да се вземат изолирани части от Библията и да се сглобят, за да се изгради казус, унищожаваш истината, че Бог е наистина любящ, нежен и добър. Често ми е казвано: „Казваш, че Бог не убива хора, но Библията ни говори ясно, че Той го прави“. Ще представя един списък от текстове, които се използват, за да се докаже това. Когато се подредят един след друг, за много хора те изглеждат неопровержими.

И така, Мойсей простря ръката си над морето. И около зори морето се върна на мястото си и египтяните бягаха пред него. И ГОСПОД потопи египтяните сред морето. Защото водите се върнаха и покриха колесниците, конниците и цялата войска на фараона, която беше влязла след тях в морето; не остана нито един от тях. Изх. 14:26-28

И ГОСПОД каза още на Мойсей: Видях този народ, и ето, коравовратен народ е. И сега остави Ме, да пламне гневът Ми против тях и да ги изтребя, а теб ще направя велик народ. Изх. 32:9-10

И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа. Изх. 32:27-28

А Надав и Авиуд, синовете на Аарон, взеха всеки кадилницата си, сложиха в тях огън и сложиха на него тамян, и принесоха пред ГОСПОДА чужд огън, който Той не им беше заповядал. Затова излезе огън отпред ГОСПОД и ги пояде и те умряха пред ГОСПОДА. Лев. 10:1-2

И народът роптаеше и това беше зло в ушите на ГОСПОДА. И ГОСПОД чу и гневът Му пламна, и огън от ГОСПОДА се запали между тях и пояждаше в края на стана. Числа 11:1

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред ГОСПОДА срещу слънцето, за да се отвърне от Израил яростният гняв на ГОСПОДА. Числа 25:4

И те се биха с Мадиам, както ГОСПОД заповяда на Мойсей, и убиха всичко от мъжки пол. Числа 31:7

и когато ГОСПОД, твоят Бог, ги предаде пред теб, да ги разбиеш, да изпълниш над тях проклятието! Да не сключиш договор с тях и да не ги пожалиш. Вт. 7:2

Вижте сега, че Аз, Аз съм и освен Мен няма бог. Аз умъртвявам и Аз съживявам, Аз наранявам и Аз изцелявам и няма кой да избавя от ръката Ми! Вт. 32:39

И ГОСПОД ги обърка пред Израил и им нанесе голямо поражение в Гаваон, и ги преследва по пътя, който се изкачва към Веторон, и ги избиваше до Азика и Макида. И когато те бягаха пред Израил и бяха по нанадолницето от Веторон, ГОСПОД хвърляше върху тях големи камъни от небето до Азика и те измряха. Умрелите от камъните на градушката бяха повече от онези, които израилевите синове убиха с меч. Исус Навин 10:10-11

Така казва ГОСПОД на Войнствата: Спомних си какво направи Амалик на Израил, как застана на пътя му, когато Израил идваше от Египет. Иди сега и разбий Амалик, и изпълни над него проклятието. Не го щади, а убий от мъж до жена, от дете до кърмаче, от говедо до овца, от камила до магаре. 1 Царе 15:2-3

Бихме могли да добавим още няколко текста като тези. Има много истории в Стария завет, които привидно са ясни, но дори комбинирането на всички истории от Стария завет е нищо в сравнение с масовото убиване на човечеството, описано в Новия завет:

И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от неговата тъмница и ще излезе да мами нациите по четирите

краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; чието число е като морския пясък. И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна (от Бога) от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, беше хвърлен в езерото от огън и сира, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем в цялата вечност. Откр. 20:7-10

Този текст казва, че нечестивите ще бъдат като морския пясък. От колко песъчинки е съставен морския бряг? Можем да предложим едно консервативно число от 100 милиарда души, и всички те очевидно пишат и вият във възможно най-лошата агония. В сравнение с това разказите на Стария завет изглеждат като приказки от детската градина.

Много християни прочитат този пасаж в някаква странна форма на триумф и заявяват, че това доказва, как Богът, на когото се „покланят“, нанася ужасяваща агония на милиарди и милиарди хора, бунтуващи се срещу Него, изпичайки ги живи, като добро съответствие на престъпленията им.

Несъмнено текстовете, които говорят за Бог, заповядващ смъртоносно пробождане на малки бебета, са пропускани стратегически или избягвани. Изключение правят някои наистина закоравели и безчувствени личности, които някак успяват да представят това убийствено поведение, като благочестиво.

Това, което те смятат за триумфиращо доказателство, се оказва тяхното най-голямо поражение.

Кой би могъл разумно да мисли да живее вечно в присъствието на такова страховито същество и да принася поклонение с превити колене, докато наистина се опитва да се самоубеди, че никога не трябва да се чувства отчайващо изплашен за това, че един ден той също може да бъде убит?

Ако правилният прочит на тези истории означава, че Бог изпраща директно от Себе Си огнени пламъци към нечестивите, докато всички праведни просто наблюдават от стените на Сион случващото се, като на филм, чувайки пищенето и виенето на осъдените, тогава съвсем реалистично, праведните наистина биха се радвали, когато всички техни любими, които са отхвърлили истината, са изгаряни живи (било то за кратко или за постоянно) без никаква милост.

Има ли някакъв вид праведно задоволство в това, че Богът, на който се покланяте, не само убива онези членове на семейството ви, които са се отклонили, но преди това ги измъчва и ги унищожава бавно в невъобразим ужас?

Предполагам как някои могат да кажат, че Бог ще избърше всяка сълза от очите ви и ще премахне предишните неща от паметта ви:

Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. Откр. 21:4

За това вечно блаженство ли се е жадувало или това е унищожението на фактите за един характер, който е невъобразимо жесток и зъл?

Има нещо много смущаващо в тази картина за всяка разумна личност, която е преживяла радостите на любовта в брака или е люляла бебе в ръцете си, или се е притискала в любещата прегръдка на родител, или дори онези, които са се грижили за скъпоценните си животни като кон, куче или котка.

Употребата на тези текстове по такъв начин се придружава често от твърдението, че трябва да приемаме Библията както е написана, или че трябва да я прочитаме буквално и да приемаме тези ясни твърдения, като доказателство, че Бог ще убие нечестивите.

Абсолютно вярно е, че трябва да приемаме *Библията* както е написана, а да я приемаме, както е написана означава да приемем *цялата* Библия, а не само части от Библията, които ще подхождат на защита от нас аргумент.

Както научихме от втора глава, ние трябва да вземем всички текстове по дадена тема и да ги съберем заедно. Онези, които стигат до заключението, че Бог убива хората директно, не четат цялата Библия, а по-скоро части от нея, които са в съгласие с тяхната позиция. Ако четете цялата Библия, ще бъдете поставени в много позиции, където нещата просто не изглеждат хармонични в началото. Помислете за следното:

<p>Нежен, кротък, любящ</p>	<p>Отмъстителен, мразещ, унищожаваш</p>
<p>Тогава Иисус му каза: Върни меча си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат. Мат. 26:52</p>	<p>Защото вдигам ръката Си към небето и казвам: Жив съм Аз до века! Ако изостря блестящия Си меч и ръката Ми поеме съда, ще отмъстя на враговете Си и ще отплатя на онези, които Ме мразят. Вт. 32:40-41</p>
<p>Защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси. Лука 9:56</p> <p>Няма да се върши зло и няма да се погубва по целия Ми свят хълм, защото земята ще се изпълни със знание за ГОСПОДА, както водите покриват морето. Ис. 11:9</p>	<p>И ГОСПОД каза: Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох — от човек до добитък, до пълзящи и до небесни птици — понеже се разкаях, че ги направих. Бит. 6:7</p>
<p>Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят; Мат. 5:44</p>	<p>Обърна към мен гърба на враговете ми, унищожих онези, които ме мразеха. Пс. 18:40</p> <p>И според милостта Си отсечи враговете ми и погуби всички, които враждуват против душата ми, защото аз съм Твой слуга. Пс. 143:12</p>
<p>Не убивай. Изх. 20:13</p> <p>А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния</p>	<p>А Ир, първородният на Юда, беше лош пред ГОСПОДА и ГОСПОД го уби. Бит. 38:7</p> <p>Време за убиване и време за изцеляване; време за събаряне и време за градене; Екл. 3:3</p>

Дух. 2 Кор. 3:18	
Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов. 1 Йоан 4:8	Аз ви възлюбих, заявява ГОСПОД, а вие казвате: В какво си ни възлюбил? Не беше ли Исав брат на Яков? — заявява ГОСПОД, но Аз възлюбих Яков, а Исав намразих и направих хълмовете му на пустош и наследството му — за пустинните чакали. Мал. 1:2-3
защото ГОСПОД е благ, милостта Му е вечна и верността Му — към всички поколения. Пс. 100:5 Славете ГОСПОДА, защото е благ, защото Неговата милост е вечна! 1 Лет. 16:34	Затова Господ няма да се зарадва на юношите им и няма да се смили за сирачетата и вдовиците им: Ис. 9:17
Няма ярост в Мен. Ако някой ми покаже в него тръни и бодили, в бой ще изляза посред тях, ще ги изгоря напълно. Ис. 27:4	Когато напълва търбуха си, Бог ще изпрати върху него яростта на гнева Си и ще го изсипе върху него, докато яде. Йов 20:23
Разкаях се, че поставих Саул за цар, понеже той се отвърна след Мен и не изпълнява заповедите Ми. И Самуил се натъжи и вика към ГОСПОДА цяла нощ. 1 Царе 15:11	А и Силният на Израил няма да излъже и няма да се разкае, защото Той не е човек, че да се разкайва. 1 Царе 15:29

Ако четете внимателно Библията, скоро ще започнат да се появяват привидни противоречия.

В момента на очевидно противоречие трябва или да изберете да игнорирате частите от Библията, които не изглежда да са в съгласие с това, което вече имате като разбиране, или трябва да коленичите смирено пред Бога и да го помолите да ви научи как да четете Библията, хармонизирайки тези привидни противоречия.

Въпросът е защо Бог е написал Библията по този начин? Не би ли могла да се напише по по-опростен начин, отколкото е написана? Необърнатият човек е горд по естество. Той също е естествено враждебен към Бога, въпреки че може да не го осъзнава:

Защото греховното естество винаги е враждебно на Бога. То никога не е послушно на Божиите закони, и никога няма да бъде. Римл. 8:7 (Нов Жив Превод)

Тази естествена враждебност ще го накара да чете Библията по начин, който разкрива Бог като жесток и тираничен. Такъв човек може да изповядва, че обича Бог и Го почита, но тази естествена враждебност го кара да не желае да преодолее привидните противоречия; вместо това той ще избере да прочита всички текстове, които разкриват Бог като убиец, за да може след това, когато е запитан, да каже със скромен глас, че трябва да приемаме това което казва Библията.

Но в действителност, такъв човек не приема всичко, което казва Библията. Този човек приема това, което той иска и игнорира онези части, които представят Бога в различна светлина. По този начин откриваме истината, че:

...Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат.
Яков 4:6

Как функционира това?

Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото.
Яков 1:23

Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. Мат. 7:2

Затова ти си без извинение, о, човече, който и да си ти, който съдиш, защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш, понеже ти, който съдиш, вършиш същото. Римл. 2:1

Когато човек чете Библията, игнорирайки текстовете, които говорят за един напълно обичаш Бог и избира да се съсредоточи върху пасажи, които привидно говорят за Бог, който директно убива хора, по този начин въпросният човек разкрива своя собствен характер. Подобно на Сатана,

такъв човек поставя собствените си атрибути върху Бога и разкрива враждата си към Него:

Ти направи това, а Аз премълчах, и ти помисли, че Аз съм съвсем като теб. Но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти. Пс. 50:21

Бог е вдъхновил Библията да бъде написана по такъв начин, че да разкрива характера на човека. Богохулната природа на човека винаги се опитва да направи Бога по свой образ. Такъв човек проектира своето естество и своите преценки (присъди) върху Бога и затова Библията е замислена така, че по един много внимателен начин да създаде огледало, което отразява това което е в душите на хората.

Когато един необърнат човек чете Библията, той моментално вижда собственото си лице в действията на Бога. В противовес на това човекът, който е изповядал греховете си и знае, че в него няма нищо добро, гледа към характера на Исус и след това, когато чете Библията, вижда една много различна картина за Бога. Разкриването на Христовия характер пред хората на Земята променя отражението в огледалото на Библията, люспите на змията падат от очите им и те виждат какво наистина е онова скъпоценно нещо, което пленява сърцето.

Естественият човек прочита части от Писанието, които са в съгласие с неговото мислене, а останалото просто пренебрегва, или когато забележи привидни противоречия на повърхността, отхвърля напълно Библията.

Духовният човек прочита цялото Писание и се смирява пред привидните противоречия. След това той признава неспособността си да схване напълно Божието Слово и иска помощ, за да разбере Библията. Когато е готов да се учи, тогава Библията ще започне да му разкрива красотата на Божия характер. Изисква се много молитва със смирение, за да се сглобят всички парченца, както Бог ги е планирал. Това със сигурност беше моето преживяване, както и преживяването на други. Молах се на Господ, когато прочитам някои пасажии, които не можех да хармонизирам в ума си. Коленичех и молах моя Баща да ми помогне и да ми покаже истината. Такава радост е, когато истината бъде разкрита след усърдна молитва!

Когато размишляваме върху подобни истории, ние не просто ще вземаме един или два текста, за да оформим заключение, а ще събираме всички текстове по дадена тема, за да ги сглобим по такъв начин, че да няма нито един, който да не е в хармония.

Трябва да помним също принципите на огледалото. В 9-та глава на тази книга, чрез историята за жената, която молила Исус да излекува дъщеря ѝ, Исус оформя внимателно своя изказ, така че да позволи на своите слушатели да проектират върху Него собствената си присъда.

Расисткият предразсъдък на учениците бил разкрит по-пълно чрез огледалото, което използвал Исус, за да им помогне да видят своята заблуда, когато отговорил на молбата на жената. В историята за богатия човек и Лазар научаваме, че Исус използва преобладаващия фолклор и мисленето на Своите слушатели, за да поучава на важни истини. Тези идеи не са Негови идеи, но Той ги използва, за да поучава и тях, и нас на нещата, които трябва да се разберат. Това е един изключително важен за разбиране принцип, във връзка с четенето на Писанието. Исус може да използва език и изкази, които не са Негови собствени. Ако даден човек не се опитва да хармонизира цялата Библия, тези пасажии могат да бъдат използвани като потвърждение на фалшивите идеи на читателя. Това отново е едно огледало в действие.

Нека обобщим някои основни моменти, преди да продължим.

- Вземете всички пасажии по дадена тема, а не избирайте само това, което искате;
- Елате смирено при Писанието, молейки за мъдрост;
- Четете Библията през живота на Исус, на земята;
- Винаги помнете принципите на огледалото в ума си. Библията може да изрази идеи, които са поддържани от хората, за да представи дадена библейска истина. Писанието може също да бъде представено по начин, който може да бъде прочетен както в плът, така и в Дух. Читателят ще реши как трябва да се разбира.

19. Наранен от нашите престъпления

Сигурно е било сцена на невъобразимо отвращение. Хората и животните бягали за живота си в един абсолютен ужас:

В шестстотната година от живота на Ной, във втория месец, на седемнадесетия ден от месеца, в този ден всичките извори на голямата бездна се разпукнаха и небесните прозорци се отвориха. И дъждът валя на земята четиридесет дни и четиридесет нощи. Бит. 7:11-12

Историята за глобалния потоп е обезпокоителна за мнозина. Дали Бог наистина би удавил стотици хиляди хора, понеже милостта Му се е изчерпала и смазващата ръка на съда не би могла повече да се задържа? Един обичащ Бог би ли направил такова нещо? За мнозина това е една объркваща тайна.

Когато имаме работа с въпроса за Божиите присъди, трябва винаги да държим пред себе си кръста, защото кръстът разкрива как действат Божиите присъди. Смъртта на кръста е ключът за разбирането на всички присъди в Библията. Исус носил греховете на хората и тежестта на вината за греха смазала живота Му, с помощта на убийствените желаниа на онези, които се опитвали да Го убият. Грехът бил това, което убило Христос и грехът е, който убива всички хора. Проблемът е, че много хора смятат, че Божият гняв е този, който изисквал смъртта на Христос. Това е пророкувано от Исаия:

Презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен. Ис. 53:3-4

Ако смятаме Христос за поразен от Бога на кръста, тогава във всички истории на Библията, които разкриват някаква присъда срещу грешници, ще виждаме как Бог ги поразява. Нека внимателно обмислим историята за потопта.

Един човек с добри обноски влиза в хранителен магазин и информира собственика, че съществува реална заплаха за неговия бизнес. Той казва: “Наближава сигурно унищожение на вашия бизнес и семейството ви”.

“Нищо не може да спре унищожението, но можете да се възползвате от защитата ни”, продължава той. “Осигурили сме предпазен ковчег за онези, които биха ни признали за истински защитници на свободата.” Човекът информира собственика, че е дошъл като представител на една милостива мисия за спасяването му от сигурно унищожение. Ако приеме неговата помощ и окаже съдействие, собственикът на магазина ще бъде пощаден от приближаващото унищожение, което ще сполети всички собственици на магазини, отказващи да приемат защитата. Човекът нежно поставя ръката си на рамото на собственика на магазина и го умолява да обмисли внимателно „милостивото“ предложение. “Не бихме искали да се случи нищо лошо на вас или семейството ви. Ако това стане, ние много бихме се натъжили.” Така човекът настоява да бъдат приети милостивите условия за защита.

Ако човекът предлага защита от заплахата, която не е свързана с него, тогава той би могъл да бъде обвинен в престъпление от типа „рекети за защита“. Ако заплахата от унищожение се осъществява от същата група, която този човек представлява, тогава формулировката на такова престъпление би била „рекети чрез изнудване“. Това е насилствена практика за манипулиране на нечия воля посредством заплахи и оказване на някакъв вид натиск.

Възможно ли е този, който оказва натиска и представя групата, осъществяваща въпросното унищожение, да е същият, който носи истинската вест на милост?

Дали библейската история за потопа е всъщност един световен рекет чрез изнудване? Дали Богът на Библията осигурява защита за онези, които правят това, което Той иска, след което убива всички, които отказват да Го подкрепят?

И Бог каза на Ной: Краят на всяка плът дойде пред Мен, защото земята се напълни с насилие чрез тях; и ето, ще ги изстребя [Речник на Стронг – еврейски № 7843] заедно със земята! Направи си ковчег от гоферово дърво; да направиш в ковчеза стаи и да го измажеш отвътре и отвън със смола. Бит. 6:13-14

Библията казва, че земята се изпълнила с насилие. Има ли смисъл в това хората да бъдат унищожени чрез насилие заради това, че са насилници? Едно такова нещо няма ли да се сметне за лицемерие?

Ако разгледаме думата *изстребя* на еврейски, ще видим, че тя означава:

№ 7843: Основен корен; да разложиш, тоест, (причинно) да разрушиш (буквално или фигуративно): - да удариш, да отхвърлиш, да поквариш (-ящ, нещо), да унищожиш (-тел, -ение), да погубиш, да обезобразиш, да предадеш на погибел, да изсипеш, разрушител, X напълно, да запустиш (-л).

Същата тази дума е използвана в стиховете точно преди тринадесети:

И земята се поквари [еврейски - 7843] пред Бога, земята се напълни с насилие. И Бог видя земята, и ето, тя беше покварена [еврейски - 7843], защото всяка плът беше покварила [еврейски - 7843] пътя си на земята. Бит. 6:11-12

Ако приложим българската дума *изтреби*, която преводачите са използвали за същата еврейска дума в Бит. 6:13, то тогава текстът ще звучи по следния начин:

Земята също се изтреби пред Бога, и земята се напълни с насилие. И Бог погледна земята, и, ето, тя беше изтребена; защото всяка плът бе изтребила пътя си на земята. Бит. 6:11-12

Причината, поради която Земята била считана за изтребена е поради това, че човекът бил покварил/унищожил начина си на мислене; той се бил изпълнил с насилие. По това време светът напълно изявявал ума на Сатана. Писанията ни казват какъв бил източникът на това насилие:

От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреси; Ез. 28:16

Това е в пълен контраст с Христос, за който Писанието казва, че не извършва насилие:

И определи гроба му с нечестивия, а при смъртта му при богатия; **защото не беше извършил насилие**, нито се намери измама в устата му. Ис. 53:9 Версия на Крал Яков

Говорейки за Царския Син, псалмистът заявява:

Ще изкупи душата им от гнет и насилие и кръвта им ще бъде скъпоценна в очите му. Пс. 72:14

Така че Синът на Бога не извършва насилие, а тези, които изкупва, Той спасява от въвличането в насилие и от това към тях да се отнасят с насилие. Сатана е пълен с насилие и той е потопил света в този дух. Кое е основното в тази връзка, което кара Сатана да подхранва духа на насилието?

И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: “Да Му се поклонят всички Божии ангели.” Евр. 1:6

И дяволът пак Го заведе на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава и Му каза: Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш! Мат. 4:8-9

Сатана завиждал на Христос. Той искал да му се поклонят, както се покланяли на Христос, но Сатана бил сътворено същество, докато Христос бил божественият Син на Бога. Разликата била безкрайна, но Сатана все пак пожелал позицията на Христос. Това е, което посяло семената на насилието в сърцето му срещу Христос. Омразата на Сатана срещу Христос нараснала толкова много, че той планирал, от самото начало, да убие Божия Син. Разпъването на Христос разкрило пред Вселената какви били истинските намерения на Сатана преди сътворяването на този свят:

Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си.

Той беше от началото убиец и не стоеше в истината,... Йоан 8:44

Убийственият проект на Сатана е това, което подхранвало духа на насилието. Когато Адам и Ева паднали в грях, те станали по естество като Сатана. Духът на Христос, който бил преди това в тях, бил пронизан и смазан, както зъбите стриват семе. Духът на Христос в човека е това, което му дава живот. Той е светлината, която осветлява всеки човек, идващ на света (Йоан 1:9). Ако Христос напълно би изоставил Адам, той щял да умре. Духът на Христос в Адам бил смазан, но Христос не се отдръпнал, въпреки че Неговото оставане Му причинило агония. Заради продължителното страдание на Скалата Христос от Него излязла духовната вода, която поддържала Адам жив. Ето защо Павел казва:

винаги носещи в тялото си **умирането на (Господ) Иисус**, за да се яви в тялото ни и животът на Иисус. 2 Кор. 4:10

а са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като **отново разпъват за себе си Божия Син и Го опозоряват**. Евр. 6:6

Адам и Ева били направени по образа на Бога. Сатана мразел този образ и искал да го унищожи. Всеки акт на насилие, който хората проявяват към други хора разкрива духа на Сатана, който воюва срещу Духа на Христос. Първоначално е трудно да се схване тази мисъл, но тя е разкрита ясно в Писанието. Щом веднъж бъде разбрана, тя напълно променя начина, по който разбираме насилието, описано в Библията и това какво се случва. Идеята, хората да убиват себеподобни, е напълно безумна, докато не разберете, че Сатана се опитва да прониза Христос, чрез способността му да подтиква хората към насилие един срещу друг:

Понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя,
на Мен сте го направили. Мат. 25:40

Изключително важно е тази идея да бъде разбрана. Цялото насилие е вдъхновено от един дух, който е подхранван от завист и омраза към Божия Син. Следователно, всяко насилие, включително самонасилие и самоубийство е част от тази омраза към Христос, дори ако първоначалната причина е напълно непозната за личността. Изразите на омраза към нашия ближен и действията на насилие спрямо враговете ни и спрямо самите нас са подхранвани от омразата на Сатана към Христос. Това е произходът на всяко насилие и омраза.

Цялото насилие, описано в Битие шеста глава е една изява на сатанинската омраза към Христос, канализирана чрез мъже и жени. Тъй като Христос е единственият източник на живот, крайният резултат на цялата тази омраза може да бъде единствено самоунищожение.

Този насилнически дух в човека бил разкрит по време на първата смърт в градината – смърт на едно агне. Убиването на това животно отразява насилническата природа на Адам. Чрез тази жертва Бог отразявал към Адам семето, което сега виреело в него. Това насилническо семе скоро експлодирало в Каин, когато убил Авел.

Единственият начин човекът да продължи да живее бил като Христос продължи да осигурява силата на живота Си на човешката раса. Ето защо Христос е Агнето, заклано от основаването на света (Откр. 13:8). Той бил наранен от нашите престъпления, от самото начало; бил насилен от беззаконията ни, от началото на греха. За да може човекът да живее, Христос трябвало да продължи да носи всеки човек, независимо от вдъхновената от Сатана омраза:

Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и **ги носи през всички древни дни**. Ис. 63:9

Тези мисли напълно променят начина, по който разбираме кръста на Христос, изявата на насилие, а оттук и характера на Бога. Всеки път когато някой е бит, изнасилван или убиван, това е доказателство за сатанинския стремеж да прониже и нарани Христос. Всеки акт на себезадоволяване, който води до болест и смърт на мен самия или на другите, е също една изява на фанатичната мания на Сатана да причинява колкото е възможно повече болка на Христос. Това е една невъобразимо жестока омраза.

Истинският обхват на кръста започва от влизането на греха във Вселената, до настоящия ден. Всяко същество, което действа в противоречие с целите на Бога, е във война с живота, който съществува в самото него, защото този живот идва от Христос. Това е тайната на самоунищожителното естество на хората. Това е войната на Сатана срещу Христос. А сега нека внимателно помислим за огледалото в следния текст:

Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината в неправда; понеже това, което е възможно да се знае за Бога, е изявено в тях, защото Бог им го показва. Римл. 1:18-19 (Нов превод на крал Яков)

Думата *гняв* на гръцки означава просто *копнеж* и идва от един корен, който означава *да достигне след*. Той може да се преведе като *страст*, а също и като *ярост* и *гняв*. Думата *срещу* може да означава *над* или *върху* и дори *към*. Ще преведем този стих с тези мисли в ума, заедно с още една идея за размисъл. Исус казал *Аз съм истината* (Йоан 14:6). Затова потискането на истината означава потискане на Христос:

Защото **копнежът** на Бога се разкрива от небето **върху или към** всяко безбожие и неправда на хората, които потискат **Христос** в неправда. Защото това което може да се знае за Бога е разкрито в тях, защото Бог им го показва. Римл. 1:18-19

Всеки ден Бог изпраща Духа на Своя Син, за да може да пребъдва в нашите сърца. Някои отблъскват гласа, други, в усилията си да се противопоставят, търсят онези, в които живее този Дух и ги преследват. Във всяка личност, която живее на тази планета, Христос е презиран и отхвърлян. Днес Той е човек на скърби и навикнал на печал. Всеки ден Христос се отрича от Себе Си, вдига кръста Си и ни дава живота Си. В това

се вижда копнежът на Бога към нас. Той ни търси всеки ден със силно желание, но по-голямата част от света, въпреки това, потиска гласа на съвестта и отблъсква убеждението.

Нечестието на хората проектира собствения им дух на гняв, върху Бога. Гневната съпротива на хората към Неговата любов се проектира обратно върху Бога, представяйки Го като агресор. Човешките атрибути са поставени върху Него и по този начин на Христос се гледа като на поразен от Бога и наскърбен; но Христос бе наранен от нашите престъпления, а не от предполагаем Божи гняв. И какво казва Бог на Своя народ – онези, които твърдят, че Го следват?

А за Израил казва: “Простирах ръцете Си цял ден към народ непокорен и opak.” Римл. 10:21

В светлината на кръста можем да започнем да разбираме ужасите не само на потопа, а също и на огньовете на Содом и Гомор, унищожението на Ерусалим и края на света. Омразата на Сатана към Христос се изявява в Неговото желание, в крайна сметка, да убие всеки, защото във всяка личност Христос е вложил Своя живот. Той доброволно полага живота Си във всеки човек, за да може да получава Неговата Сила за живот. Христос не може да обитава там, където е подхранван греха, но смазването на Духа Му произвежда сила за душата, с която да живее, също както водата, която потекла от страната Му, когато умрял на физическия кръст:

Бъдете трезви, бъдете бдителни, защото вашият противник, дяволът, обикаля като ревящ лъв и търси кого да погълне. 1 Петр. 5:8

В 13-та глава говорихме за ефекта, който човешкият дух има върху земята. Когато хората потискат Христос и изразяват омразата на Сатана към Христос, като се държат насилнически един спрямо друг, земята започва да отразява това обратно към човека чрез законите на природата. Когато хората удавяли гласа на Христос в душите си, природата отговаряла с удавянето на душите на хората. Когато Господ видял нечестието на света, Той показал, че има някакъв лимит.

Тогава ГОСПОД каза: **Духът Ми няма да пребъде вечно в човека,** защото той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години. Бит. 6:3

Лимитът бил количеството време, в което Духът на Бога щял да се бори с човека, за да го спаси. Духът на Христос умолявал ден и нощ Своите отклонили се деца. Той апелирал към тях и ги търсел ден след ден. Но ние си спомняме как реагирали хората спрямо тази борба на Духа:

Защото Божият гняв [желание] се открива от небето срещу [върху или към] всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината [Христос] чрез неправда; Римл. 1:18

Предпотопните жители удавяли гласа на съвестта. Те ежедневно отхвърляли този нежен, апелиращ глас и продължавали напред в нечестивия си курс. Това потискане на Духа на Христос било като задържането Му надолу, за да бъде удавен. Когато Духът Му бил оскърбяван ден след ден, Христос често се чувствал като главозамаян.

Но те се разбунтуваха и оскърбиха Светия Му Дух и Той им се обърна [превърна, предаде] в неприятел; сам Той воюва [се бори] против тях. Ис. 63:10

Когато хората се приближавали към унищожение, умоляванията на Христос станали по-усърдни и гласът Му зазвучал, като гласа на враг. Неговото свидетелство срещу тях било третирано с презрение и омраза:

Душата ми е много ужасена, но Ти, ГОСПОДИ — докога? Върни се, ГОСПОДИ, избави душата ми, спаси ме заради Своята милост! Защото в смъртта няма възпоменание за Теб, кой ще Те слави в Шеол? Уморих се от стенанието си, всяка нощ обливам леглото си, със сълзите си измокрям постелката си. Окото ми повехна от скръб, остаря заради всичките ми врагове. Махнете се от мен, всички вие, които вършите беззаконие, защото ГОСПОД е чул гласа на плача ми. Пс. 6:3-8

Страданията на Христос не могли да бъдат скрити. Ако хората откажели да приемат кръста на Христос, тогава неодушевените скали щели да извикат, за да свидетелстват за страданията на техния Създател. Понеже Христос е Създателят на този свят, физическият свят откликва на Неговото страдание:

Понеже знаем, че цялото творение заедно стене и страда в родилни мъки досега. Римл. 8:22

Много от псалмите разкриват преживяването на Христос поради простата причина, че Духът на Христос бил в сърцата на онези, които са писали всички текстове, включително и псалмите:

За това спасение **търсиха и изследваха пророците**, които пророкуваха за благодатта, която е за вас, като издирваха кое или какво време **посочваше Христовият Дух, който беше в тях**, когато предизвестваше страданията на Христос и последващите ги слави.
1 Петр. 1:10, 11

В Псалм 18-ти открихме страданията на Христос на кръста в контекста на един потоп:

Връзките на смъртта ме обвиха, пороите на злото ме ужасиха.
Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. Пс.
18:4-5

Някои описания в Псалм 18-ти са с езика на потопа, докато други говорят за пояждащ огън, загатващи събитията в Содом и Гомор и окончателния край на нечестивите. Когато Христос се борил хората да се обърнат от нечестieto, Той бил залят от потопа на безбожното им поведение:

И ГОСПОД се разкая, че беше създал човека на земята, и се огорчи в сърцето Си. Бит. 6:6

Хората преди потопа опозорявали Христос. Душата Му била измъчвана и наскърбявана от нечестieto им и накрая Той извикал от този предпотопен кръст – **Жаден съм! Духът на Бога престанал да умолява човека. Отблъсван в продължение на стотици години, Отец най-накрая приел решението им:**

Ще се държиш ли за древния път, по който са тъпкали грешните, които се отсякоха без време, **и чиито основи пороят помете? Те казаха на Бога: Махни се от нас!** И какво ще им направи Всемогъщият? **А Той беше напълнил домовете им с блага.** Но далеч да е от мен съветът на безбожните! Йов 22:15-18

Отец бил отблъснат от хората. Все пак, Христос трябвало да остане с хората и да страда с тях в решенията, които вземат. В противен случай те щели да умрат веднага и Бог би бил обвинен в това. Така че, когато над предпотопните хора започнали да се изреждат гръмотевици и светкавици, Христос бил там с тях. Той страдал с тях и носил всички до самия им край.

Той е Емануил – Бог с нас. Потопът е едно откровение за кръста, но ние Го счетохме за поразен от Бога и наскърбен.

Неживата природа не можела да бъде възпряна да проповядва Евангелието, чрез събитията на потопа. Забележете връзките между историята за потопа и кръста в тези пасажи:

1. Зов/Викане.

Връзките на смъртта ме обвиха, **пороите на безбожници ме ужасиха**. Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. **В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог**. Пс. 18:4-6

А около деветия час **Иисус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани?** — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? Мат. 27:46

2. Земята се разтърсва.

Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи [наскърби]. Пс. 18:7

И ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, **земята се разтресе**, скалите се разпукаха; Мат. 27:51

3. Тъмнина.

Той сведе и небесата и слезе **и мрак беше под краката Му**. [Ще нараниш петата му] Пс. 18:9

Направи мрака Свое скривалище, шатри около Себе Си — тъмните води, гъсти небесни облаци. Пс. 18:11

А от шестия час **тъмнина покриваше цялата земя** до деветия час. Мат. 27:45

4. Водните канали и основите разкрити.

Тогава **се видяха коритата на водите, основите на света се откриха** от Твоето смърряне, ГОСПОДИ, от духането на дъха на ноздрите Ти. Пс. 18:15

В шестстотната година от живота на Ной, във втория месец, на седемнадесетия ден от месеца, в този ден **всичките извори на голямата бездна се разпукнаха** и небесните прозорци се отвориха. Бит. 7:11

5. Скриването на лицето/чувството на изоставеност

За малък миг те оставих, но с голяма милост ще те събера. **С кратък гняв скрих лицето Си от теб за миг**, но с вечна благодост ще се смиля за теб, казва ГОСПОД, твоят Изкупител. **Защото това е за Мен като водите на Ной** — както се заклев, че водите на Ной няма вече да наводнят земята, така се заклев, че няма вече да ти се разгневя и да те смърря. Ис. 54:7-9

А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час. А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: **Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?** Мат. 27:45, 46

6. Спасение

Посегна от горе, взе ме, **извлече ме от големи води**. Пс. 18:16

Тогава Бог си спомни за Ной и за всичките животни и за всичкия добитък, който беше с него в ковчега. И Бог направи вятър да мине по земята, и водите престанаха. И изворите на бездната и небесните прозорци се затвориха, **и дъждът от небето спря**. **Малко по малко водите се оттегляха от земята** и след сто и петдесет дни водите намаляха. Бит. 8:1-3

Природата свидетелствала за това, което се случило с нейния Създател. Тъй като Христос е светлината, която осветява всеки човек, който идва на света, страданията Му се изявили в живота на всички загинали по време на потопа:

Чрез словото на ГОСПОДА бяха направени небесата и цялото им войнство — чрез дъха на устата Му. Той морските води събира като куп и бездните прибира в съдове. Пс. 33:6-7

Небесата били направени чрез силата на Христос. Неговият глас говори в цялото творение. Чрез Словото на Христос водите били събрани заедно и положени в земните хранилища. Когато предпотопните хора окончателно и напълно отхвърлили Христос, гласът Му бил смълчан и силата, която поддържала водите в хранилищата им се отприщила - природните елементи били предадени на принципите на хаоса.

Не Сатана е причинил освобождаването на водите, а хората, противопоставящи се на Христос до степен, че Той с мъка приел решението им; творението вече не чувало нежния глас на своя Създател (Учител), който постоянно ги призовавал: „Мълчи, утихни“. Тогава водите отразили противопоставянето на Сатана и на нечестивите. Самият Сатана бил принуден да търпи воюващите елементи, когато чудовищността на Христовия кръст бил разкрит във водите на потопа. Конвулсиите на бездната били изява на разбитото сърце на Христос. Водите, които се изливали от небето, свидетелствали за сълзите, които Той пролял за падналите деца на Адам. Предпотопните хора отказали да признаят страданията на Христос, но природата свидетелствала за страданията на нейния Автор и отразила скръбта и смъртта Му. Сатана причинил това унищожение, подтиквайки предпотопните хора да отхвърлят Христос и Неговия Дух. Когато това отхвърляне станало пълно, тогава природата го засвидетелствала, като в същото време отразявала отпечатъка на духа на хаоса.

Спомняме си, че никоя личност не може да живее, докато Христос не е с нея. Поради това, Христос бил изложен на ужаса и мъката на всеки човек, който е загинал в потопа. Във всичките им скърби, Той скърбял. Той ги взел и ги носил през всичките дни на живота им. Когато станал свидетел на смъртта на всяко едно от Неговите отклонили се деца, Той бил пронизан с подобна дълбока скръб. Във всяка душа, която издъхвала с ужас, Христос усещал агонията ѝ и копнеел да я спаси, но не можел. Той усещал тяхното отчаяние и мъка, когато умирали, точно както когато бил на кръста – умиращ в отчаяние.

За да могат да замъглят този кръст на Христос, християните днес казват, че Бог е наказал нечестивите в гнева Си. Насилието на този потоп е приписвано на Него като на Някой, Който е умъртвил всички грешници. Със сигурност е вярно, че силата на Бога е била използвана, за да се

разцепи земята и това да причини потопа, точно както силата на Бога е била в римските войници, които приковали Исус на кръста. Бог ли приковал Сина Си на кръста? Неговото насилие ли било това което Го умъртвило? Не, хиляди пъти не! Това била силата на Бога в ръцете на змията, ухапваща петата на Христос.

Помислете за унищожението на Ерусалим в 70 сл. Хр., когато жени изяждали собствените си деца. Толкова много хора били разпънати, че не останало място за побиване на кръстовете. Подобни събития са описани в книгата Плач Еремиев:

По-щастливи бяха убитите от меч от убитите от глад, защото тези чезнат прободени от липсата на плодове на полето. Ръцете на милостивите жени свариха децата им; те им станаха храна при разрушението на дъщерята на народа ми. ГОСПОД изпълни яростта Си, изля пламтящия Си гняв. Запали в Сион огън, който пояде основите му. Не вярвах земните царе и жителите на целия свят, че притеснител и враг щеше да влезе в ерусалимските порти. Това е заради греховете на пророците му и заради беззаконията на свещениците му, които проливаха сред него кръвта на праведните. Плач Еремиев 4:9-13

В стих единнадесети се споменава за яростта на Господ и продължава, като говори за Неговия гняв, който, както научихме от 11-та глава на тази книга, може да означава скръб. Стих 12-ти ни говори за шокиращата реалност от навлизащите в Ерусалим врагове. Стих 13-ти говори за заколването на „праведните“ „всред него“. Кой бил закланият праведник?

Защото и Христос един път пострада за греховете – Праведният за неправедните – за да ни приведе при Бога, бидейки умъртвен по плът, но оживотворен по Дух; 1 Петр. 3:18

Град Ерусалим бил градът на мир и Христос бил Неговият духовен водач. В пълна и силна скръб Отец скрил лицето Си от греховете на пророците и свещениците. Това позволило на противника, Сатана, да влезе в града, а Христос Праведният бил убит всред него. По същия начин кръвта на Христос била пролята, когато Божият народ бил пленен и унищожен в дните на Еремия и Данаил. Същото се случвало и при всяко унищожение на Божия народ – Христос страдал с тях и носел кръста.

В състояние ли сте да видите потопа през очилата на кръста? Успявате ли да видите Христовото страдание в Содом? Можете ли да видите Христос в агония, чрез смъртта на първородните в Египет и разрушенията на Ерусалим? Можете ли да видите Голгота в насилственото унищожение на всеки човек? Само в Христовия кръст можете да видите присъдите на Библията, като едно откровение на удивителната Божия любов. Когато станем способни да видим източника на насилието, изявеното от хората и природата, като разкритие за омразата на Сатана към Христос, тогава можем да започнем да оценяваме тайнствения символ на змията на върлината. Когато змията се разпознае, в контекста на кръста, тогава ухапването ѝ, по отношение на Божия характер, може наистина да се излекува.

20. Змията разобличена чрез кръста

Сатана е авторът на страданието, болестите и смъртта. Установихме факта, че Христос дава живот на всеки човек и е близо до всяка личност, която живее на тази земя. Всеки акт на насилие, който хората проявяват към себе си или към другите, причинява на Христос ужасно страдание. Сатана майсторски скрил насилието си към Христос, при унищожаването на хора, убеждавайки човечеството, че агресорът е Бог, и че всички епични описания на съд в Библията, трябва да се приписват на Него.

По време на един вечерен разговор с Никодим Исус му обяснил едни от най-дълбоките истини, които някога са били изговаряни. Това е едно спиращо дъха откровение за кръста. И все пак, то е една почти повсеместно скрита истина:

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син. Йоан 3:14

Историята, на която се позовавал Исус, се намира в Числа 21-ва глава. Израилтяните мърморели и се оплаквали от Бога и Мойсей. Духът на оплакване причинил един пролом в защитната ограда:

Който копае яма, ще падне в нея и който разбива ограда, змия ще го ухапе. Екл. 10:8

Този пролом в оградата позволил на опасностите в пустинята, от които Бог ги защитавал, да се проявят. Скоро отровни змии започнали да хапят хората и заради смъртоносното въздействие на пламтящата отрова те извикали към Мойсей да им помогне:

И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб. Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря. Тогава народът дойде при Мойсей и каза: Съгрешихме, че говорихме против ГОСПОДА и против теб. Помоли се на ГОСПОДА да махне змиите от нас! И Мойсей се помоли за народа. И ГОСПОД каза на Мойсей: Направи си една отровна змия и я сложи на прът. И всеки ухапан, като я погледне, ще остане жив. И така, Мойсей направи бронзова змия и

я сложи на прът. И когато змия ухапеше някого и той погледнеше бронзовата змия, оставаше жив. Числа 21:5-9

Когато четете тази история, моля, помнете огледалото, когато се казва:

Затова ГОСПОД изпрати между народа отровни змии, които хапеха народа, и много народ от Израил измря. Числа 21:6

Думата *изпрати* може също да означава *освободи* или *предаде*, или *остави*. Когато хората обвинявали Бога, Той бил отблъснат настрана и не можел да ги защити от змиите. Той ги защитавал през цялото време, но понеже хората се обърнали срещу Бога, така защитата Му над тях била възпрепятствана. Библията ни казва как дошли змиите:

Нито да изпитваме Христос, както някои от тях Го изпитаха и погинаха от змиите. И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от изстребителя. 1 Кор. 10:9-10

Думата *изстребител* в 10-ти стих означава *унищожител* или отровна змия. Павел свързва думата *змия* в 9-ти стих с думата *изстребител* в 10-ти стих. Сатана е унищожителят:

И имаха над себе си цар – ангела на бездната, който на еврейски се нарича Авадон, а на гръцки името му е Аполион - Унищожителят. Откр. 9:11

Когато хората направили пролом в защитната ограда, чрез техния бунт, Сатана получил възможност да влезе и да започне да ги убива. Фактът, че библейските преводачи използвали думата *изпрати* за описание на освобождаването на змиите, осигурява перфектното божествено огледало за хората, когато четат историята. Идеята Бог да изпрати змии, за да убиват хора, е едно отражение на това, което хората мислят за Него. Онези, които са видели в живота на Исус изображение на Отец, веднага ще потърсят отговор, за да обяснят тази шокираща ситуация. Би ли изпратил Бог ужасни змии, да убива хората заради техните оплаквания? Това е толкова различно от характера на Исус! Моето изследване на Библията ме доведе до 1 Кор. 10:9, 10, където се говори за тази история и където се загатва, че те са били убити от унищожителя. Откровение 9:11 ни казва, че унищожителят е ангелът от бездната. Тогава забелязваме, че думата *изпрати* може да има цял набор от различни значения. И така, когато сме готови за изследване, текстът е хармонизиран.

Най-объркващият въпрос в историята е защо Бог би поискал от Мойсей да направи пламтяща змия от мед, да я окачи на прът и да казва на хората да гледат към нея, за да бъдат излекувани? Това изглежда много странно. Змията в Библията е символ на Сатана:

И беше хвърлен големият змей, **старовременната змия, наричан дявол и Сатана**, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него. Откр. 12:9

Но се боя, да не би както змията измами Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата, която дължите на Христос. 2 Кор. 11:3

Как е възможно, гледайки към една змия, която е издигната на прът, да се получи изцеление за личността, която е била ухапана? Какъв е урокът, който Бог се опитва да им предаде? Това ни връща обратно към нощта, когато Исус говорел с Никодим. Дали Христос сравнява Себе Си със змия?

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син. Йоан 3:14

Исус сравнява издигането на змията с Неговото издигане на кръста. Повечето християни разбират процеса на изцелението, като гледане към Исус, който е умрял на кръста заради тях.

Когато грешникът, под проклятието на греха, погледне към Христос и вижда, че Христос е поел проклятието за него, това създава дълбоко чувство на благодарност, което преобразява сърцето и характера. Това донася изцеление от проклятието на греха, причинено от изкушенията на Сатана, които са като ухапвания от змия, носещи болест и смърт.

Защо издигната на прът змия се използва като символ на изцеление? Не би ли имало много повече смисъл да се направи образ на агне и това да бъде издигнато на върлина? Как може Христос да бъде идентифициран със символ на Сатана?

Който за нас направи грешен Онзи, който не знаеше грях, за да станем ние в Него праведни пред Бога. 2 Кор. 5:21

Разпятието на Исус разкрило пълния характер на Сатана. Кръстът на Христос разкрива както крайния саморазрушителен резултат на това, което ще се случи с непокаяните грешници, така и истинския характер на

Сатана, като насилник и убиец. За да може всички да видят как Сатана проявява своя нечестив дух, било позволено силата, която принадлежи на Христос, да бъде под неговия контрол и използвана над хората, измъчвали и убили Христос. Бог позволява Неговият Син да бъде предаден на жестоко мъчение и смърт, и така разкрива една любов *агапе*, която отива отвъд човешкото разбиране. Кръстът разкрива трагичния краен резултат от греха в грешника и истинския характер на Сатана.

На кръста Исус извикал: “Боже мой, защо си ме оставил?”. Това е състоянието на грешника, който усеща тежестта от вината на греха си. В тази агония на ума, грешникът, който е дълбоко убеден в своя грях, изпитва ужасно чувство на осъждане в душата си. Той се чувства така, сякаш Бог издишва огън върху него, но всъщност това е самоосъждане и вина, в присъствието на чиста, безкористна любов.

Това е сложността на кръста. Тя разкрива жестокия характер на Сатана и естествената последица от един греховен живот, но се усеща така сякаш Бог е този, който с една ужасна ярост изсипва мъчения върху грешника. Божието любещо лице е скрито в мрака на вината и всичко, което се усеща, е страшният ужас от непреодолимия срам на греха. Виждаме двустранното естество на кръста в живота на Каин. Преводът на Уиклиф изразява двата аспекта на това:

И Каин каза на Господ: Нечестието ми е повече от това (за) което мога да заслужи прощение; (И Каин каза на Господ, наказанието ми е повече от това което мога да понеса;) ето! Днес ме гониш от лицето на земята; и ще бъда скрит от твоето лице... Бит. 4:13, 14; Превод на Уиклиф.

Каин усещал собственото си самоосъждане, като естествена последица от греха му. Той чувствал, че грехът му е толкова голям, че не може да бъде простен. В същото време има насочване на това обратно към Бога, за да Го направи отговорен за тези последствия. Това са двете страни на съда, а оттук и двата аспекта на кръста.

- Вина и себеосъждане без надежда за прощение;
- Проектиране на обвинение върху Бога, което Го прави агресор в съда.

Точно в този контекст, в актовете на насилие в Библията е разкрит характера на Сатана с усещането, че Бог е този, който излива по мощен

начин гнева Си върху грешника. От гледна точка на грешника, съдът винаги се чувства като от Бог, като тираничен агресор:

И видът на ГОСПОДНАТА слава [характер] на върха на планината беше като огън пояждащ пред очите на израилевите синове. Изх. 24:17

Както беше показано в предишната глава, за да може Сатана да изрази насилието си, Христос трябва да се отрече от Себе Си и да носи кръст на страдание, виждайки как децата Му се мъчат. Това страдание разкрива характера на Сатана. Проблемът е чувството на хората, че Бог е Който ги унищожават. Причината е във виновните им съвести, убеждаващи ги, че заслужават смърт.

Които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат. Римл. 1:32

Но когато виждаме Христос, издигнат на кръста, в правилния контекст, виждаме змията разкрита. Съзнаваме, че не Бог е този, Който унищожават, а Сатана. Това изцелява човешкото сърце от съпротивата му към Отец, мислейки че Той е извършил убиването. Символиката е много дълбока и изисква време, за да може наистина да се оцени. Истината е че, когато в насилствените решения на Писанието виждате змията, можете да се изцелите от съпротивата си към Бога. Можете да бъдете наистина примирени с Него и страха ви да бъде изгонен:

В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта. 1 Йоан 4:18

Имайки предвид тези принципи, сега сме готови да помислим за употребата на тоягата, която била превърната на змия, по време на десетте язви:

Тогава ГОСПОД му каза: Какво е това в ръката ти? А той рече: Жезъл. И каза: Хвърли го на земята. И той го хвърли на земята и жезълът стана змия и Мойсей побягна от нея. Но ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си и я хвани за опашката - и той простря ръката си и я хвана, и тя стана жезъл в ръката му - за да повярват,

че ти се е явил ГОСПОД, Бог на бащите им, Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов. Изх. 4:2-5

Пръчката или жезълът е символ на сила. В терминологията на царството това се нарича скипър. Христос, Божият Син има скипър:

А за Сина казва: “Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота. Евр. 1:8

Христос също е наречен скипър:

Виждам го, но не сега, гледам го, но не отблизо: Ще излезе звезда от Яков и ще се въздигне **скипър от Израил**, ще порази моавските първенци и ще погуби всичките потомци на бунтовниците. Числа 24:17

Христос е силата на Бога (1 Кор. 1:24) и е от дясната Му страна (Евр. 1:3). За Него се говори, като за Божията десница или както казват за някои хора: “той му е дясната ръка”:

Десницата Ти, ГОСПОДИ, е славна в мощ; десницата Ти, ГОСПОДИ, смаза врага. Изход 15:6

Бог казал на Моисей, че той ще представя Бог, а Аарон щял да бъде негов говорител (Изх. 4:16). Когато Моисей пуснал жезъла и той паднал на земята, силата в Христос станала змиевидна. Христос е силата на Бога. Когато Бог казал на Сатана: “Ето, всичко, което има, е в твоята власт” (Йов 1:12), Бог пуснал жезъла Си на земята. Жезълът е Христос, принуден от Сатана да служи на целите му. Също, както Сатана вдъхновил римските войници да принудят Христос да носи кръста до хълма Голгота.

Умовете на римските войници са контролирани от Сатана, но диханието, чрез което живеят, е животът, който просветлява всеки човек, идващ на света. Силата на Христос в душите на хората се използва от Сатана, за да Го приковат на кръста. Само поспрете и се замислете над това за момент. Образът на римски войник с високо вдигнат чук, забиващ гвоздеите в онези скъпоценни ръце на Спасителя, държи ключа за язвите в Египет и цялата унищожителна сила, изявена на земята. Ето Го жезълът, Който пада на земята:

И Той отиде малко по-нататък, падна на земята и се молеше, ако е възможно, да Го отмине този час. Марко 14:35

Където и да бъдат повалени хората от унищожителна сила, има жезъл, който е паднал на земята и е станал змия:

И го доведоха при Него. И когато Го видя, духът веднага го сгърчи; и той падна на земята и се валяше запенен. Марко 9:20

Затова може да кажем, че където и да виждаме човешко страдание, виждаме, че:

Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни. Исаия 63:9

Истината е, че ако можеше да използва принудителна сила, Той просто би прекратил живота на онези, които избират да следват Сатана, така че силата на Бога в Христос да не може да се използва от Сатана за разрушителни дела. Но за да даде на всеки човек свобода на избора, Христос трябва да позволи силата Му, във всеки човек, да бъде използвана от Сатана, когато хората решат да се бунтуват срещу Бог и Неговите заповеди. Как Сатана използва тази сила? Всички хора, които не са под контрола на Бога, са под контрола на Сатана. Когато са под неговия контрол, той подтиква хората да се унищожават едни други. Когато умовете на хората се намират под контрола на Сатана, силата на живота, която им се дава от Христос е направена да служи на целите на Сатана. Следователно, Божията сила се превръща в змия, когато се отделя от ръката Му.

Когато четем за големите войни в историята, при които милиони хора са намерили смъртта си по най-ужасен начин, дадената на хората Христова сила се използва от Сатана да върши своето унищожително дело. В цялото това опустошение, Бог показва Своята любов в даването на Своя Син, за да разкрие насилствените принципи на змията. Можем ли да схванем мъката на Христос, когато вдъхнатото в хората дихание е било използвано в дните на Рим? Легиони млади мъже, изпълнени с диханието на Сина, застанали в готовност за битка един срещу друг. Две армии, изпълнени с живота на Христос, водени от Сатана да се сблъскат една с друга, посичайки се с мечове, копия, ножове и стрели. Когато всеки млад човек издъхва за последно, Христос е там и усеща дълбоката скръб, докато тези души умират с кръвожадност в сърцата и насилie в ръцете си. Силата на Христос е превърната в змия, когато хората избират да се отделят от Божията ръка. Но за да може жестокото сатанинско царство да бъде разкрито, Христос трябва да се отрече от Себе Си и да позволи да бъде

пронизван от скръб, виждайки как Неговото животворно дихание се използва, за да се извършват такива нечестиви и брутални неща. Във всеки акт на насилие Христос е пронизван, защото Той трябва да се отрече от Себе Си, да вземе кръста, и да позволи на хората да имат свободата да изберат съдбата, която желаят за себе си.

Обмислете внимателно тази идея; тя е изключително важна, за да може да се види изцелителната сила на змията на върлината. Себеотрицанието на Христос, позволявайки силата Му да бъде използвана от Сатана, изобличава истинския характер на Сатана. Когато Христос позволил силата Му да бъде използвана от Сатана, за да Го убива, истинският жесток характер на змията бил разкрит. Истинският кръст отваря за хората врата, за да могат да видят как всичкото насилие произхожда от Сатана. Това дава възможност на човека да види, че Бог наистина обича враговете Си. В Христос Бог помирявал света със Себе Си и показвал Своя любящ и неогоистичен характер. Но за да може змията най-накрая да бъде унищожена, силата на Христос трябвало отново да бъде възстановена като пръчка:

Но ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си и я хвани за опашката - и той простря ръката си и я хвана, и тя стана жезъл в ръката му. Изх. 4:4

Какво представя опашката?

Старецът и високопоставеният — той е главата; а пророкът, който поучава лъжа — той е опашка. Ис. 9:15

Опашката на змията съдържа лъжите, с които тя е заблудила света относно характера на Бога. Сатана убедил света, че Бог е убил Сина Си с жестока ярост:

А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го сметохме за наказан, поразен от Бога и унижен. Ис. 53:4

За да може силата на змията да бъде сломена, лъжите, които Сатана казал по отношение на Божия характер трябвало да бъдат разкрити. Има един въпрос и той е: Какво се е свършило, когато Исус изговорил думите „Свърши се“?

Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. Йоан 17:4

Когато Исус казал *Аз те прославих на земята*, с това Той казва: Аз разкрих твоя истински характер на земята (Изх. 33:18; Изх. 34:5-7). Когато Исус извикал *свърши се*, Той хванал змията за опашката. Това означавало, че е разкрил лъжите на Сатана, изговорени за характера на Неговия Баща, представяйки Го като жесток. Показал още, че Сатана е истинският и изначален убиец и унищожител.

В светлината на тази истина, Евангелието е имало силата да бъде проповядвано в дните на апостолите, по целия свят, за толкова кратко време:

Ако останете основани и твърди във вярата и без да се помръднете от надеждата на благовестието, което сте чули **и което е било проповядвано в цялото творение под небесата**, на което аз, Павел, станях служител. Кол. 1:23

Остава предизвикателството във възгледа на естествения човек за кръста, че Бог наказва Своя Син, за да удовлетвори гнева Си към нас. Това е улеснило Сатана в измислянето на още лъжи, особено чрез издигането на човека на греха, за да замъгли истинската сила на кръста. Това позволило на змията да слезе от нейната изобличена позиция на кръста и още веднъж да се скрие в мрака, за да хапе хората отсрещ сенките, убеждавайки ги, че Бог е този, който ги наказва жестоко.

Египтяните имали изобилни възможности да научат за истинския Бог, чрез Йосиф. Бог дал мъдрост на Йосиф, за да благослови египтяните, подготвяйки ги за глада, който дошъл в Египет и всички околни на него страни:

Настъпиха седемте години на глад, както Йосиф беше казал. И по всичките земи настана глад, а по цялата египетска земя имаше хляб. Бит. 41:54

Фараонът бил предупреден със сън за предстоящите седем гладни години. Провидението на Бога поставило Йосиф там, където той можел да помогне за подготвянето на хората срещу трудностите на надвисналата суша (Бит. 41:25-36). Защо една такава ужасна суша била спходила всички тези страни?

Да не си правите идоли или кумири, да не си издигате стълбове и да не поставяте в земята си камък с изображения, за да му се покланяте, защото Аз съм ГОСПОД, вашият Бог. Да пазите съботите

Ми и да почитате светилището Ми. Аз съм ГОСПОД. Ако ходите по наредбите Ми и пазите заповедите Ми, и ги вършите, тогава ще дам дъждовете ви на времето им и земята ще даде реколтата си, и полските дървета ще дадат плода си. Лев. 26:1-4

Спомняме си от 13-та глава, че Бог създал законите в природата, за да благославят човек:

Причинно-следствената връзка между човека и природата означава, че, когато бунта на човешката раса нараства, ще нараства и бунта на вятъра, огъня и наводнението. Както хората нарушават Божиите заповеди с по-голяма ревност, така и земята ще нарушава законите на природата и ще отразява обратно към хората собствения им бунт. Агапе, Гл. 13.

Египтяните се покланяли на много идоли, заедно с народите около тях. Не пазили съботата и не почитали Господното светилище. Когато Мойсей дошъл при фараона и го помолил от Господна страна, фараонът арогантно попитал кой е Господ и заявил предизвикателно, че не Го познава. Фараонът не бил в неведение относно Йосиф. Египет бил обогатен чрез него, така че това бил отказ за признаване на Бога:

Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадина. Римл. 1:21

Те не спазвали постановленията и съдбите, защото от дните на Нимрод много от развиващите се народи предизвиквали Бога на небето и избирали да се бунтуват и да правят това което си искат. Египетската и ханаанската земя, били познати като Хамовата земя:

И Израил дойде в Египет и Яков стана пришълец в земята на Хам.
Пс. 105:23

Хам оставил на своите потомци едно ужасно наследство, чрез едно порочно престъпление, което извършил над баща си Ной:

И Хам, бащата на Ханаан, видя голотата на баща си и каза на двамата си братя отвън. А Сим и Яфет взеха една дреха и като я

сложиха двамата на раменете си, пристъпиха заднишком и покриха голотата на баща си; а лицата им гледаха назад и не видяха голотата на баща си. **И когато Ной изтрезня от виното си и разбра какво му беше направил по-младият му син, каза:** Проклет да е Ханаан; слуга на слуги да бъде на братята си! Бит. 9:22-25

Фактът че, когато се събудил, Ной разбрал, че синът му е извършил нещо над него, показва, че Хам е направил повече от това просто да погледне към баща си. Когато Израил излязъл от Египет, Бог им казал да не следват практиките на ханаанците и египтяните:

Да не правите, както правят в египетската земя, където сте живели, и да не правите, както правят в ханаанската земя, в която ви завеждам, и да не ходите по техните наредби. Лев. 18:3

Кои са нещата, които Господ заповядал на Израил да не върши, но били извършвани от тези народи?

- Кръвосмешение. Лев. 18:6-18;
- Секс по време, когато жената е в цикъл. Лев. 18:19;
- Прелюбодейство. Лев. 18:20;
- Принасяне на децата им на идоли. Лев. 18:21;
- Хомосексуалност. Лев. 18:22;
- Секс с животни. Лев. 18:24

Всички тези грехове са наследство на Хамовите синове. Тези нарушения на Божия закон имат отрицателно влияние върху природата, защото те са в противоречие с нея.

Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях – те, които замениха Божията истина с лъжата и се поклониха и служиха на творението, вместо на Твореца, който е благословен до века. Амин. Затова Бог ги предаде на срамни страсти — защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено (срещу природата). Римл. 1:24-26

Тези грехове, заедно с консумирането на нечиста храна, кръв и други неща, оскверняват земята, като я карат да жалее.

Жалее и вехне земята, чезне и вехне светът. Чезнат високопоставените от народа на земята. И земята е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха наредбата, нарушиха вечния завет. Затова клетва погълна земята и жителите ѝ се намериха виновни; затова жителите на земята изгоряха и малцина хора останаха. Ис. 24:4-6

Ханаан и Египет престъпвали Божиите заповеди. Седемте гладни години били едно предупреждение за тези страни, че практикуваните от тях мерзости, в бъдеще, щели да доведат до по-големи конвулсии на природата. В милостта Си, Господ позволил Йосиф да бъде отведен в Египет, за да ги запознае с истинския Бог, за да могат да се покаят от мерзостите си и да бъдат пощадени от унищожителните реакции на природата. Във връзка със сексуалните мерзости, в закона е дадено следното предупреждение:

И земята се оскверни и Аз въздавам върху нея беззаконието ѝ, и земята избълва жителите си. Лев. 18:25

Сексуалните перверзии на Египет и Ханаан подготвяли земята да избълва нейните жители. Бунтът на хората срещу Бога щял да бъде отразен обратно към човека, чрез природата. Сатана тикал онези народи към тези грехове, за да причини жестоките реакции на природата и след това да обвини Бога, че използва гнева Си, за да ги унищожи в този процес. Докато, всъщност, Господ копнеел да спаси Египет и тези народи. Той не искал никой от тях да загине, но те отказали да слушат съвета Му.

Когато размишляваме за язвите, трябва да помислим за един много важен текст:

Защото Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител. За твой откуп дадох Египет,... Ис. 43:3

Библията говори за язвите с езика на кръста. Един откуп бил платен, за да може Израил да бъде освободен. Има много слоеве на символизъм в язвите и не можем тук да ги коментираме всичките. Фокусът ни ще бъде откровението на кръста, чрез язвите, които паднали върху Египет.

Тогава Мойсей и Аарон влязоха при фараона и направиха, както заповяда ГОСПОД: Аарон хвърли жезъла си пред фараона и пред слугите му, и жезълът стана змия. Изх. 7:10

Чудото с жезъла, който се превърнал в змия, е повторено пред фараона. Това осигурява един урок за Египет, че силата на змията е на път да бъде освободена.

Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда
изпращайки **[отпускатки]** зли ангели **всред тях**. Пс. 78:49

Описвайки събитията на язвите, книгата Псалми говори за това освобождаване на силата на злите ангели.

Превърна реките им в кръв и потоците им, и не можеха да пият. Изпрати сред тях рояци мухи, които ги изпоядоха, и жаби, които ги съсипаха. Предаде и реколтата им на гъсеницата и труда им — на скакалеца. Порази лозята им с град и черниците им — със слана. Предаде и добитъка им на град и стадата им — на мълнии. Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — нашествие на ангели на злото. Изравни път за гнева Си, не пощади душата им от смърт, а **предаде живота им на мор**. Порази всеки първороден в Египет, първата рожба на мъжествеността им в шатрите на Хам. Пс. 78:44-51

Повечето от споменатите горе язви са във връзка с отпускането на зли ангели или ангели на унищожението. Бог ги предал на мор, защото те отказали да признаят Бога и Неговите заповеди. Споменаването на думата мор показва нарушението на Божия вечен завет.

И ще докарам върху вас меч, който **ще извърши отмъщение за завета**, и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор; и **ще бъдете предадени в ръката на врага**. Лев. 26:25

Не е ясно как точно са участвали злите ангели или как са използвали законите на природата, които избълвали жителите. Тези два елемента – законите на природата в комбинация с унищожителното дело на злите ангели, докарали унищожението в Египет. Но чрез този процес на унищожение, Бог също се стремял да ги достигне, за да ги накара да се покаят за греховете си и да бъдат спасени. Трябва да се помни, че всичката сила, която се изявява, идва от Христос, защото Той е Божията сила и Неговата мъдрост. Но Христос трябвало да носи кръста на страданието, позволявайки осъществяването на тези унищожителни действия.

Силата на Христос живеела в душите на всички египтяни. Убиването на всяка личност означава измъчване на Христовата личност. Можете ли да си представите една египетска майка, която държи мъртвия си син, наведена върху безжизненото му тяло и изплаква своята душевна агония? Тук Христос със сигурност е наскърбен в нейната скръб; тук е издигнат кръста и Христос е разпнат отново. Когато Бог позволява на Сатана да вземе силата на Неговия Син, Той позволява на Сатана да се докосне до собственото Му око.

Изравни път за *гнева*: [Евр. 639 нос, лице] Си, не пощади душата им от смърт, а предаде живота им на *мор*; [Евр. 1698 – унищожение] Пс. 78:50

Този стих описва язвите в Египет. Той ни казва, че Бог е направил път до лицето Си. Неговият възлюбен Син е наградата на живота Му. Позволявайки смъртта на египтяните от ръцете на унищожителя, Той позволил агонията и страданието на Неговия Син. Така Отец останал сам в този мрак и плакал за Своя Син по време на язвите в Египет и за всички, за които страдал Сина Му.

Язвите не са случайни. Те са насочени към боговете на които служили египтяните. Египтяните, подобно на останалите езически поклонници, трябвало да умилостивяват боговете си и да не ги дразнят, в противен случай щели да бъдат наказани. В Божественото огледало, язвите се отразили обратно към египтяните. Чувството им за вина от техните идолопоклонски мерзости, убийства на бебета, жестокост на робството, развратени апетити и сексуална извратеност се връщали към тях в това огледало. Река Нил била обожавана във връзка с бог Хапи, бог на плодородието.

Заповедта, еврейските мъжки бебета да бъдат хвърляни в реката, 80 години по-рано, навярно се завръщала, за да отрази техните действия. В същото време поддържаните от Христос закони на природата, най-накрая рухнали, под тежестта на техните мерзости. Когато Божият Син обмислял бъдещето на Египет, Той бил обременен от скръб. Реката ни дава символ за това, което предстояло Христос да преживее в Гетсиманската градина, когато потта Му се превърнала в кръв и тялото Му започнало да губи сила. Тежестта на греха унищожавала Христос, а самооскверняващите действия на египтяните унищожавали Нил и всичко в нея.

Употребата на жезъла е важна.

И Мойсей и Аарон направиха, както заповяда ГОСПОД; и Аарон **вдигна жезъла и удари водата, която беше в реката**, пред фараона и пред слугите му; и всичката вода, която беше в реката, се превърна в кръв. Изх. 7:20

Търсенето на жезъл, който поразява навсякъде в Писанието е важно.

А ще съди с правда сиромасите и ще решава с правота за смирените на земята. **Ще поразии земята с жезъла на устата Си** и с диханието на устните Си ще умъртви нечестивия. Ис. 11:4

Жезълът е символ на Божието Слово и диханието на устата Му. Когато Христос увиснал на кръста, вината за греха, в лицето на нарушения закон, накарала душата Му да гори като огън. Този принцип на поразяването се намира навсякъде из Писанието.

Сплоти редовете си, дъще на полкове; обсада е разположена против нас. С тояга **удрят съдията на Израил** в челюстта. Мих. 5:1

Меч, събуди се против пастира Ми, против мъжа, който Ми е съдружник, заявява ГОСПОД на Войнствата. **Поразии пастира** и овцете ще се разпръснат; и Аз ще обърна ръката Си върху малките. Зах. 13:7

Ето, Аз ще заста на пред теб там на канарата в Хорив, а ти **удари канарата**, и от нея ще излезе вода, за да пие народът. И Мойсей направи така пред очите на израилевите старейшини. Изх. 17:6

Христос е управителят на цялата природа. Нечестието на египтяните било осквернило земята и пронизало Христос с короната от тръни. Удрянето на водата разкрива какво причинявали египтяните на Христос. Христос е изворът на живата вода, а те Го удряли и Му причинявали голямо страдание. Бог разкривал на египтяните поражението, причинено от тяхното състояние. Това е делото на закона, който отразява обратно към падналия човек неговото греховно състояние. И все пак, целият свят просто счита това за ситуация в която Бог унищожава източниците на вода за Египет. Той счита Христос за поразен от Бога и наскърбен. Когато Христос бил прободен, от страната Му изтекли кръв и вода и точно това виждаме в Нил.

Втората язва била огледало на една друга богиня на име Хекет.

Хекет (на египетски хкт, също хктит "Хектит") е египетска богиня на плодородието, идентифицирана с Хатор, представен във формата на жаба. За египтяните жабата била древен символ на плодородието, свързан с годишния прилив на Нил... Смятало се е, че името ѝ е произходът на името Хекат, гръцката богиня на магьосничеството. Уикипедия.

Плодородието в Египет било унищожено от египтяните, чрез техните собствени мерзости. Земята ги избълвала, а жабите били отражение на това избълване. Бог позволявал тяхното поклонение да бъде отразено обратно към тях, в огледало. Страхът им от боговете сега дошъл върху тях. Това не са безразборни събития, но закони на природата, които отразяват обратно мислите на човека. Както ни казва Исус:

Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. Мат. 7:2

В същото време символът на жабата описва принципа на измамата. По-горе отбелязахме, че Хекет била свързана с магьосничество. Сатана фалшифицирал тези изяви в природата чрез свещениците си. Жабите са свързани със зли духове, които вършат чудеса.

И видях от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка да излизат три нечисти духа, приличащи на жаби; **защото те са духове на демони, които вършат знамения, и отиват при царете на целия свят**, за да ги събират за войната във великия Ден на всемогъщия Бог. Откр. 16:13-14

И вършеше големи знамения, дотам че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. **И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра**, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. Откр. 13:13-14

Лъжливият дух на измамата в чудесата със змиите и първите две язви, които били фалшифицирани от свещениците, попречили на духа на покаяние в египтяните. Това, в крайна сметка, запечатало тяхната гибел. По подобен начин, един лъжлив дух присъствал по време на съдебния процес срещу Христос, за да Го обвинява невярно и така да осигури осъждането Му на кръста.

Третата язва била във връзка с пръста на земята. Имало два бога, които са свързани с почвата; Хор, който бил господар на черната почва, и Сет, който бил господар на червеникавата пустинна земя. Черната плодородна почва била използвана за отглеждане на растения. Идващите от земята въшки били предупреждение, че почвата се разпадала и остарявала като дреха.

Повдигнете очите си към небесата и погледнете към земята долу — защото небесата ще изчезнат като дим **и земята ще се разпадне като дреха и обитателите ѝ просто така [въшка] ще измрат**. Но Моето спасение ще пребъде вечно и правдата Ми няма да се отмени. Ис. 51:6

Думата *така* е всъщност въшка. Това е едно откровение за остаряващата земя. Проклятието на човешките мерзости тежало върху сърцето на Христос. Както се казва в Псалмите:

Блажен човекът, на когото ГОСПОД не счита беззаконие, и в чийто дух няма измама. **Когато мълчах, се разложиха (остаряха) костите ми от стенанието ми цял ден**. Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мен, жизнените ми сокове се обърнаха на лятна суша. (Села.) Пс. 32:2-4

Синът на Бога останал мълчалив, давайки свобода на египтяните, но тежестта, която носел, опитвайки се да запази земята от оскверняване, Го карала да стене.

Понеже знаем, че цялото творение заедно стене и страда в родилни мъки досега; Римл. 8:22

Това стенание и родилните болки отразяват страданието на Христос в градината, под тежестта на греха. За плътския човек тази язва била гневът на Хор, слизащ върху него, но духовният човек вижда упадъка и умората на земята, под покварите на египтяните и дошлите като последица от това Христови страдания.

Четвъртата язва била от различни видове мухи, насекоми и вероятно бръмбари, както е преведено в Буквалния превод на Йънг. Тази язва казва, че земята е била напълно унищожена.

И ГОСПОД направи така; множества рояци мухи навлязоха в къщата на фараона и в къщите на слугите му и в цялата египетска

земя; земята беше повредена [разрушена или унищожена] от рояците мухи. Изх. 8:24

Еврейката дума за повредена е точно същата дума използвана за унищожителя, споменат в последната язва, който убил първородните в Египет. Тя е и същата дума, която е използвана, за да се опише светът преди потопа.

И Бог видя земята, и ето, тя беше покварена, защото всяка плът беше **покварила** пътя си на земята. Бит. 6:12

Четвъртата язва била една изява на причиненото от египтяните оскверняване. Фараонът се бил отрекъл от истинския Бог на небето и бил извършил мерзости. Така семената, които той и предците му били посели, сега поникнали:

Безумният каза в сърцето си: Няма Бог. Поквариха се [унищожиха], **извършиха гнусни дела**; няма никой, който да върши добро. Пс. 14:1

няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.“ “Гроб отворен е гърлото им, с езичите си мамят.“ “Аспидова отрова има под устните им.“ Римл. 3:11-13

Господ задържал тези четири ветрове на раздори и се опитвал да въдвори мир на земята, но тя най-накрая щяла да избълва жителите.

Петата язва била върху добитъка, конете, камилите и магаретата. Египтяните нямали защита срещу унищожителя. Ако само фараонът се бил покаял, тогава делото на унищожителните ангели чрез природата можело да бъде предотвратено, но това не се случило. Господ трябвало да предаде добитъка на унищожителя. Египтяните отказали да дойдат при Господ и да бъдат спасени, затова Сатана поемал все повече контрол над Египет.

Знаем, че когато на Сатана било позволено, той причинил циреи на Йов, и точно това направил Сатана и на египтяните в шестата язва. Колко ли трябва да е страдал Христос, когато наблюдавал как скъпите Му деца агонизират от циреите и когато стоял там в Своето прокажено състояние, колко ли мъка е преживял, позволявайки на Сатана да прави тези неща. Фактът, че язвата с циреите била пренесена от животните върху телата на

хората, показва, че Сатана си бил осигурил по-голям контрол над ситуацията, също както направил с Йов.

И ГОСПОД каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята — човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и отбягва злото? И още държи здраво непорочността си, въпреки че ти Ме подбуди против него, за да го погълна без причина. А Сатана отговори на ГОСПОДА и каза: Кожа за кожа, да; всичко, което има човек, ще го даде за живота си. Но простри сега ръката Си и се докосни до костите му и до плътта му — дали няма да Те похули в лице! Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, той е в ръката ти; само пощади живота му. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА и порази Йов с лоши язви от стъпалото на крака му до темето му. Йов 2:3-7

Циреите, появили се по египтяните могат да говорят за страданията на Христос, когато бил прикован на неговия кръст. Това било едно поразяване на плътта на човека.

Страданията на египтяните били Неговите страдания; тяхната агония Го наранила много и все пак Той продължил да позволява на Сатана да изявява тази сила, защото тези хора отказвали да послушат апела да се обърнат и да бъдат спасени. Както Исус казал на фарисеите: “Колко много исках да ви събера както кокошка събира пиленцата си, но вие не искахте!”

Първо измряла рибата, след това жабите, след това добитъка, а сега циреите били по собствените им тела. Моисей предупреждавал египтяните за всяка язва, така че те могли да вземат мерки, за да се отклонят от унищожителя. Могли са да се обърнат от тази хапеща змия и да погледнат към змията на върлината, която била издигната нагоре. В Христовото издигане чрез тази агония на язвите змията била изобличена, във връзка с това, коя е тя – унищожителят. Сатана се опитвал да се скрие в силата на Бога и ни изпращал жаби да ни кажат, че този, който директно извършва тези неща, е Бог.

Синът на Бога пострадал ужасно, когато гледал как собствената Му сила се използва на земята по един такъв унищожителен и жесток начин. Неговите собствени закони в природата, които били замислени като благословение върху онези, които обичат Господ и пазят заповедите Му, сега били превърнати в оръжия за масово унищожение. Сатана и ангелите

му били включени по някакъв начин, за да повишат нивото на унищожението, защото Сатана знаел, че би могъл да накара хората да си мислят, че Бог директно извършва цялото това унищожително дело.

И Мойсей простря жезъла си към небето и ГОСПОД изпрати гръм и град и огън се спускаше на земята. И ГОСПОД наваля град по египетската земя. Изх. 9:23

Когато Мойсей издигнал жезъла към небето, това било символ на издигането на Божия Син на кръста. Христос, силата на Бога, бил предаден на Сатана, за да Го използва според волята си. Бог допуснал един пролом в Своята защита и злите ангели, които се наслаждават на смъртта и унищожението, започнали да хвърлят тази градушка като камъни върху земята. Помнете какво ни казват Псалмите:

Предаде и добитъка им на град и стадата им — на мълнии. Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — **нашествие на ангели на злото**. Пс. 78:47-49

Град е споменат също и в Псалм 18-ти, който говори за страданията на Христос на кръста.

От блясъка пред Него преминаха гъстите Му облаци, град и огнени вългени. Пс. 18:12

Обърнете внимание как се казва, че той „**предаде добитъка им на град**“, и изразът *изля върху тях* означава освободи или отприщи. Виждаме как силата на Бога е дадена на Сатана и наблюдаваме на идеята, че това би могло да се случи само чрез едно измъчване и агония за Христос. Всеки път когато Бог позволява на Сатана да унищожава със силата Му, Неговият Син е издиган, както е било на кръста; но Сатана е разобличен пред света, като унищожителят, особено пред онези, които виждат Бог като унищожител. По време на язвата с града наблюдаваме следната подробност:

Ленът и ечемикът бяха изпобити, защото ечемикът беше на класове, а ленът връзваше семе. Изх. 9:31

Ечемикът бил използван за приносът на първите плодове. С убиването на хора от града били унищожени и първите плодове. Писанието казва:

Но всеки на своя ред: Христос — първият плод; а после тези, които са Христови — при Неговото пришествие. 1 Кор. 15:23

Както града поразил ечемика при една от язвите, така и Христос бил поразяван заради нас. Градушката, която унищожаваша ечемика, символизира налагането на Христос, първият плод (“ние го счетохме за поразен” Ис. 53:4). Следващата язва включва скакалци. В Откровение ни се казва какъв е произходът на тази язва:

И тя отвори кладенеца на бездната и от кладенеца се издигна дим като дим от голяма пещ; и слънцето и въздухът потъмняха от дима на кладенеца. **И от дима излязоха скакалци по земята; и им се даде власт, като властта, която имат земните скорпиони.** Откр. 9:2-3

Това ни дава препратка към унищожителната сила на Сатана, чрез неговите измами. Точно това се случило по време на тази язва. Сатана щял да изгложга и премахне всеки зелен филиз надежда, който търсел спасение. Сатана притискал Христос с мислите, че цялото Му дело е напразно и че никой няма да го оцени. Той Му осигурил също коварното изкушение, че Баща Му ще Го изостави.

Защото кучета ме наобиколиха; обкръжи ме глутница злодеи; прободоха ръцете ми и краката ми. Мога да преброя всичките си кости. Те гледат, взират се в мен. Разделят дрехите ми помежду си и за одеждата ми хвърлят жребий. Пс. 22:16-18

А минаващите оттам Го хулеха, като клатеха глави и говореха: Ти, който разоряваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си. Ако си Божий Син, слез от кръста. Подобно и главните свещеници с книжниците и старейшините Му се подиграваха, казвайки: Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Той е израилевият Цар! Нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него. Упова се на Бога; нека Го избави сега, ако Му е угоден; понеже каза: Божий Син съм. Със същия укор Го ругаеха и разпънатите с Него разбойници. Мат. 27:39-44

Деветата язва с мрака отразява гневът на слънчевия бог Ра, към египтяните. Но за търсача на истината, тя говори директно за ужасите на Христос на кръста, когато Той бил напълно обкръжен от демони. В този момент Сатана знаел, че можел да довърши унищожението на Египет; тази

могъща страна, която била научила толкова много от Израил в миналото и която Бог бил благословил толкова изобилно. Онази лукава усмивка, която е типична за лицето на нечестивия, сега се появява, знаейки, че Египет е напълно осъден. В тази обреченост се разкриват страданията на Христос на кръста и агонията Му, когато вижда как египетските Му деца са унищожени от Сатана. Тъмнината говори директно за събитията на кръста.

Когато бях всеки ден с вас в храма, не протегнахте ръце срещу Мен.
Но сега е вашият час и властта на тъмнината. Лука 22:53

А от шестия час **тъмнина покриваше цялата земя** до деветия час.
Мат. 27:45

Дали деветият час е свързан по някакъв начин с деветата язва? При всички случаи този момент е най-мрачният, както за Христос, така и за египтяните. И Той, и те били поразени с ужас от това, което било на път да ги сполети. Тъмнината също говори за пълното закриване на лицето на Отец.

И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че
Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. 1 Йоан 1:5

Тъмнината показва, че Сатана е поел пълен контрол над Египет. Остава само смъртта на първородните, която е последната язва и това е кулминационното дело на унищожителя. В тяхната смърт се разкрива смъртта на самия Христос. Христос с охота би умрял на тяхно място, но те избрали унищожителя и сега трябвало да се срещнат с него. Обаче милостиво за всички, които с вяра поставили кръвта на агнето, по стълбовете на вратите си, на Сатана не било позволено да влезе в тези домове.

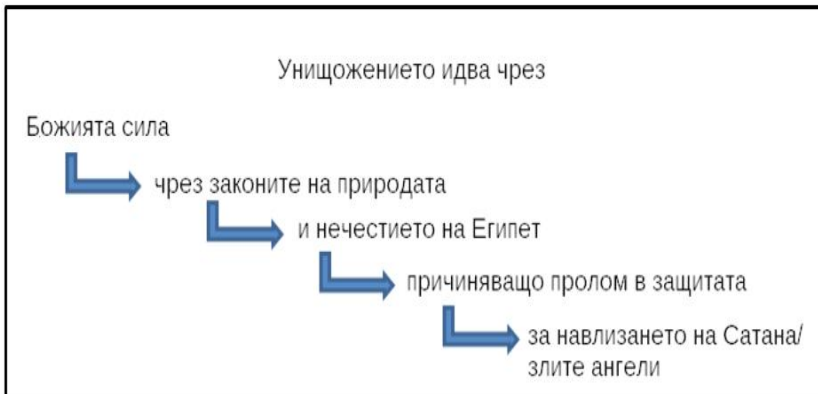
Защото ГОСПОД ще мине, за да порази египтяните, и когато види кръвта на горния праг и на двата стълба на вратата, ГОСПОД ще отминне вратата и **няма да остави погубителя да влезе в къщите ви, за да ви порази.** Изх. 12:23

Отново си напомняме – кой е унищожителят?

Техният цар е ангелът на бездната; името му на еврейски е Абадон, а на гръцки, Аполион— Унищожителят. Откр. 9:11 (Нов буквален превод)

Нито роптайте, както роптаха някои от тях, и бяха унищожени от унищожителя. [отровна змия] 1 Кор. 10:10

Принуждавайки Бог да оттегли защитата Си, злите ангели могли безпрепятствено да вършат делото Си, доколкото Той позволявал. Всички първородни на Египет измрели, предвещавайки смъртта на Христос. В десетте язви над Египет, Христовият кръст бил издигнат високо, разкривайки, използването на Божията сила за предизвикване на унищожение, чрез законите на природата, в отговор на нечестие то на египтяните. То е което е причинило пролом в оградата, позволявайки на

Сатана и неговите ангели да влязат и да унищожават. Това унищожение можело да бъде извършено само чрез мъчението и страданието на Христос, Който бил заклан от основаването на света, чрез всеки акт, който унищожителят налагал върху хората. Сатанинската омраза спрямо Божия образ в човека го кара да гуляе с наслада всеки път, когато и където може да убие хора.

Колко много е тържествувал Сатана в разрухата на Египет, и в страданията, които причинил на Христос и на Отец! Дясната ръка на Бога била направена прокажена и скипърът Му се превърнал в змия. Ако можем да видим през жабешката слуз, лъжите, които Сатана изговаря чрез тези язви, тогава виждаме страданията на Бог и Неговия Син; кръстът на Христос е издигнат и в това издигане виждаме змията такава каквато е – убиец и лъжец, от самото начало (Йоан 8:44). Кръстът ни разкрива нечестивостта на Сатана и дълготърпението на нашия Бог, Който Му позволил да упражнява свободната си воля, за Негова собствена сметка.

Нашето схващане, че язвите са от Бог, Който използва сила, за да принуди фараона да пусне Израил, разкрива колко закоравяло е човешкото сърце

и колко малко е разбран любящия характер на нашия небесен Баща. Бог не желае да загине никой, но всички да дойдат до покаяние и да приемат защитата на Неговата събота, заповеди и постановления.

Нека се отвърнем от греховете си и да дойдем при Христос, за да не Го разпъваме отново, чрез греховните си действия, а по-скоро ние да бъдем разпъвани в Него всеки ден и да бъдем възкресявани за един нов живот, чрез силата на Неговото възкресение. Можем ли да видим в язвите проповедта на Христовия кръст и големите Му страдания в позволенieto Сатана да унищожи египтяните? Виждате ли една нежна картина на Бог, който е направил всичко по силите си, за да ги спаси?

“Колко дълбока е любовта на Отец към нас. Колко обширна, отвъд всяка мярка. Да даде Своя единствен Син, съсипвайки Своето съкровище.”

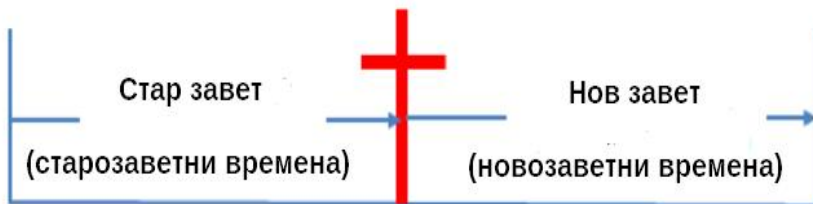
Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли. Ис. 55:8-9

21. Вечният завет и Служението на смъртта

Старият завет е пълен с истории за крайно насилие, което изглежда, че се извършва както от Божиите последователи, така и директно от самия Бог. Ние не бихме прочели много от тези истории на децата ни, от страх, че ще ги изплашим. Старият завет изглежда доста притеснителен за християнството, което се опитва да проповядва за милостта и любовта на Бога, чрез историята за Исус.

Един от начините, чрез който християните са се опитвали да обяснят насилието, което изглежда, че идва от Бога в Стария завет е чрез схващане за Нов и Стар завет. Много християни учат, че Старият завет се отнася за тази част на Библията, т. е. периода преди Исус да дойде на тази земя и да умре на кръста. Това било една епоха на закона, в която трябва да “слушаш и да живееш” или да си непослушен и да умреш. Има също едно разбиране за това, че хората в старозаветни времена са били доста примитивни в своето мислене и не са могли да разбират езика на насилието при справянето с кризисни ситуации.

В контраст с това, на новозаветните времена се гледа като на една епоха на благодат. Любовта на Бога сега е разкрита в Христос и дарът на Светия Дух, който дошъл по това време, позволява на хората да преживеят Евангелието. Онези в старозаветните времена са могли само да мечтаят за една бъдеща реалност на Евангелие, което е отвъд техния обсег. Някои читатели на Писанието са възприемали това, като един Бог, който се опитва да направи определени неща по начин само, за да види, че не се получава, а след това опитва с по-любящ подход. Други представят ситуацията така: Бог просто е правел най-доброто, което е можел при обстоятелствата до идването на Месия. Това само повдига въпроса: защо се е изисквало толкова много време, за да може Христос да дойде на света? Някои смятат, че би било по-добре да Го изпрати по-рано, за да въведе по-скоро любещия подход.

Този подход към Стария и Новия завет представя два противоположни принципа за спасителния план. Старият завет се фокусира върху задействието на Закона, докато Новият завет се фокусира върху милостта. Поставянето на двата принципа *в различни епохи на световната история* подсигурява това, заветите да бъдат разбирани като противопоставящи се един на друг. Но когато тези два принципа са *поставени заедно и в една последователност на личното преживяване*, те разкриват един красив божествен модел на възстановяване.

Въпреки че тази тема може да изглежда малко досадна и неуместна към темата за Божия характер, когато бъде разбрана, ще се види, че тя играе жизнено важна роля в отключването на много пасаж, които изглежда да показват Бог, като жесток и зъл в Своите действия.

Нека вземем за пример ситуацията на една личност, която има някаква степен на анормален растеж при една от костите. При посещение при лекаря, пациентът е информиран, че докторът трябва да счупи костта и да я нагласи така, че да расте по правилен начин. Какво би станало, ако докторът проведе само първата част на лечебния процес? Какво би се случило, ако той само строшеше костта, а след това я остави? Докторът би бил сметнат за един ужасно некомпетентен медик. Помислете за друг пациент, който посещава зъболекар поради нарастващо усещане за болка в устата. Зъболекарят разкрива сериозен случай на болен зъб. Със съгласието на пациента той започва да пили зъба, подготвяйки го за възстановяване. На моменти пациентът може да преживее значителна болка при този процес. Ами ако зъболекарят реши да свърши само първата част на работата? Ако само изпили развалената част от зъба и остави пациента да си върви у дома, незащитеният зъб само ще продължи да причинява болка. По този начин зъболекарят би бил сметнат за нехаен, *защото е извършил само първата част от възстановителния процес.*

Нека видим какво е написано в Библията. Обърнете специално внимание на употребата на думата *и*, когато е подчертана. Това показва двете действия, като първото и второто се извършват заедно в последователност, а не едното или другото:

Вижте сега, че Аз, Аз съм и освен Мен няма бог. **Аз умъртвявам и Аз съживявам, Аз нананявам и Аз изцелявам** и няма кой да избавя от ръката Ми! Вт. 32:39

ГОСПОД умъртвява и съживява; свежда в Шеол и извежда. ГОСПОД осиромашава и обогатява, смирява и възвишава. 1 Царе 2:6-7

време за убиване и време за изцеляване; време за събаряне и време за градене; време за плачене и време за смеене; време за жалеене и време за танцуване; време за хвърляне на камъни и време за събиране на камъни; време за прегръщане и време за въздържане от прегръщане; Екл. 3:3-5

който ни направи способни да бъдем служители на нов завет – не на буквата, а на Духа; защото буквата убива, а **[и]** Духът оживотворява. 2 Кор. 3:6

Във всички тези случаи Библията разкрива един двустепенен процес. Първо има диагноза за обхвата на проблема и разкриване на това колко болезнен е той. След това се осигурява лечението и възстановяването. Ето как функционират заветите в живота на всяка личност. Стиховете във 2 Кор. 3:6 свързват процеса на убиващата буква с процеса на давания от Духа живот с гръцката дума де [Гр. 1161], която може да бъде преведена като *и*. Конкорданса на Стронг обяснява, че това е една първична частица, която може да бъде или с “противопоставящ или непрекъснат” смисъл. Случаят с двата завета е както противопоставящ, така и непрекъснат. Действието на първия завет е противопоставящо се на втория завет, защото той изобличава и разбива, докато вторият завет възстановява и изгражда. Непрекъснато е във факта, че вторият завет следва първия или продължава след него. Нека разгледаме този процес така, както е обяснен от Павел в живота на Авраам:

Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. Гал. 4:22-26

Бог обещал да даде син на Авраам. Проблемът бил, че на Авраам му липсвала вяра в Бога. Не осъзнавал колко голям бил проблемът му, докато

той и жена му не се оказали неспособни да имат дете. Това преживяване било част от диагностичния проблем. Господ допуснал забавяне раждането на детето, за да позволи отсъствието на вяра у Авраам и Сара да бъде разкрита. Този процес е изключително важен, за да може да се получи възстановяването. Пълният обхват на проблема трябва да бъде разрит, за да се стигне до цялостно възстановяване. Вместо да чака Господ, Авраам се подчинил на предложението на своята съпруга да вземе слугинята ѝ, за да добие дете чрез нея (Бит. 16:1, 2).

Първоначално, когато Агар родила Исмаил, това изглеждало като съвършеното разрешение, но нещата бързо се усложнили. Липсата на вяра при Авраам донесла семената на конфликт в дома му. Този конфликт продължава и до днес, с враждебните чувства между евреи и мюсюлмани. Тази история разкрива обхвата на това, как липсата на вяра може да има такива ужасни последици. Господ е трябвало да позволи това да се случи, за да разкрие липсата на вяра. Тъжната част в този процес била, че Сара и Авраам намекнали, че грешката била в Господ, заради това че е забавил изпълнението на обещанието да им даде дете:

И Сарая каза на Аврам: Ето, **ГОСПОД** заключи **утробата ми, да не раждам**, затова влез при слугинята ми, може би ще придобия дете чрез нея. И Аврам послуша това, което каза Сарая. Бит. 16:2

И Бог каза на Авраам: Не наричай вече Сарая жена си Сарая; а Сара да бъде името ѝ. Аз ще я благословя, и ще ти дам и син от нея. И ще я благословя, и тя ще стане майка на народи; царе на народи ще произлязат от нея. **Тогава Авраам падна на лицето си и се засмя, и каза в сърцето си: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И деветдесетгодишната Сара ли ще роди? И Авраам каза на Бога: Дано Исмаил да е жив пред Теб!** Бит. 17:15-18

Всички тези събития разкривали обхвата на проблема с Авраам и Сара. Липсата им на вяра постепенно се разкривала. Павел показва, че връзката на Авраам с двете жени (Сара и Агар) илюстрира истината, как работят двата завета. Авраам бил женен за две жени. Агар първа родила дете, но това причинило толкова много болка на Авраам, че бил принуден да изгони Агар и сина ѝ. Болката в този процес показала на Авраам страданието, което причинила неговата липса на вяра. Тогава Авраам вече можел да се придвижи напълно към преживяването на Новия завет. Това бил един двустепенен процес, с известно застъпване между двата завета, тъй като имало период, когато и двамата сина живеели в един и

същ дом. Посредством изпита на принасянето на неговия син Исаак, Авраам най-накрая бил направен способен да стигне до Новия завет. Вярата му в Господ вече била непоклатима. Съвършенството на неговата вяра довело до вътрешното му възстановяване, което Бог желаел от самото начало.

За да извърши това възстановително дело, Господ трябвало да позволи на процеса на изобличаване на Авраамовото заболяване, на липса на вяра, да се развие във времето, за да може да го излекува. Господ позволил събитията да се разиграят, за да убият стария начин на мислене на Авраам и да го възкреси в сигурността на правдата чрез вяра.

В предишните две глави обсъждахме принципа на огледалото. Огледалото е един инструмент, използван от зъболекарите, за да ни покаже проблемите, които съществуват в устата ни. Докторите използват като инструмент рентгена, за да ни покажат проблемите, които съществуват на места, където не може да се вижда с невъоръжено око. Законът на Бога действа като инструмент - едно огледало, което разкрива обхвата на греховното ни заболяване. Това огледало е инструмента, който ни води при Христос, ако приемем диагнозата:

Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра. Гал. 3:24

Грехът е един проблем, който започва в плътския ум. За да поправи този проблем, нашият небесен Баща трябва да ни разкрие нашето фалшиво мислене. Това дело се извършва чрез закона. Проблемът е, че при повечето хора, това откровение за нашата лошотия ги кара да проектират разкритото, обратно към Бога.

Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си. Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, **той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото**, понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил. Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, който не е забравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде блажен в това, което прави. Яков 1:22-25

Какво означава да бъдеш слушател на словото, но не и изпълнител? Съвършен пример на това се намира в историята за израилтяните, когато

дошли до Синайската планина. Бог обещал да направи много неща за тях, но те всъщност не слушали внимателно. Вместо да приемат това, което Той им обещал, те Му казали, че те щели да правят това което *Той* бил казал че ще направи за тях.

Вие видяхте какво направих на египтяните, а вас носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си. И сега, ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. **И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ.** Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове. И така, Мойсей дойде и повика старейшините на народа, и представи пред тях всички тези думи, които ГОСПОД му беше заповядал. **И целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което ГОСПОД е казал, ще направим.** И Мойсей отнесе на ГОСПОДА думите на народа.
Иzx. 19:4-8

Бог, всъщност бил казал, че ще им даде благодат, за да Му се подчиняват в дух и истина. Послушание означавало просто да се доверят на Бога, че ще ги направи Негови царе и свещеници. Послушанието трябвало да се разбира не, като те да направят нещо за Бога, а като доверие, че Бог ще направи нещо за тях. За съжаление Израил превърнал Божието обещание в нещо, което те биха могли да направят за Него и по този начин да имат заслуги за това.

Това е процесът, който Библията официално нарича Стар завет. Това събитие показва, по формален начин, неспособността на човека действително да чува Бог и да се доверява на това, което Той казва:

Защото, ако онзи първи завет е бил без недостатък, Бог не би търсил място за втори. Но като ги укорява, казва: “Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча с израилевия дом и с юдовия дом нов завет: не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от египетската земя; защото те не останаха в завета Ми и аз не се погрижих повече за тях, казва Господ. Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ. Евр. 8:7-10

Господ знаел, че Израил няма да го слуша внимателно и че Израил ще се опита по-скоро да извърши сам онова, което Той бил обещал да извърши за тях. Това е част от процеса на възпитателя, да доведе човека при Христос:

Така че законът стана за нас възпитател, *за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез вяра. Но след идването на вярата не сме вече под ръководството на възпитател.* Галатяни 3:24-25

Бог знаел, че Израил не можел да спази своите обещания към Него. Но ги оставил да опитат, така че след неуспеха, все още да имат избор да се откажат от своите усилия и да Му се доверят да изпълни това, което Той е обещал.

Както показахме, по-рано, в историята за Авраам и Сара, проблемът, който имаме като хора е, че когато Господ започне да ни разкрива нашата греховност, естествения ни ум прехвърля проблема обратно към Него. Сара заявила, че Господ не ѝ дава да има бебе. Тя намекнала, че вината за това да не вървят нещата е Негова. Когато Господ попитал Адам дали е ял от плода на дървото, Адам насочил вината обратно към Бога:

А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? И човекът каза: **Жената, която Ти си ми дал с мен, тя ми даде от дървото и ядох.** Бит. 3:11-12

Този проблем, на проектирането на собствените ни недостатъци върху Бог, повлиява драстично начина, по който четем и тълкуваме Библията. Библията ни предупреждава за плътското ни състояние и разкрива, че мислите и намеренията на сърцата ни са егоистични, измамни, унищожителни и убийствени:

Както е писано: **“Няма праведен нито един, няма никой разумен, няма кой да търси Бога.** Всички се отклониха, заедно станаха негодни, няма кой да върши добро, няма нито един.” “Гроб отворен е гърлото им, с езиките си мамят.” “Аспидова отрова има под устните им.” „Техните уста са пълни с проклетие и горчивина.” **“Краката им са бързи да проливат кръв, опустошение и разорение е в пътищата им** и те не са познали пътя на мира.” “Пред очите им няма страх от Бога.” Римл. 3:10-18

Реалността на нашето естество била поставена в славен контраст с живота на Исус. Любовта и милостта, които Той показал към враговете Си и Неговата търпелива и изпълнена с грижа служба, напълно осъждат нашата себичност. Вместо да се покаят, човешките сърца проектират тези плътски качества обратно към Бога, за да оправдаят своята собствена греховност. Както цитирахме от Яков, естественият човек прочита Словото на Бога и вижда собственото си естествено лице:

Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, той **прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото;**
Яков 1:23

Господ действа като доктор или зъболекар в опита си да ни покаже обхвата на проблема, но това не е достатъчно за нас, защото ние няма да повярваме, че проблемът е смъртоносен. Ако пък го повярваме, смятаме, че може би има друго лечение, което е по-приятно от онова, което Той ни предлага – някакво болкоуспокояващо за времетраенето на живота ни, например, би било адекватно. Но не може да се заобиколи факта, че грехът никога не дава мир, защото “няма мир, казва Господ, за нечестивия”, нито за плътта, нито за обладанията от демони, и затова Бог трябва да ни позволи да бъдем ужилени от жилото на последиците на греховните ни действия, за да можем да осъзнаем, че “каквото не е от вряа е грях” (Исаия 48:22, Римляни 14:23).

Със страдание Той многократно наблюдава как човек минава през старозаветните движения за спасение, чрез собствените си начини, умолявайки ни да признаем, че с проблема можем да се справим само като позволим на Христос да работи в сърцата ни. И все пак, ние отказваме да приемем, че болезнените последици са резултат от действията на собствената ни плътска природа, които биха били много по-лоши, ако не бяха въздържани от нежното наглеждане на един любящ Баща, Който цели да преобърне това наказание да работи в наша полза. Вместо това ние се изкушаваме да Го обвиняваме, че има жесток характер, че се отнася неправилно към нас и че произволно позволява на болката да ни връхлита. Хората са измислили изключително хитри начини да проектират собственото си низко поведение, обратно върху Бога. Както казва Писанието:

Сърцето е измамно повече от всичко и е безсилно; кой може да го познае? Ер. 17:9

Ти направи това, а Аз премълчах, и **ти помисли, че Аз съм съвсем като теб**. Но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти. Пс. 50:21

За съжаление, от падението на човечеството, по природа, сърцата ни са измамни и убийствени. Когато естественият човек чете Библията, той проектира тези зли качества върху Бога. Когато Бог е възприеман като жесток и тираничен от читателя, това служи за едно пълно разкриване и нарастване на семената, които вече са съществували в сърцето му. Както обяснява Павел:

Но грехът, като използва възможността чрез заповедта, произведе в мен всякакво пожелание; защото без закон грехът е мъртъв. И аз някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът оживя, а пък аз умрях; и самата заповед, дадена за живот, ми се оказа за смърт. Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра. Тогава това ли, което е добро, стана смърт за мен? Да не бъде! Но грехът, за да се показва, че е грях, ми причини смърт чрез това добро нещо, така че чрез заповедта грехът да стане много по-греховен. Римл. 7:8-13

Хората използват историите на Стария завет, които изглежда казват, че Бог унищожаваше и убиваше, за да потвърдят собствената си убийствена природа. Библията е написана внимателно, за да позволи на хората напълно да разкрият какво има в сърцата им. Животът на Исус на земята ни показва точно какъв е Бог. Исус никога не убил никого, но вместо да гледат към това съвършено огледало на Божията любов, хората избират да четат Стария завет, като слушатели на словото и виждат само своето собствено лице в това, което смятат, че е лицето на Бог.

А ние всички, с открито лице, **гледайки като в огледало Господната слава**, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. 2 Кор. 3:18

Славата на Господ е пълният характер на Отец така, както е разкрит в живота на Исус на Земята:

Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша. Йоан 17:4

Славата на Бога е Неговият характер, както Той ни казва:

Тогава Мойсей каза: Моля Те, **покажи ми славата Си...** Изх. 34:5

И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен... Изх. 33:18; 34:5, 6

Когато четете Библията през огледалото на славата, или характера на Исус, в Стария завет виждате нещо, напълно различно от това, което прочитате чрез огледалото на естественото си сърце. Но как е възможно да се види славата на Господ Исус в огледало? Не би ли трябвало да виждаме себе си в огледалото? Как виждаме Христос?

на които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е **Христос във вас, надеждата на славата.** Кол. 1:27

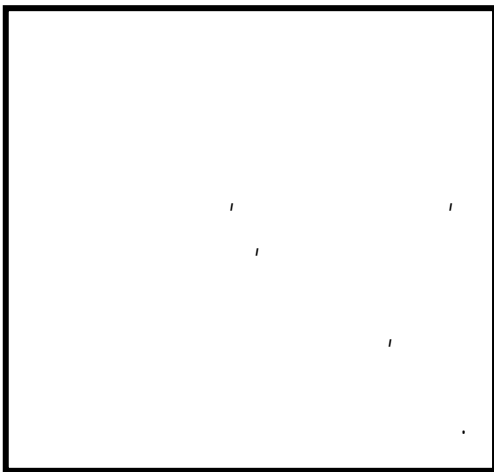
Когато идваме в Новия завет, ние сме родени отново и Христос започва да се разкрива в сърцата ни. Това, което виждаме като отражение в огледалото, започва да се променя, защото там започваме все повече да виждаме Христос, а не нашето мислене за Бога. Когато видим Христос в огледалото, целият ни начин за прочитане на Библията започва да се променя. Както споменахме в 18-та глава, относно ясните твърдения, ние веднага започваме да виждаме много привидни противоречия, които на пръв поглед не са лесни за разрешаване. Това е доказателство за един процес на преход от старозаветното към новозаветното преживяване. Очите ни започват да променят начина, по който четем:

А Той хвана слепия за ръка и го изведе вън от селото; и като плюна на очите му, положи на него ръце и го попита: Виждаш ли нещо? А той, като повдигна очи, каза: Виждам хората; защото виждам неща като дървета, които ходят. После пак положи ръце на очите му и той втренчи очите си, оздравя и виждаше всичко ясно. Марко 8:23-25

Първоначално виждаме хората като ходещи дървета, но когато Господ постави ръцете Си на очите ни, започваме да виждаме нещата така, както Той ги вижда, и само каква красива картина се разкрива!

Ключът за всичко това е, че делото на Стария завет е изключително важно по отношение на това да ни накара да търсим истинското лекарство в Христос. Старият завет, чрез Закона ни показва колко сме лоши, за да може да побегнем към Христос и да бъдем излекувани в Новия завет. Тези два процеса са винаги заедно и се осъществяват в живота на всяка личност, която идва при Господ. Това днес е същият процес, както е бил при Адам, Ной, Авраам и Мойсей.

Опитът, да се разделя този процес в две стъпки, представя Бог в Стария завет просто като един, който троши кости и пили зъби, без никакво лекарство за тях. Това прави Бог да изглежда груб и жесток. И още по-лошо от това е, че хората, представящи Евангелието днес, често учат: „просто вярвай в Исус“ и не се притеснявай за деформираните си кости и развалени зъби. Това Евангелие само би оставило Исус да запълни празнините ви, без да почисти развалата. Това отделяне на двете стъпки в живота на един човек, прави Бог да изглежда груб в Стария завет и мек и компромисен в Новия завет.

Най-голямото нещастие от неразбирането на този двустепенен процес по правилен начин е, че когато Бог позволява на нещата да се развият, за да разкрие греха в онези, които се опитва да спаси, тези греховни прояви са приписвани на Него като Негово желание:

А освен това **дойде и законът, за да се умножи прегрешението**. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; Римл. 5:20

Когато законът влиза в сърцата и умовете ни, това прави грехът в хората да изобилства и да става по-видим. Тогава хората са поканени да се обърнат към Христос и да получат лекарството.

А когато Той дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд:
Йоан 16:8

Грешникът, убеден за грях, вече е направен способен да приеме с вяра Неговата правда – правдата на Христос, подготвяща го за вечен съд.

Сега стигаме до една изключително важна за разбиране идея, свързана с проумяването на целия този процес. Когато човека е в своето естествено състояние на ума, Божиите изрази към него говорят за това, което е в сърцето му. Бог се опитва да разкрие намеренията и мотивите на човешкото сърце. По един любящ начин Бог желае да разкрие, да изобличи, онези неща, които самият човек не съзнава, че съществуват у него:

И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. Когато работиш земята тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята.

Битие 4:11-12

В тези стихове Бог разкривал на Каин какво има в него. Каин донесъл проклятие на земята чрез греха си. Убийството, което извършил, унищожило чувството му за достойнство и го превърнало в пропаднал човек. Тези думи били изречени, не за да унищожат Каин, а за да може той да осъзнае своето състояние, да се обърне към Бога и да получи прощение. Как реагира Каин на това?

А Каин рече на Господа: Наказанието ми е толкова тежко, щото не мога да го понеса. Ето, гониш ме днес от лицето на тая земя; ще съм скрит от Твоето лице, и ще бъда бежанец и скитник на земята; и тъй всеки който ме намери, ще ме убие. Битие 4:13-14

Вместо да приеме диагнозата, като реалност за своето състояние, Каин проектирал обвинението обратно към Бога. Той отказал да се покае за това, че е убил брат си и затова не можел да намери мир. Вината за убийството на брат му тегнела върху него ден и нощ, карайки го да бяга постоянно в ума си, като бежанец. Понякога Бог издава заповеди, които

отразяват мисленето на човека, за да могат да се изявят в решение и по този начин да разкрият какво има в сърцето му. Когато Израил искал да съгледа земята, Бог издал заповед да отидат и да го направят. Резултатът бил, че 10 от 12-те съгледвачи се върнали с доклад на неверие:

Тогава всички вие дойдохте при мен и казахте: Да изпратим мъже пред нас, за да разузнаят за нас земята и да ни донесат известие за пътя, по който трябва да се изкачим, и за градовете, в които ще влезем. И това беше добро в очите ми и аз взех дванадесет мъже от вас, по един мъж от всяко племе. Вт. 1:22-23

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Изпрати мъже, за да разузнаят ханаанската земя, която Аз давам на израилевите синове! Да изпратите по един мъж от всяко племе на бащите им и всеки да е първенец между тях. Числа 13:1-2

Причината, поради която хората поискали да съгледат земята, била липсата на вяра в думите на Бога. Господ искал да им помогне да видят, че им липсва вяра и затова Той просто отразил обратно към тях мислите им и издал тяхната собствена заповед за нещо, което те вече имали в сърцата си – да изследват земята, за да се подготвят да я завземат със силата на собствените си ръце.

Повтаряме идеята: когато Бог има работа с хора в Стария завет или в естествено състояние, заповедите, които Той издава в конфликт с живота на Исус на земята, доказват действието на Божественото огледало. Те са отразените мисли на хората, за да накарат нечестият им да се умножи. Това не са мислите или желанията на Бога. Това е идеята, която повечето читатели на Библията объркват и затова се заблуждават.

Да вземем случая с Валаам. Бог казва на Валаам да не отива и да не проклина Израил. Първоначално Валаам слушал Бога, но когато хората на Валак се върнали и му обещали голяма почит, той започнал да се колебае и казал на хората да останат:

И Бог дойде при Валаам през нощта и му каза: Щом са дошли мъжете да те повикат, стани и иди с тях; но само онова, което ти кажа, него да направиш. Затова Валаам стана на сутринта, оседла магарицата си и отиде с моавските първенци. Числа 22:20, 21

Тази заповед била едно отражение на желанието на Валаам да отиде. Господ изговорил обратно към него желанието му, за да може да види себе си. Ако не разбираме този заветен процес, следващите стихове няма да имат въобще никакъв смисъл:

Но Божият гняв пламна, затова че отиде, и Ангелът ГОСПОДЕН застана на пътя пред Валаам, за да му се съпротиви; а той яздеше на магарицата си и двамата му слуги бяха с него. Числа 22:22

Припомняме, че еврейската дума *гняв*, тук може да бъде преведена, като *наскърбен*. Господ бил наскърбен, че Валаам избрал да отиде с хората, и изпратил ангела си да го предупреди. Валаам изглежда разбрал, че трябва да се върне у дома, но една малка дума издава какво има в сърцето му – ако:

Тогава Валаам каза на Ангела ГОСПОДЕН: Съгреших, защото не знаех, че ти стоеше на пътя против мен. И сега, ако това е зло в очите ти, аз ще се върна. Числа 22:34

Валаам знаел, че това не била Господната воля. Целият епизод с магарето и ангела на Господ показвал ясно, че това, което правел, е грешно. Той дори признал греха си, но казал: „АКО искаш да се върна, тогава ще се върна“. Господ трябвало да му говори обратно в огледалото.

А Ангелът ГОСПОДЕН каза на Валаам: Иди с мъжете; но само словото, което ти кажа, него да говориш! И така, Валаам отиде с първенците на Валак. Числа 22:35

Заповедите на Бога към Валаам, според които трябвало да отиде при Валак, са отражение на неговото собствено мислене, защото Валаам е в Стария завет. Когато Бог вижда, че хората са решени да следват определен курс, Той не желае да ги ограничава против собствената им воля:

Но те не послушаха и не приклониха ухото си, а закоравиха врата си, за да не слушат и да не приемат наставление. Еремия 17:23

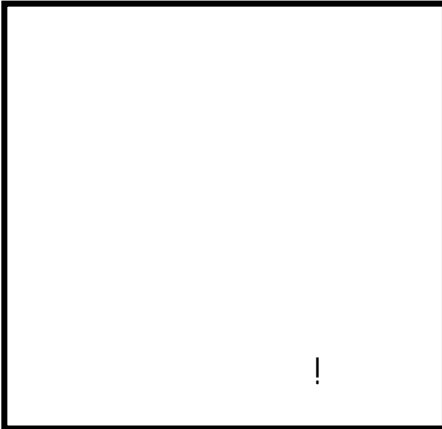
Той им дава свобода да правят каквото желаят. Това позволява на семето на греха да расте, за да може грехът да изобилства. Когато грехът изобилства, идва отново възможност за покаяние и за избиране на правилния път, за да може благодатта да изобилства още повече.

Помислете отново за примера, когато Израил искал да има цар. Бог ги предупредил срещу това, но те проявили инат. Затова Бог им дал цар, точно според тяхното желание. Божията воля не била да направи това, но в огледалото на собственото им желание Той им позволил да имат техния земен цар.

По времето на Моисей Бог казал на Израил, че ханаанците ще бъдат изгонени със стършели. Нищо не било споменато за тяхното убиване и унищожаване. Но израилтяните разкрили своите убийствени желания в Числа 21-ва глава:

А арадският цар, ханаанецът, който живееше на юг, чу, че Израил идва по пътя за Атарим, и се би против Израил, и отведе от него пленници. **И Израил направи обрек на ГОСПОДА, като каза: Ако наистина предадеш този народ в ръката ми, ще изпълня проклятието над градовете им.**

И ГОСПОД послуша гласа на Израил и му предаде ханаанците и изпълни проклятието над тях и градовете им. И мястото се нарече Хорма.
Числа 21:1-3

Бог се вслушал в желанието им да убиват други народи и така в бъдеще щял отново и отново да отразява в огледални заповеди към тях убийствените им желания към враговете:

Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение, а ще си натрупат учители по своите страсти, за да им гъделичкат ушите; 2 Тимотей 4:3

Ако не разбирате двустепенния процес на заветите, ще приписвате изобличаването на човешката греховност на характера на самия Бог! Това е бил един от най-големите недостатъци на човека в прочита на Писанията през столетията; неспособността да се демаскира естествената склонност на човека да проектира убийствения си дух на отмъстителност върху любещото лице на Бога.

Всяка личност, която изповядва Христос, като свой Спасител, трябва да приеме, че е виновна за смъртта на Божия Син. Тази истина разкрива факта, че хората по природа мразят Бог и Неговия Син. В опит да оправдаят този дух на омраза, проектират своите насилствени качества върху Бога и Го обявяват за най-големия убиец на човечеството. По този начин оправдават убийствения дух, който имат към онези, които презират и или запазват тайно, или открито признават своето желание да видят враговете си измъчвани и убивани в пламъците на пъкьла.

Понастоящем е започнал един призив да се боим от Бога и да Му отдадем слава. В постигането на по-добро разбиране на истинския характер на Бог, ние се отдалечаваме от страха от един потенциално отмъстителен Баща, към едно по-висше съществуване на любовта, предлагаща по-голямо благоговение, с по-дълбоко покаяние за това, че винаги сме обвинявали Бога погрешно:

В любовта няма страх, а съвършената любов изгонва страха, защото в страха има наказание, но който се страхува, не е станал съвършен в любовта. 1 Йоан 4:18

Една светлина започва да изгрява и сега се разкрива славата на Господ. Когато започнете истински да разбирате процеса на заветите, в плана на спасението, мрачните облаци, които бяха хвърлени, да обграждат и замъгляват характера на Бога, ще бъдат разпръснати в славната светлина на Неговото откровение.

След очертаването на тези принципи, сега имаме инструментите, необходими за проучването на някои много жестоки истории в Библията, за да видим в тях търпението, мъдростта, справедливостта, милостта и любовта на Бога.

22. Моисей – най-кроткият човек

А Мойсей беше много кротък човек, повече от всички хора, които бяха на земята. Числа 12:3

Израснал в епоха на поквара, робство, човешки жертвоприношения и война, описанието на Моисей в този стих изпъква като лъч светлина в един мрачен свят. Той бил много скромен и благороден човек. Той разкривал несебичната любов на Христос по начин, по който малцина преди или след него са го правили.

Когато погледнал към нечестията на хората, които бил призван да изведе от Египет, като издържал обвиненията срещу себе си, заедно с желанието им да го убият, Моисей все пак продължавал да се моли за тях. Макар че много читатели биха могли да си помислят, че израилтяните е трябвало да бъдат оставени да загинат, Моисей се молил: „Заличи моето име от книгата на живота, вместо тях”:

Тогава Мойсей се върна при ГОСПОДА и каза: Уви! Този народ извърши голям грях, че си направи богове от злато! Но сега, ако искаш, прости греха им, но ако не, моля Ти се, мен заличи от книгата Си, която си написал! Изх. 32:31-32

Лесно е да се прочете този пасаж и бързо да се продължи напред – но лесно ли е да предложиш вечния си живот за онези, които малко ги е грижа за теб, или които те мразят и дори се опитват да те убият? Единствените други сътворени същества, за които е записано, че лицата им сияят от славата на Бога, са ангелите. Този човек бил прекарал четиридесет години в пустинята, като се е грижел за овце, люлеел е агнета в ръцете си, водел ги е нежно и ги е защитавал от опасност. На Синай е прекарал четиридесет дни сам, в присъствието на Бога, общувайки с най-благодатния, нежен и любящ Спасител на хората. Моисей разбирал плана за спасението; усърдно се молел да може да види Божията слава и на него Бог разкрил характера Си: милостив, жалостив, дълготърпелив, изобилстващ с доброта и истина. Моисей дълго търпял лъжите и обидите срещу себе си. Пледирал пред Бога за живота на хората, които искали неговия пост. Не е чудно, че нашият Баща силно желаел да възкреси Моисей от гроба и да го вземе в небето, за да продължи това сладко общение, а също и, за да подпомага служението на Исус в спасителното дело.

С тази перспектива, заедно с принципите на предишната глава, ние се впускаме към някои истории, свързани с живота на Мойсей, в които има много жестокост:

И Мойсей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен! И всичките Левиеви синове се събраха при него. И той им каза: Така говори ГОСПОД, Израилевият Бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете напред и назад, от врата на врата през стана, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки съседа си! **И Левиевите синове направиха според думата на Мойсей и в този ден паднаха около три хиляди мъже от народа.** Изх. 32:26-28

Четири стиха след това Мойсей предлага да даде вечния си живот, ако не би било възможно грехът на Израил да бъде простен. Мойсей познавал великата любов и милост на Бога и все пак разбирал с ума си, че оскърбителният грях, който те били извършили, бил извършен с абсолютно предизвикателство и нечестие пред Бога. Какво било това нечестие? Това било поклонението на златното теле, едно от египетските божества.:

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Иди, слез, защото твоят народ, който си извел от египетската земя, се поквари. Бързо се отклониха от пътя, в който съм им заповядал да ходят; направиха си изляно теле, поклониха му се, пожертваха му и казаха: Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя! Изх. 32:7-8

Само четиридесет дни по-рано, целият Израил обещал да се покланя на истинския Бог и да Му бъде верен. След по-малко от шест седмици те танцували, пиели, участвали в един покварен гуляй и жертвали на безполезните божества на Египет.

Трябва да се върнем една стъпка назад в историята, за да добием по-всеобхватна представа за въпросните проблеми. Преди събитията с язвите, Господ бил обещал на израилтяните седем неща, в изпълнение на сключения с Авраам, Исаак и Яков завет. Тези обещания са записани в Изход 6:6-8:

- *Аз ще ви освободя от бремената на египтяните, и....;*
- *ще ви отърва от тяхното робство, и...;*
- *ще ви изкупя с простряна ръка, и с големи присъди: И...;*
- *ще ви взема за себе си като народ, и...;*

- *ще ви бъда Бог: и ще познаете, че Аз съм ГОСПОД вашият Бог, който ви извеждам изпод брежената на египтяните. И...;*
- *ще ви въведа в земята, за която се клех да я дам на Авраам, на Исаак и на Яков; и...;*
- *ще ви я дам за наследство: Аз съм ГОСПОД.*

Това била една покана за влизане във вечния завет. Всичко, което трябвало да направят, било да приемат и да повярват в тези обещания. Как отговорил Израил?

И Мойсей говори така на израилевите синове, но поради притеснението на душите си и поради жестокото си робуване **те не послушаха Мойсей**. Изх. 6:9

Те отказали да слушат и да приемат предложението. Защо да откажат едно такова прекрасно предложение?! Отговорът се намира в думите “поради жестокото им робуване.” Те обвинявали Господ за тежкото си положение и така отказали да Му вярват. Но робството можело да се припише само на тях. Много от тях били изоставили поклонението на истинския Бог, както по-късно станало ясно от поклонението им на златното теле. Те се били отказали от съботата и всичките защиты, свързани със заповедите на Бога. Вината била изцяло тяхна. Но вместо да изповядат греха си и с благодарност да приемат предложението, те избрали да проектират вината си върху самия Бог. Колко нечестиво е човешкото сърце! След като били избавени по чуден начин от всички онези векове на робство, те застанали предизвикателно, напълно отказвайки да се покаят и да приемат отговорността за тази криза.

Бог в Своята велика милост и любов избрал да ги избави, въпреки че голямото множество отказало да слуша. Едва когато застанали на отсрещния бряг на Червено море и видели всичките си преследвачи мъртви по брега, в помрачените им умове започнала да изгрява идеята, че са наистина свободни. Физическото робство било премахнато, но оковите на ума все още ги стягали здраво. Започнало мърморенето и оплакването:

И цялото общество на израилевите синове роптаеше против Мойсей и Аарон в пустинята. Израилевите синове им казаха: По-добре да бяхме умрели от ГОСПОДНАТА ръка в египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и ядохме хляб до насита;

защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад! Изх. 16:2-3

Тук е важно да се отбележи, че цялото събрание мърморело срещу Мойсей и Аарон. Всички те, от първия до последния, се оплаквали от решенията на Мойсей и Аарон, въпреки че могли да виждат облака през деня и огнения стълб през нощта, като осезаемо доказателство за божественото ръководство.

Този обвиняващ дух на мърморене е духът на Сатана. Той е обвинителят на братята и този дух владее цялото общество, по време на пътуването в пустинята. Спомняме си, че никой от израилтяните не бил приел седемте обещания на Бога, а по-скоро избрали да Го обвиняват за тяхното състояние на нещата. Тези малки изпитания били използвани от Бога, за да позволят на израилтяните да упражняват вяра, но вместо това те извадили на светло истинските чувства на сърцата си, за да покажат липсата им на благодарност и признателност. Никой от израилтяните не бил във вечния завет и никой от тях не бил изпълнен с Духа на Христос. Това става още по-очевидно в следващата глава:

След това цялото общество на израилевите синове тръгна от пустинята Син, като пътуванията им бяха според ГОСПОДНАТА заповед. И разположиха стан в Рафидим, където нямаше вода да пие народът. **Затова народът се караше с Мойсей** и казваше: **Дайте ни вода да прием!** А Мойсей им каза: **Защо се карате с мен? Защо изпитвате ГОСПОДА?** Но народът **беше ожаднял там за вода и народът ропташе против Мойсей, като казваше: Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни!** Изх. 17:1-4

Вместо да благодарят на Мойсей за това, че е допуснал Бог да го използва, за да ги изведе от Египет, хората го обвинили, че искал да ги убие и затова някои от тях възнамерявали да го убият с камъни.

Няма доказателство за предположение, че израилтяните някога са се покаяли за греховете си в тези неверни обвинения или за тяхното идолопоклонство в Египет. Те не били изпълнени с Божия Дух, а по-скоро били изпълнени с обвинителност, стремеж за търсене на удоволствия и дух, търсещ лесното. Ето в това състояние на ума израилтяните обещали на Бог

да Му бъдат послушни. Знаели, че Мойсей не бил направил всичките тези чудеса със собствената си сила. Обвиненията им срещу Мойсей били само едно отражение на техните първоначални обвинения срещу Бога (Изход 6:9) – негодували за робството си и обвинявали Бога за това. Това негодувание било в сърцата им, когато обещали да вършат всичко, което Бог им обещал.

Господ знаел, че не са изпълнени с Неговия Дух и че не са в състояние да спазят обещанието си. Той повикал Мойсей за четиридесет дни на планината, за да може да остави тези семена на негодуванието да се проявят. Израилтяните не знаели колко дълго Мойсей ще бъде на планината. Помислили си, че може да е умрял там и негодуванието им оживяло в поклонението на египетските божества.

Левитите, които били от същото племе като Мойсей, не участвали в поклонението на златното теле. Без покорното влияние на Светия Дух в сърцата си, Левитите биха могли да си мислят, че превъзхождат своите братя. Няма доказателства, Левитите да са били посветени на Бога. Те били мърморили срещу Мойсей и това е описано в Изход 16-та глава.

Били обещали да са послушни на Бога заедно с всички останали. Това означава, че са били в старозаветна нагласа на ума. Това е изключително важно при разбирането, защото, както беше показано в предишната глава – когато хората са в Стария завет, Бог им говори с езика на мислите на собствените им умове, за да направи така, че грехът да бъде по-пълно изобличен в грешника.

Тук е нужно да спрем и да размислим, за да сме сигурни, че четем внимателно как се случва Божия съд. То е записано директно в Божиите заповеди. Това е единственият начин, по който Бог изпълнява съд върху хората:

Да не си правиш кумир или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се покланяш, нито да им служиш, защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който **въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят**, а оказвам милост към хиляди поколения на онези, които Ме любят и спазват Моите заповеди. Изх. 20:4-6

Когато Мойсей поискал от Бог да му разкрие славата Си, Господ казал същото нещо, но по малко по-различен начин.

И ГОСПОД слезе в облака, застана там до него и провъзгласи Името ГОСПОД. ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен, **който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение.** Изх. 34:5-7

Какво означава *въздавам* (англ. посещавам) беззаконието на бащите върху децата на онези, които ме мразят? Първо нека изясним, че това идва върху поколенията, които продължават да мразят Бога. Да мразиш Бог означава да се съпротивляваш на Неговата защита. Така че въздаването на беззаконието е последица от греха, която сполетява грешника. Библията ни казва това многократно:

ГОСПОД се е изявил, Той извършва съд. **Безбожният се впримчва в делото на ръцете си.** Пс. 9:16

Затова и Аз, окото Ми няма да пощади, няма да пожаля. **Ще въздам пътя им върху главите им.** Ез. 9:10

Знаем, че израилтяните искали да използват мечове, за да поправят ситуациите. Преди Израил да дойде при Синай, те трябвало да се справят по един правилен начин с амаличаните:

А Мойсей каза на Иисус Навиев: Избери ни мъже и излез да се биеш с Амалик; аз ще застана утре на върха на хълма и ще държа Божия жезъл в ръката си. И Иисус направи, както му каза Мойсей, и се би с Амалик; а Мойсей, Аарон и Ор се изкачиха на върха на хълма. И когато Мойсей издигаше ръката си, надвиваше Израил, а когато отпускате ръката си, надвиваше Амалик. А когато ръцете на Мойсей натежаха, взеха камък и му подложиха и той седна на него. А Аарон и Ор, единият от едната страна, а другият от другата, подпираха ръцете му и така ръцете му се подкрепяха до залеза на слънцето. **Така Иисус победи Амалик и народа му с остро на меча.** Изх. 17:9-13

Не ни е казано дали Мойсей сам е решил да се бият с амаличаните, или му е било позволено от Бога да отрази обратно към израилтяните тяхното собствено мислене. Знаем обаче, че не е било Божието намерение израилтяните да убиват когото и да е, когато превземат Ханаан:

Ще изпратя моя ужас пред вас и ще създам паника сред всички народи, в чиито земи влизате. Ще направя всичките ви врагове да се обърнат и да бягат. Ще изпратя пред вас ужас да изгони евейците, ханаанците и хетейците. Изх. 23:27, 28 (Нов буквален превод)

Ако израилтяните били приели седемте обещания на Бога в завета, те щели да бъдат изпълнени с Неговия Дух. Ето какво се случва, когато Духът на Бога наистина изпълва някой човек:

И повдигнах очите си и видях, и ето, един мъж, облечен в лен, а кръстът му — опасан с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като хрисолит, а лицето му изглеждаше като светкавица и очите му — като огнени факли, а мишците и краката му бяха на вид като полиран бронз и гласът на думите му — като глас на множество. И само аз, Даниил, видях видението; **а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият.** Дан. 10:5-7

Това е естеството на божествената подкрепа на Духа, която щяла да им помогне. Нямало да е необходимо да правят каквото и да е. Враговете им или щели да изповядат греховете си и да се покаят, което и трябвало да направят, или щели да побягнат.

За съжаление, Израил нямал този Дух. Те били изпълнени с духа на мърморене и оплакване и затова нямали силата да накарат враговете си да бягат от тях. Какви възможности им били останали? Направили това, което знаели най-добре - извадили мечовете и започнали да убиват хора. Не може да има сладко усещане, докато си в близка битка с друго човешко същество и след това го наблюдаваш как пада на земята с измъчен поглед на лицето, задъхвайки се, докато лежи в кървава обезобразеност, крещи от агония, или дори когато безмълвно издъхва. Никога не бихте забравили един такъв образ. Всеки човек, който убива друг, не получава мирния Дух на Христос; той получава пресушения дух на един бежанец и скитник. В ума на такъв човек е отпечатан нечист образ – ужасният образ, причиняващ смърт чрез собствената си ръка, водещ до масово избиване

и кръвопролитие. Такава смърт след това се спуска по каскадата, за да повлияе бащи, майки, братя, сестри, съпрузи, съпруги, синове, дъщери, роднини, семейства и общества.

Библията ни казва, че Христос е свят, безобиден и непорочен. *Безобиден* означава такъв, който не наврежда:

Защото такъв първосвещеник ни трябваше: свят, невинен, непорочен (англ. безобиден), отделен от грешните и възвисен по-горе от небесата; Евр. 7:26

Не е възможно Духът на Христос да живее в човек, който отнема или унищожавя живот. Христос е възкресението и живота. Смъртта не може да съществува в Неговото непосредствено присъствие. Той възкресява от мъртвите, Той не умъртвява. Само хората могат да убиват, когато са плътски и със старозаветна нагласа на ума.

За да може Бог да покаже на хората какво има в сърцата им, когато са в Стария завет, Той ще отрази обратно към тях мисленето им, за да може грехът да изобилства. В огледалото Той им дава желаното от тях.

От друга страна, когато един човек е в Новия завет, той вижда нещо много различно. Ето какво направил Мойсей по-рано в тази глава, когато Господ го изпитвал:

И ГОСПОД каза още на Мойсей: Видях този народ, и ето, коравовратен народ е. И сега остави Ме, да пламне гневът Ми против тях и да ги изтребя, а теб ще направя велик народ. **Тогава Мойсей се помоли на ГОСПОДА, своя Бог, и каза: ГОСПОДИ, защо да пламне гневът Ти против Твоя народ, който си извел от египетската земя с голяма сила и мощна ръка?** Изх. 32:9-11

Мойсей бил изкушен да се откаже от израилтяните. Сатана със сигурност го е изкушавал да ги остави да си отидат в забвение и затова Господ изпитал Мойсей и отразил тези мисли, като заповед.

В Мойсей имало две семена, борещи се за господство, също както Исав и Яков се борели в утробата на Ревека. Тъй като Мойсей вече бил наблюдавал сладкия дух на Бога на планината и лицето му сияело с тази светлина, той изявил този красив характер и пледирал пред Бога да пожали израилтяните, които се отнасяли толкова зле с него. Победил семето на плътта и триумфирал. *Същият изпит сега дошъл и при Левитите. Те били в*

плътта, а не в Духа. Мислите им относно онези, които се били покланяли на златното теле и отказвали да се покаят били, че те трябва да умрат. Затова, чрез *Мойсей*, Господ отразил обратно към тях собственото им мислене. Господ трябвало да изкара наяве пред Левитите техните убийствени чувства. Ако тези чувства останели скрити, това щяло да причини много повече щети. В онази нощ, когато Левитите спели в шатрите си, умовете им били изпълнени с ужасните картини на мъже и жени, хладнокръвно посечени от тях. Това било желанието на сърцата им и Бог им го дал. Чрез греховното им желание Бог също докарал присъда върху онези, които отказвали да се покаят и позволявали достъп на Сатана до лагера, чрез пълния им бунт.

Нашият небесен Баща е всемъдър. Той работи с хората чрез двустепенния процес на заветите: първо, за да изобличи техния нечестив аз, за да могат да се обърнат към Христос и след това да бъдат спасени чрез Неговата правда, докато същевременно позволява на човешката греховност да се самоунищожи в присъдата.

Когато *Мойсей* бил изпитван от Господ, във връзка с отдръпването Му, да остави израилтяните да бъдат погълнати, ние виждаме новозаветния начин за откликване в такива ситуации. Когато Левитите получили инструкцията да убият нарушителите, те имали възможност да постъпят като *Мойсей*. Първо, те биха могли да изповядат своето мърморене срещу *Мойсей*, и глупостта си в стремежа да осъществят обещанията, които им бил дал Бог. Могли са също да изповядат своето негодувание от времето в Египет за това, че отказвали да приемат Новия завет. След това щели да бъдат изпълнени с Духа на Бога и нечестивите и бунтовните щели да побягнат за живота си или може би да се избият едни други в усилията си да избягат. *Мойсей* осигурил източника на модела за това, как да се справят с тези ситуации. Левитите биха могли да размислят за начина, по който *Мойсей* се е справил със ситуацията. Вместо да се покаят за своето мърморене, те избрали да се осланят на добрите си дела за това, че не са се поклонили пред златното теле. Избрали по-скоро да убиват другите, вместо да изповядат собствените си грехове.

С езика на Стария завет Господ изпратил вест до целия лагер, че идолопоклонството е абсолютно неприемливо. Господ им изпратил една вест така, както те я разбирали. Смъртта на три хиляди души поставила едно въздържашо влияние върху нечестивите сърца, но в крайна сметка това не помогнало дори на един от тези Левити; никой от тях не влязъл в обещаната земя. Всички те паднали в пустинята и умрели. От всички онези,

които напуснали Египет, само Халев и Исус Навин влезли в обещаната земя. Както казва Господ – Той въздал (англ. посетил) беззаконията на бащите върху децата на онези, които Го мразели. Левитите все още имали в себе си семената на негодуванието към Господ, но просто не го осъзнавали. Това става явно от неуспеха им да влязат в обещаната земя.

Поради светлината, която греела от лицето на Мойсей и желанието му да умре за онези, които го мразели, аз съм достатъчно уверен от Писанието, че Мойсей е разбирал принципа на огледалото. Както Господ се отнесъл към него по-рано, записано в тридесет и втора глава на Изход, така и на него било заповядано да се отнася към Левитите, както става ясно по-късно в главата. Същият изпит дошъл при всички, които не били склонили коляно пред златното теле.

Този принцип на огледалото се прилага по същия начин към много други истории в живота на Мойсей:

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред ГОСПОДА срещу слънцето, за да се отвърне от Израил яростният гняв на ГОСПОДА. И Мойсей каза на съдиите на Израил: Убийте всеки хората си, които са се привързали към Ваал-Фегор. Числа 25:4-5

Това е езика на огледалото. Тези действия не са в характера на Христос и следователно словото на Господ отразява мислите на хората, за да ги доведе до покаяние. Простият ключ за прочитане на тези истории е като бъдат сравнени с действията на Христос на земята. Исус обичал враговете си и никога не е убивал който и да е. Той спазва заповедите на Неговия Баща, Който казва: „Не убивай“. Следователно, онези заповеди са дадени в огледалото на собственото мислене на хората относно това как да се справят със ситуацията. Независимо от това дали Мойсей напълно го е разбирал или не, това не променя принципа на огледалото във връзка с това как Бог говори на една група хора в Стария завет.

Има една друга история в живота на Мойсей, която трябва да обмислим. Тя е малко по-различна. Това е историята за Корей, Датан и Авирон. Тя е важна, защото Корей бил от Левиевото племе – онези, които не преклонили коляно пред златното теле. Неговата история ни разказва какво е имало в сърцата на някои от онези, които били считани за праведни по времето на случая със златното теле:

А Корей, синът на Исаар, син на Каат, син на Леви, предприе, и с него Датан и Авирон, синовете на Елиав, и Он, синът на Фалет, Рувимови потомци, и се вдигнаха против Мойсей с двеста и петдесет мъже от израилевите синове, първенци на обществото, призованите на събранието, именити мъже. **Те се събраха против Мойсей и против Аарон и им казаха: *Стига ви толкова! Цялото общество е свято, всеки един от тях и ГОСПОД е сред тях. Защо вие се възвишавате над събранието на ГОСПОДА?*** А Мойсей, като чу това, падна на лицето си; и говори на Корей и на цялото му общество и каза: Утре ГОСПОД ще покаже *кои* са Негови и *кой* е *свят*, за да го остави да се приближи до Него. И когото Той избере, него ще остави да се приближи до Него. Направете така: вземете си кадилници, Корей и цялото ти общество, и утре сложете в тях огън и сложете отгоре тамян пред ГОСПОДА; и когото ГОСПОД избере, той ще бъде *свят*. *Стига ви толкова, левийци!* И Мойсей каза на Корей: Чуйте сега, вие, синове на Леви: ***Малко ли ви е това, че Израилевият Бог ви отдели от израилевото общество и ви направи да се приближавате при Него, за да вършите службата на ГОСПОДНАТА скиния и да стоите пред обществото, за да му служите; че направи теб и всичките ти братя, синовете на Леви, заедно с теб, да се приближавате при Него? И свещенството ли искате? Така че ти и цялото ти общество сте се събрали против ГОСПОДА — защото кой е Аарон, че да роптаете против него?*** Числа 16:1-11

Корей обвинил Мойсей в контролиращ дух и желание да се налага на хората. Разбира се, това обвинение проектира собствените му желания върху Мойсей. То разкривало чувствата на сърцето му. Корей посочил, че цялото събрание е свято и че Господ е всред тях. Защо казвал това?

Трябва да разгледаме събитията точно преди това. Дванадесетте съгледвачи се били върнали от Ханаан и десет от тях били дали лош доклад, на който израилтяните повярвали. Само Исус Навин и Халев изразили вяра, че Бог можел да ги въведе в обещаната земя. Реакцията на народа била, че се опитали да убият Халев и Исус Навин с камъни. В последствие Мойсей е изпитан по същия начин. Както преди – Господ предложил на Мойсей заместване, от един по-голям народ. Хората били толкова нечестиви, че трябва да е било голямо изкушение, да се поддадеш на желанието да се отървеш от тях:

И ГОСПОД каза на Мойсей: Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него? Ще го поразя с мор и ще го изстребя, а теб ще направя народ, по-голям и по-силен от него. Числа 14:11-12

Мойсей отново се застъпва за народа, отразявайки Христовия Дух, точно както искал Господ:

Но Мойсей каза на ГОСПОДА: Тогава египтяните ще чуят — защото Ти със силата Си си извел този народ отсред тях — и ще се каже на жителите на тази земя, които са чули, че Ти, ГОСПОДИ, си сред този народ и че Ти, ГОСПОДИ, се явяваш лице с лице, и че облакът Ти стои над него, и че Ти вървиш пред него в облачен стълб денем и в огнен стълб нощем. И ако убиеш този народ като един човек, тогава народите, които са чули за Теб, ще говорят и ще казват: Понеже ГОСПОД не можа да въведе този народ в земята, за която му се кле, затова го изкла в пустинята. И сега, моля Ти се, нека се възвеличи силата на Господа, както си говорил, като си казал: ГОСПОД е дълготърпелив и многомилостив, прощава беззаконие и престъпление, но никак не оставя ненаказан виновния, и въздава беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение. **Прости, моля Ти се, беззаконието на този народ според голямата Си милост и както си прощавал на този народ от Египет до тук.** Числа 14:13-19

Господ простил на израилтяните, което ги спасило от моменталното изтърпяване на последиците от техния греховен бунт. Вместо това Той върнал на хората техния съд, когато продължавали да казват, че Бог се опитвал да ги убие в пустинята.:

Кажете им: Жив съм аз, заявява ГОСПОД — **наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми!** Трупове ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен, нито един няма да влезе в земята, за която се кле да ви заселя в нея, освен Халев, сина на Ефоний, и Иисус, сина на Навий. Числа 14:28-30

Трябва да помним, че тази смъртна присъда не била с цел, просто народът да бъде унищожен - това било едно служение на смъртта, което било замислено така, че да ги доведе до покаяние. Ако те били приели

присъдата и били изповядали своето нечестие, *лак* щели да добият вечен живот, както Мойсей. Мойсей не влязъл в Ханаан, но получил вечен живот. Всички израилтяни можели да направят същото ако се били покаяли.

Когато Израил се срещнал със собственото си нечестие, Сатана подбудил Корей, Датан и Авирон. Те критикували ръководството на Мойсей и хвърлили върху него цялата вина за това, което се било случило, след излизането им от Египет. Чрез Мойсей Бог казал на народа, че са зли и че ще умрат. Целта на това била да бъдат доведени до покаяние, но вместо това те избрали да обвиняват Мойсей за провала. Обвиненията станали много лични:

Малко ли е това, че си ни извел от земя, в която текат мляко и мед, за да ни измориш в пустинята, а и на владетел ли искаш да се направиш над нас? При това ти не си ни довел в земя, където текат мляко и мед, нито пък си ни дал да наследим ниви и лозя. Ще извадиш ли очите на тези хора? Няма да дойдем! Тогава Мойсей се разгневи много и каза на ГОСПОДА: Не поглеждай благосклонно на приноса им! Аз не съм взел нито едно магаре от тях и на никого от тях не съм сторил зло! Числа 16:13-15

Мойсей бил обвинен, че прави себе си княз над тях, като се опитва да убие тези хора и да вземе притежанията им. Думата *разгневи* може да се преведе като *наскърби*. Мойсей бил направил толкова много за тези хора; дори бил предложил да се откаже от вечния си живот заради тях. Но почти цялото събрание приело лъжите и обвиненията на Корей, Датан и Авирон, вместо да се покаят за нечестивостта си. Това наистина наранило Мойсей. Той бил притиснат до самия ръб, чрез този изпит. Корей обединил цялото събрание срещу Мойсей и тогава Господ пристъпил:

Корей събра против тях и цялото общество пред входа на шатъра за срещане. И ГОСПОДНАТА слава се яви на цялото общество. Числа 16:19

Мойсей отново бил изпитан по отношение на това дали да остави всички хора да загинат или да пледира за тях:

И ГОСПОД говори на Мойсей и Аарон и каза: Отделете се отсред това общество, за да ги изтребя в един миг! А те паднаха на лицата си и казаха: О, Боже, Боже на духовете на всяка плът! Ако един

човек е съгрешил, ще се разгневиш ли на цялото общество? Числа 16:20-22

Мойсей отново останал верен и пледирал за народа. Какъв скъпоценен Дух обитавал в сърцето на Мойсей; толкова верен бил той в пледирането си за народа. Мойсей тогава говорил за един човек – Корей. Сега изпитът отишъл още по-дълбоко. Господ инструктирал Мойсей:

А ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Говори на обществото и им кажи: Отдръпнете се настрани от жилищата на Корей, Датан и Авирон! Тогава Мойсей стана и отиде при Датан и Авирон, а израилевите старейшини отидоха след него. И той говори на обществото и каза: Моля ви се, отстъпете от шатрите на тези безбожни мъже и не се допирайте до нищо тяхно, за да не погинете сред всичките им грехове! Числа 16:23-26

Тези мъже са на път да излязат напълно от защитата на Бога. Когато им била дадена заповедта да се отдалечат от шатрите си, те могли, дори тогава, да се покаят, но останали до края предизвикателни, бивайки управлявани от духа на Сатана. Сатана има контрол над тези мъже и сега трябва да намери начин да постави каузата за унищожаването им върху Бога:

И те се отдръпнаха настрани от жилищата на Корей, Датан и Авирон. А Датан и Авирон излязоха и застанаха при входовете на шатрите си с жените си и синовете си, и челядите си. И Мойсей каза: По това ще познаете, че ГОСПОД ме е изпратил да върша всички тези дела, и че не ги върша от себе си: ако тези умрат, както умират всички хора, или ако им се въздаде, както се въздава на всички хора, то ГОСПОД не ме е изпратил. Но **ако ГОСПОД направи нещо ново — ако земята отвори устата си и ги погълне с всичко, което е тяхно, и те слязат живи в Шеол — тогава ще познаете, че тези хора презряха ГОСПОДА. И когато той изговори всички тези думи, земята под тях се разпука; земята отвори устата си и погълна тях и домочадията им, всичките хора на Корей и целия им имот.** Те и всичко тяхно слязоха живи в Шеол, земята ги покри и те погинаха отсред събранието. Числа 16:27-33

Тези заговорници били поставили под въпрос правото на Мойсей да ги ръководи. Те го обвинили, че се опитва да направи себе си княз над тях.

Цялото събрание се обърнало срещу Мойсей, заради делото на Корей и неговите приближени. Нека внимателно погледнем още веднъж към това, което Мойсей казва:

И Мойсей каза: По това ще познаете, че ГОСПОД ме е изпратил да върша всички тези дела, и че не ги върша от себе си: **ако** тези умрат, както умират всички хора, или **ако** им се въздаде, както се въздава на всички хора, то ГОСПОД не ме е изпратил. Но **ако** ГОСПОД направи нещо ново — ако земята отвори устата си и ги погълне с всичко, което е тяхно, и те слязат живи в Шеол — тогава ще познаете, че тези хора презряха ГОСПОДА. Числа 16:28-30

Хората били свидетели на изобилни доказателства, че Господ ръководи Мойсей, чрез всичките неща, които се били случили в Египет, при Червеното море и при Синай. Имало изобилни доказателства, че Мойсей бил изпратен от Господ. Чудото, извършено от Господ, в контекста на поставената от Мойсей рамка, отговаряло на съмнението. Когато Исус бил запитан от Сатана, относно позицията Му, като Син на Бога, Той отказал да извърши чудо, в отговор на изкушението, свързано с “ако си...”:

И така, изкушителят дойде и Му каза: **Ако** си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: “Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.” Мат. 4:3-4

След всичко, което Мойсей бил направил, те всички го оставили и се разбягали, както направили учениците на Исус (Марко 14:50). Докато Мойсей страдал в плътта си, Сатана го призовал да слезе от този кръст. Той бил изкушен да призове чудо, за да поддържа своята позиция. Христос нито веднъж не отговорил на въпроса **ако**. Нито веднъж Той не апелирал за чудо, за да докаже Своята идентичност. Той напълно уповавал на това което Му бил казал Неговият Баща.

Йоан Кръстител, който бил най-великият от пророците, срещнал същия изпит докато бил в затвора. Същият ако принцип се появява във въпроса, който Йоан замолил учениците си да зададат на Исус:

А Йоан, като чу в тъмницата за делата на Христос, прати от учениците си да Му кажат: Ти ли си Онзи, който има да дойде, или друг да очакваме? Мат. 11:2-3

Нямало чудо за Йоан, също както нямало и за Мойсей. Той умрял, уповавайки напълно, че Исус действително е Месията. Учениците на Йоан се върнали след разговора си с Исус и донесли на Йоан потвърдението, което той желаел.

Когато Господ поръчал на Мойсей да каже на хората да се отдръпнат от Корей, Датан и Авирон, дали Мойсей не е поел отговорности, които не са му били дадени, изразявайки ако въпросите? Когато Бог бил принуден да оттегли защитата на ангелите Си от Корей, Датан и Авирон, Сатана изкушил Мойсей да ползва думата „ако“ (изразяваща съмнение) във въпросите си, разкривайки неговия план да унищожи тези отстъпници. Помнете, че Сатана бил поел пълен контрол над тези мъже. Той усърдно ги карал да се съпротивляват на апелите на Духа на Исус за покаяние. Исус е възстановителят, докато Сатана е унищожителят и чрез поставените в ума на Мойсей съмнения, Сатана могъл да прикрие унищожителното си дело, като една директна присъда на Бога. Това е една изключително хитра измама, която, без пребъждането на Христос, ще заблуди и самите избрани.

Това бил най-мъчителният тест за Мойсей и е голям урок за нас. Мойсей толкова дълго бил носил тежестта на лъжите против себе си и пледирал отново и отново за защитата на тези грешни хора. Когато нещата били сведени до един зъл човек и неговите съмишленици успели да обърнат всички останали, изпитанието станало гигантско. Това е един изпит, през който много малко хора или никой не е минавал до това време. Така че Сатана бил този, който отворил земята и погълнал тези мъже, за да стане възможно, за случилото се, да бъде обвинен Бог. В следния стих Павел ни дава една силна подсказка за случилото се:

И не роптайте, както роптаеха някои от тях и погинаха от изтребителя. 1 Кор. 10:10

Думата *унищожител*, както споменахме по-рано, е отровна змия. Корей и мъжете му ръководели мърморенето срещу Мойсей, а Павел казва, че отровната змия ги е унищожила. Погълщането на Корей и съмишлениците му се е случило пред погледа на 250 първенци. Това им дало време да осъзнаят, че се намират в голяма опасност и че трябва да прибегнат към техния Спасител, за да се отскубнат от унищожителя. За съжаление, те не се покаjali и били предадени напълно на Сатана.

И огън излезе от ГОСПОДА и пояде онези двеста и петдесет мъже, които принесоха тамяна. Числа 16:35

Мнозина ще извикат: “Но тук се казва, че това е огънят на Господ,” и ще изберат да пренебрегнат предписанието да се сравнява цялото Писание и да покажат, че Исус Христос е същият вчера, днес и до века!

В Лука 9:54-56 Исус казал на учениците, че огънят, който слязъл от небето в отговор на Илиевия призив не бил духът, който Го управлява. От историята с Йов знаем, че “огънят на Бога” слязъл и изгорил овцете и слугите на Йов:

Докато той още говореше, дойде и друг и каза: **Божии огън падна от небето** и изгори овцете и слугите, и ги погълна; и само аз избягах, за да ти съобщя. Йов 1:16

Знаем, че Сатана е докарал този физически огън, който ги е погълнал. Така че, ако в текста се има предвид физически огън, тогава ето това е начинът, по който той е слязъл. Както беше обяснено в главата *Поразяващи ангели*, този огън би могъл да бъде убеждението на Божия Дух, което е поразило с ужас сърцата на тези мъже, разкрити напълно, като пред светкавица. Без снизходителност, Духът поразявал съвестта на тези мъже, заради греховете им и ги карал да се покаят, но понеже те не могли да повярват в един милостив Бог, греховете им ги погълнали. Както вече видяхме, този принцип на падащия от небето огън е споменат на няколко места в Библията.

Когато тези 250 князе отказали да се покаят и Бог оттеглил ангелската Си защита, дали Сатана е изпратил физически огън, за да ги изгори или това са били просто разпалените въглища от убеждението за грях? Естествено е да се допусне, че когато тези князе са били изгорени, те е трябвало да се превърнат на пепел, но както научаваме от историята за Надав и Авиуд, огънят, който ги погълнал, не изгорил дори и дрехите им:

Затова излезе огън отпред ГОСПОД и ги пояде и те умряха пред ГОСПОДА. Тогава Мойсей каза на Аарон: Това е, което говори ГОСПОД, като каза: В онези, които се приближават при Мен, ще се осветя и ще се прославя пред целия народ. А Аарон мълчеше. И Мойсей повика Мисаил и Елисафан, синовете на Озиил, чичото на Аарон, и им каза: Пристъпете, вдигнете братята си отпред светилището и ги изнесете вън от стана. И те пристъпиха и **ги изнесоха с хитоните им вън от стана**, както каза Мойсей. Лев. 10:2-

5

От всички принципи, които научихме, става ясно, че могат да се дадат много обяснения от Писанието, за да се покаже, че не Бог е унищожителят, а Сатана. Едно правилно разбиране на заветите, използвано в последователност със свършения живот на Исус на земята, проследява източника на тези истории с насилие – този, който има властта на смъртта и който е дявол (Евр. 2:14).

Мойсей бил най-кроткият и най-нежният човек, който е живял до времето на Христос. Много погрешни неща са му били приписвани, чрез едно грешно разбиране на заветите. Под тежестта на най-суровия изпит, той бил изкушен и това позволило на Сатана да прикрива своето унищожително дело. Този изпит би победил всеки от нас, така че не можем да съдим Мойсей за това, което е направил. Но ние също виждаме как един неуспех, пред сатанинските изкушения, може да има огромни последици, особено ако става въпрос за неуспеха на един ръководител, който загубил Христос от погледа си. Важно е да се разбере представения тук урок, за да можем да видим един последователен израз на Божия характер в Писанието. Само Христос ни дава свършена картина. Колко благодарни трябва да сме за този пример така, че да можем да прочитаме Стария завет в неговата чиста светлина, осъзнавайки истината за кротостта на нашия Баща, за която Мойсей бил един блестящ пример.

23. Илия и финалната граница

И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели... Откр. 12:7

Сатанинският процес, по набиране на хора, изисква употребата на пропаганда срещу нашия небесен Баща, за да си подсигури верността на ангелите. Това отделяне е имало успех, чрез неговите лъжи, при една трета от ангелите (Откр. 12:4,7). Сатана проектирал жестоката си идеология върху Бога и по този начин привличал ангелите към себе си. Ангелите, последвали Сатана, накрая се озовали точно под властта на този тираничен режим от който се опитвали да избягат. “Който върши грях е слуга на греха” (Йоан 8:34).

Сатана прикривал истинската си мотивация, докато проектирал върху Бог, това в което самият той се бил превърнал. Всичката мъдрост, интелект и сили, които бил наследил при сътворението си от Бога, били умело използвани за един шедьовър на измамата, който да убеди вселената да му се покланя, като на върховен управител.

Човекът паднал в примката на змея, чрез разказваните от него приказки. Той приел пропагандата на Сатана срещу Бога и прегърнал точно змията, от която си мислел, че бяга в градината. Сатана се превърнал в автора на смъртта и имал силата на смъртта, както разкрихме в трета глава. Основната му лъжа била, че Бог не прощава. Реалността на това била разкрита във факта, че Адам, Ева и Каин никога не помолили за прошка за греховете си, когато Бог се приближавал към тях. Адам научил уменията на пречупването и проектирането, като оръжие срещу покаяние. Намерил един начин да вкорави коленете си, така че да не се покланя и да не моли Бог за прощение.

В това състояние на ума, всяко действие на Бога, което щяло да зове човека да види големия си проблем, се тълкува като опит на Бога да го нарани или да го унищожи. Ето защо дарът на кръста е разбран от естествения човек, като гневът на Бога, който Го кара да се надигне и да попари Своя Син. Спомнете си, че в 20-та глава бяхме заявили:

Това е сложността на кръста. Тя разкрива жестокия характер на Сатана и естествената последица от един греховен живот, но се *усеща* така, сякаш Бог е Този, Който с една ужасна ярост, изсипва мъчения върху грешника.

Каин усещал собственото си самоосъждане, като естествена последица от греха му. Той чувствал, че грехът му е толкова голям, че не може да бъде простен. В същото време има насочване на това, обратно към Бога, за да Го направи отговорен за тези последици. Това са двете страни на съда, а оттук и двата аспекта на кръста.

Библията описва този процес на връщане на качествата ни, обратно върху Бога, като на човек, който прочита Божието Слово и вижда собственото си естествено лице. След това добавихме към това, двустранния характер на кръста, приложен към темата на заветите:

Ако не разбирате двустепенния процес на заветите, ще приписвате изобличаването на човешката греховност на характера на самия Бог, сякаш Той е грешен. Бог в образа на човек; да не бъде!

На практика това означава, че историите от Писанието, които са разбирани като такива, които показват най-великите триумфи на Бога, служат всъщност за превръщането им в най-големите поражения за Неговия характер, защото се прочитат през очилата на проектираните греховни качества на човека.

Две истории, които попадат в тази категория са победата на Илия на планината Кармил и принасянето на Исаак на планината Мория. В тази глава ще размишляваме върху историята за Илия, а върху историята за Авраам, в следващата. Историята за Илия е била използвана от Сатана, като едно от неговите най-мощни оръжия за пропаганда срещу нашия небесен Баща и Неговия характер.

Чрез проектираното огледало, Сатана прави огънят, който паднал от небето на олтара на Илия, да заблуди, ако е възможно, и самите избрани. Погрешно е да се вярва, че Бог е в огъня, вятъра и земетресението, докато тихият, тънък глас на Божия Дух е удавян от неудържимата пропаганда на змията, където враждата към Бога е увеличена в падналите души на хората.

Ако бихме могли да се върнем 2600 години назад, за да застанем на планината Кармил с останалите израилтяни, точно след като огънят слязъл на Господния олтар и погълнал жертвата, бихме станали свидетели на една конфронтираща сцена. Уловени са 850 души – хора, които са довели народа дълбоко в мерзостните практики на идолопоклонството. Тези мъже позволили поклонението на истинския Бог да бъде смазано и дори имали дял в умъртвяването на онези, които били верни на Йехова. Тогава Божият

човек Илия, взел меча си, за да започне делото за очистване от тази мерзост. Мъж след мъж преминават под меча, докато издъхнали всички:

Тогава Илия им каза: Хванете пророците на Ваал! Никой от тях да не избяга! И те ги хванаха и Илия ги заведе при потока Кисон, и там ги изкла. 3 Царе 18:40

Хълмът гъмжи от телата на идолопоклонниците. Кръвта им попива в бесплодната почва до късно вечерта, когато небесата се отварят и изливат дъжд. Изглежда, като знакова изява, за привидно небесно одобрение на случилата се в този ден касапница.

Преди да продължим тази част на историята, нека разгледаме стиховете, точно преди Илия да бъде преселен в небето, с огнена колесница:

Тогава царят прати при него един петдесятник с петдесетте му войници. Той се изкачи при него и ето, Илия седеше на върха на хълма. И му каза: Божи човече, царят казва: Слез! А Илия в отговор каза на петдесятника: Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници! И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:9-10

Какво бил направил Илия, накарало група от 51 войника да го преследват, за да го заловят? Царят от онова време се бил разболял и изпратил вестители да молят бога на акаронците - Ваалзевул. Илия посрещнал вестителите и им казал, че царят ще умре. Естествено, царят не бил щастлив от това и изпратил хората си да пленят Илия.

Когато тези мъже дошли да хванат Илия, той заповядал да падне огън от небето, за да ги унищожи. Можем да си помислим, че следващата група войници биха се поучили от това, което се е случило и да пробват, с алтернативно средство, да се договарят с Илия. За съжаление, те също се срещнали с огън от небето и умрели. 102 души били унищожени с огън. Това изглежда, като история за един супер геройски пророк, който може да призовава огън от небето и да унищожава враговете на Бога. Веднага след тази история четем:

И докато те още вървяха и разговаряха, като вървяха, ето, огнена колесница и огнени коне, които ги разделиха един от друг; и Илия се възнесе с вихрушка на небето. 4 Царе 2:11

За повечето хора това е убедително доказателство, че Бог е изпратил огъня от небето и е изгорил тези войници, а след това е взел Своя пророк, супер герой, в небето. Този удивителен случай, заедно с Илиевия триумф над Вааловите пророци при планината Кармил, изглежда като една чудна победа за каузата на истината.

Ако отидем при Христос - съвършеното отражение на Отец - намираме божествения коментар на тези истории:

Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изстреби, както стори и Илия? А Той се обърна и ги смъмри, и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси. И отидоха в друго село. Лука 9:54-56

Тогава Исус му каза: Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат. Мат. 26:52

Исус отговори: **Моето царство не е от този свят**; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. Но сега царството Ми не е оттук. Йоан 18:36

Когато гледаме славата на характера на Господ Исус, виждаме нещо различно от това, което виждаме в историите с Илия. Учениците искали да имитират Илия, но Исус ги изобличил, като им казал, че това не е Неговият дух или метод на действие. Исус не е Унищожителят, а Спасителят. Фактът, че Исус говори директно за историята с Илия, който сваля огън от небето, за да изгори хора, ни говори, че това не е Неговият дух и това означава, че трябва да погледнем по-отблизо тази история, за да проумеем какво точно се е случило.

Удивително е, че много съвременни версии изоставят една критично важна част от това, което казал Исус:

Когато учениците Яков и Йоан видяха това, попитаха: "Господи, искаш ли да призовем огън от небето, за да ги унищожи?" Но Исус се обърна и ги изобличи. Лука 9:54-55 (Нов международен превод)

Изключването на изявлението “Не съм дошъл да унищожа човешки живот” от Новия Международен Превод, оставя читателя в учудване, по отношение на това, по каква точно причина са били избличени учениците. Би могло да става въпрос само за време или погрешна употреба на Божията сила. Включването на фразата за въздържане от унищожение, във връзка с мисията на Божия Син, говори не само за желанията на учениците, а също и за действията на Илия.

Връщаме се на утрото след великата победа на планината Кармил. Царица Езавел е изключително разстроена от това, което се е случило и изпраща вест към Илия:

И Ахав разказа на Езавел всичко, което беше направил Илия, и как беше избил с меч всичките пророци. Тогава Езавел изпрати до Илия пратеник да каже: **Така да ми направят боговете и така да прибавят, ако утре около това време не направя живота ти като живота на един от тях!** 3 Царе 19:1-2

Илия бил безстрашен в обявяването пред Ахаав на идващата суша, а също и по време на трите и половина години, през което време Ахаав се опитвал да го намери, за да го убие. Той вярвал, че Господ ще се погрижи за него и ще осигури нуждите му. След като Илия убива вааловите пророци, нещо се променя и той бяга за живота си:

А като видя това, той стана и побягна за живота си, и отиде до Вирсавее, който принадлежи на Юда, и остави там слугата си. А той самият отиде на един ден път в пустинята и дойде, и седна под една хвойна. И поиска за душата си да умре и каза: **Стига! Сега, ГОСПОДИ, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си.** 3 Царе 19:3-4

Защо Илия би побягнал от тази жена? Той устоял сам на планината Кармил, когато царят и свещениците на Ваал можели всеки един момент да го заловят и да го убият. Илия уповавал на Божията защита. Но реформацията на която Илия се надявал не се материализирала. Хората не се покаяли за участието си в поклонението на Ваал. Сърцето му било изпълнено със страх и той се почувствал принуден да изостави поста на своя дълг. Защо е тази внезапна промяна при Илия? Сега като е отнел живот, Илия преживява нещо подобно на това което се случило с Каин:

Ето, гониш ме днес от лицето на земята, и ще се скрия от лицето Ти и ще бъда бежанец и скитник на земята; и **всеки, който ме намери, ще ме убие**. Бит. 4:14

Отразяващите характера на Бога Десет заповеди, заявяват ясно – *Не убивай*. Когато хората убиват други хора, страхът от смъртта се повишава в душата. Това, което правите на другите, ви кара да се страхувате, че същото ще бъде извършено и с вас. Този страх се повишава, защото на Сатана е даден по-голям достъп да изкушава и да измъчва. Има една осезаема нужда от защита, където армиите и укрепените градове стават по-необходими за справянето с този страх.

Илия изговорил жалките думи: “вземи живота ми; защото не съм по-добър от бащите си”. С какво се е борил Илия отвътре? Защо е бил залят от обезсърчение до смърт? Вярно е, че повишените му очаквания за реформация не се били осъществили, но какво е това, което го е накарало да се сравнява с бащите си, желаейки да умре?

Илия беше човек със същото естество като нас; и се помоли с молитва да не вали дъжд, и не валя дъжд на земята три години и шест месеца. Яков 5:17

Забележете какво казва Илия на Господ, когато е попитан защо е избягал:

Там влезе в една пещера и пренощува там. И ето, ГОСПОДНОТО слово беше към него и му каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат. 3 Царе 19:9-10

Илия се оплаква, че, въпреки неговата вярност, се налага да става свидетел на агонията от това, да вижда как Божиите пророци са посичани с меч, и очевидно по този начин той е оставен сам. Щом Илия е бил подчинен на страсти, подобни на нашите, възможно ли е да е бил изкушен да търси отмъщение за убиването на Божии хора, вероятно негови добри приятели? Щяхте ли да бъдете изкушени да отмъщавате, ако някой ваш близък приятел е бил убит? Възможно ли би било този мотив да е скрит дълбоко в сърцето ви, скрит дори от самите вас и покрит с ревност за Бога?

Когато Илия проучил сцената на унищожението на вааловите пророци, дали той е видял проявата на това убийствено семе, пребиваващо дълбоко

в душата му? Дали е осъзнал, че не е по-добър от бащите си? Когато Езавел заплашвала живота му, той не е ли станал несигурен във връзката си с Бога? Подобно на Адам, Илия не е ли преплел в своя отговор на въпроса “какво правиш тук?” мисълта, че вината за всичко случило се е всъщност Божия? Изразите на Илия са защитаващи; “Направих това и направих онова”, “Тази ситуация е ужасна, а аз съм напълно сам”.

За някои хора този тип тестване на супер героичния пророк е светотатство. Онези, които желаят да победят всеки грях, виждат собственото си преживяване изложено в преживяването на Илия, за да могат да бъдат инструктирани как да посрещнат последната криза на земята. За нас е изключително важно да четем тези истории по начин, който наистина ще ни обучи така, че когато стигнем до криза в живота си и изявим чертите на един нехристоподобен характер, да можем да продължим да уповаваме, а не да се молим отчаяно да умрем. Трябва да прочетаме тази история в дълбочината ѝ и да схванем уроците ѝ за последните дни. Духът на Илия ще дойде при Божия народ не само, за да предупреждава света, но и за да ги постави в една позиция, от където да *видят разкрито своето собствено* убийствено естество. Ако не научите урока, ще умрете в едно обезкуражаващо отчаяние или още по-зле: ще оправдаете своето убийствено поведение, като божествен гняв.

Можем да сме сигурни, че Илия не е бил в новозаветното преживяване по това време. Новозаветното преживяване е изписване на Божия характер в сърцето. Характерът на Бога е разкрит в Божия закон:

Така че законът е свят и заповедта – свята, справедлива и добра.
Римл. 7:12

Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ:... Евр. 8:10

Илия избягва на планината Синай и е запитан от Бога: “Защо си тук?”. Илия предлага своята защита. Заявява, че е бил верен на Бога, но всичко се е разпаднало, понеже е сам, а ръководството се опитвало да го убие. Господ продължава да демонстрира пред Илия, че проблемът е в неговото разбиране:

Тогава Той каза: Излез и застани на планината пред ГОСПОДА. И ето, ГОСПОД мина и голям и силен вятър цепеше планините и разбиваше скалите пред ГОСПОДА, но ГОСПОД не беше във вятъра; а след вятъра — земетресение, но ГОСПОД не беше в земетресението; **а след земетресението — огън, но ГОСПОД не беше в огъня**; а след огъня — звук като от тих повей. 3 Царе 19:11-12

Божият характер не се разкрил в мощните прояви на природата. Ясно е, че Той не е бил в тези неща. Огнят, който слязъл от небето и погълнал жертвата, бил изтълкуван като едно показване на сила, което легитимирало Илиевото избиване на вааловите пророци с меч. Било му казано, че Бог не е бил в огъня. Какво означава това? Бог изпратил огън, но не бил в огъня. С това Господ казва на Илия, че Той е отговорил на молбата за разкриване на това кой служел на истинския Бог. Отговорът бил по един начин, който е разбираем за присъстващите.

Целият Израил бил в старозаветното преживяване. Това, на което те станали свидетели, било изявата на сила според тяхното разбиране за това как би трябвало да действа Бог. Всички хора изтълкували това, което видели като доказателство, че Бог е в огъня. Бог казал на Илия, че това не е така. Бог говорил на хората в огледалото на това, което се намирало в сърцата им. Бог наистина извършил чудото с огъня, *но то не било отражение на Неговия характер.*

Проявата на сила освободила, намиращите се в Илия, семена на отмъстителността. Това е делото на закона, в Стария завет. Бог щял да направи така, че грехът да се умножи. По същия начин Христос казал на жената, че не е правилно да се вземе хляба от децата и да се хвърли на кучетата. Нашият небесен Баща дал една изява на сила, за да изпита сърцата на хората. Тази изява разкрила какво имало в Илия. В огледалото Илия чува заповедта, която желае сърцето му – заповедта да бъдат заклани вааловите пророци. Тя разкрила Илия като убиец, който не е подобър от бащите си. Вааловите пророци са наказани в този процес. Господ действа чрез Стария завет, за да изпрати една вест на Израил, че идолопоклонството е зло, но характерът Му не е отразен в този процес.

Чудото с вятъра, земетресението и огъня ни показва, че Илия не разбирал Божия характер. Но Бог се опитвал да му разкрие собствения Си характер, за да може Илия да види контраста с неговия и да се покае за своя

отмъстителен дух. Бог отново задал същия въпрос на Илия, за да го доведе до изповед:

И когато Илия го чу, покри лицето си с кожуха си и излезе, и застана на входа на пещерата. И ето, глас беше към него и каза: Какво правиш тук, Илия? А той каза: Много ревнувах за ГОСПОДА, Бога на Войнствата; защото израилевите синове оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, а и моя живот търсят да отнемат. 3 Царе 19:13-14

Илия повтаря първоначалната си защита. Това показва, че той не осъзнава значението на събитията, които са му показани, току-що. Илия е доведен до границата. Каквото Исус казал на учениците, Той го казва и на Илия, “духът желае, но плътта е слаба”. На Илия е казано, че делото му скоро ще приключи:

И ГОСПОД му каза: Иди, върни се по пътя си в пустинята към Дамаск; и когато отидеш, помажи Азаил за цар над Арам; а Ииуй, сина на Намесий, помажи за цар над Израил; а **Елисей, сина на Сафат от Авел-Меола, помажи за пророк вместо теб.** 3 Царе 19:15-16

Семената на страха от убиването на вааловите пророци останали в Илия. Желанието да убива се разкрива отново, точно преди Илия да бъде преселен, когато Илия призовал за огън от небето върху онези, които дошли да го пленят. Знаем ли дали Илия се е страхувал, когато тези мъже дошли да го заловят?

Тогава Ангелът ГОСПОДЕН каза на Илия: **Слез с него, не се бой от него.** И той стана и слезе с него при царя. 4 Царе 1:15

Илия все още се страхувал. Когато военачалникът на петдесетте души за първи път се обърнал към Илия, го нарекъл “човек на Бога”. Военачалникът не се съмнявал, че това е Божий човек:

А Илия в отговор каза на петдесятника: **Ако аз съм Божи човек, нека слезе огън от небето и нека пояде теб и петдесетте ти войници!** И слезе огън от небето и пояде него и петдесетте му войници. 4 Царе 1:10

Господ показал на Илия, че Той не е в огъня. Защо тогава Илия призовал огън? Страхувал се. Как е възможно да падне огън от небето и да погълне

тези мъже? Под службата на царя, който бил предал себе си на службата на Ваал, богът на Екрон, защитната ограда била премахната. Кой навалял огън върху тези мъже?

Тогава ГОСПОД каза на Сатана: Ето, всичко, което има, е в твоята ръка; само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на ГОСПОДА.... Докато той още говореше, дойде и друг и каза: **Божи огън падна от небето и изгори овцете и слугите, и ги погълна**; и само аз избягах, за да ти съобщя. Йов 1:12, 16

Защо Сатана би изгорил хората, които били изпратени да пленят Божия пророк?

Извърши нараняване върху себе си, за да спечелиш доверието на врага. Стратегия 34 и 36. „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ

Когато, в страха си, Илия поскал чудо, за да бъде подкрепен и да получи уверение, че действително е Божия човек, той отворил врата на Сатана, да поразява. Поразявайки самите хора, които били под неговия контрол, Сатана убедил света, че Бог е поразил тези мъже и ги е убил.

Учениците на Исус били уловени от тази стръв и силно желаели да следват примера на Илия, като убият самаряните. Посредством тази стратегия той си осигурил доверието на своите земни врагове. Те били пропити с неговия дух, чрез тази съблазнителна стратегия. На Сатана това му коствало само 102 души, но му спечелило пропагандната война за погрешното представяне на Божия характер – един бог, който почти цялото християнство приема днес. Разбира се, Сатана направил това в единство с плътския дух на човека, който в своето непокаяно естество харесва да има един гневен Бог-Създател, защото това или оправдава собствения му гняв, или го прави да се чувства морално по-добър от Бога, утвърждавайки го в собствения му бунт. Тази история за Илия е част от финалната граница за избягване на заплитащата мрежа от лъжи, която Сатана е заложил за хората.

Когато човек се позове на божествена сила в самозащита, той е започнал да работи за врага. Един човек може да сменя страните в тази духовна война, без да има каквато и да е представа, че е направил това. Никога не бихме познавали истината, без изговорените от Исус думи към неговите ученици относно този огън от небето. По този начин щяхме да бъдем заключени във вярата, че Бог изпраща огън от небето, за да убива. Тази

фалшива вяра би подsigурила опита ни да му служим от страх, а не от любов.

След 40 дни изкушение в пустинята, Исус бил много гладен. Сатана изкушавал Исус да извърши чудо, за да спаси Себе Си. Той казал: “Ако си Божи Син, превърни тези камъни на хлябове”. В отговор Исус казал, че “не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Отец”. Той отхвърлил въпроса на врага, съдържащ думата АКО и се хванал за словото на Неговия Баща. Онези, които желаят да победят сатанинската стратегия, изразена частично в „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ, трябва да проумеят как работи Сатана. Това се разбира, не чрез изучаване на книгите на вдъхновени от Сатана окултисти, които засаждат семената на покварата, но чрез мъдростта, която ни се дава от Бога. Позволявайки на Исус да ни покаже нашия упорит и дефектен характер, ние му позволяваме да извърши промяна в нас, а след това и чрез нас. Той ни дава нов морален императив, който се основава на една съвършено сигурна вяра в нашия Баща – като сънаследници с Христос ние следваме заедно с Него същия дух на себепожертвувателна любов, изявен в службата на Исус на земята. Защото Божиите деца:

...го победиха заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство и **не възлюбиха живота си дори до смърт**. Откр. 12:11

Божият народ не побеждава врага с меч в ръка, който има силата да убива хора. До смъртта, те не обичат живота си:

Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или страх, или гонение, или глад, или голота, или беда, или меч? Както е писано: **“Заради Теб сме убивани цял ден; считани сме като овце за клане.”** Но във всичко това сме повече от победители чрез Този, който ни е възлюбил. Римл. 8:35-37

Как би могло тогава, Илия да бъде преселен в небето? Илия е образ на онези, които в последните дни ще бъдат преселени в небето, без да видят смърт.

Ето, **Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА**. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие. Мал. 4:5-6

В последните дни, Божият остатък ще се изправи пред звяра и неговия образ, в духа на Илия (Римл 11:2-5; Откр. 12:17). Този остатък, подобно на Илия, ще мине през изпитание, конфронтирайки се със земните царе, заради тяхното отстъпление. Този изпит е показан също и в историята за Яков:

Горко, защото велик е онзи ден, не е имало подобен на него. **Това е времето на голямата скръб на Яков, но ще бъде спасен от нея.** И в онзи ден, заявява ГОСПОД на Войнствата, ще строша ярема му от врата ти, ще разкъсам оковите ти и няма вече да го поробват чужденци; Ер. 30:7-8

Преди Илия да бъде преселен, игото на греха трябвало да бъде напълно сломено. Страстите, на които Илия бил подчинен, трябвало да бъдат победени преди той да отиде в небето. Историята за Илия е свързана с финалните събития на земната история:

И вършеше големи знамения дотам, че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се даде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички – малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – да им се сложи белег на дясната ръка или на челата им. Откр. 13:13-16

Поставянето на историята за Илия, свалил огън от небето, в контекста на пророчеството от Малахия 4:5-6 и Откровение 13:13-16, свързва събитията на последните дни с неговото преживяване. Страхът на Илия трябвало да бъде победен и именно чрез процес на сурово изследване на душата, Илия свалил игото от раменете си. Той бил човек на молитвата и се молил усърдно за дъжд в деня, когато бил на планината Кармил, държейки се с вяра и чакайки малкия облак, с размер на човешка длан, да дойде (3 Царе 18:41-45). В последните дни Божият народ също ще се моли усърдно, във времето на Якововата скръб, за да спечели победа над звяра и неговия образ.

И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб,

каквато никога не е била — откакто съществува народ до онова време. И в онова време твоят народ ще се избави — всеки, който се намери записан в книгата. Дан. 12:1

Преживяването на Илия е отразено също и в живота на Йоан Кръстител. Той имал голяма криза на вярата, точно преди да бъде убит мъченически:

А Йоан, като чу в тъмницата за делата на Христос, прати от учениците си да Му кажат: **Ти ли си Онзи, който има да дойде, или друг да очакваме?** Мат. 11:2-3

Исус говорел за Йоан Кръстител като за втория Илия:

и ако искате да го приемете, това е Илия, който имаше да дойде. Мат. 11:14

Кризата на вярата, която Йоан преживял, вярвайки в Христос, като Месия, извадила на светло елементи от неговия характер, които трябвало да бъдат победени. Както Йоан Кръстител, така и Илия трябвало да победят тези неща. В огнената пещ на страданието се разкриват грешните сърца на хората и на същото това място Господ Исус прави Неговата правда да изобилства много повече.

А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; така че, както грехът беше царувал в смъртта, така благодатта да царува чрез правда за вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ. Римл. 5:20-21

Илия отишъл в небето, разчитайки единствено на правдата на Месия. Той не отишъл като един свръхчовешки пророк, който изпича враговете си. Отишъл като безпомощен грешник, който уповавал единствено на Божията благодат в обещаното Агне.

Когато комбинираме историите за Яков, Илия и Йоан Кръстител и изявяването на Илиевия дух в Божия народ на последните дни, виждаме, че всички те са доведени до покаяние, за да получат короната на живота. Всички те са доведени до една трудна позиция, която изобличава греховните корени на тяхното крехко човешко състояние.

Това дело на покаяние, в живота на Илия, не е видимо за читателя на Библията. Но думите на Исус показват, че първоначалният дух на Илия не

бил духът на Христос. Той трябвало да се покае за това преди да може да се случи преселването. Липсата на вяра в Месия, при Йоан Кръстител, също означавала, че той имал нужда да се покае за това, за да получи вечен живот. Преживяванията на тези двама мъже ще бъдат повторени от остатъка на последните дни. Някои ще бъдат преселени в небето без да видят смърт (1 Сол. 4:15-17), но ще минат през едно време на скръб, което да очисти шлаката от душите им. Някои ще бъдат екзекутирани, като Йоан Кръстител. Но всички са доведени до една точка на покаяние, за което няма да съжаляват:

Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, за което не съжаляваш; но скръбта на света докарва смърт. 2 Кор. 7:10

При Яков, неговият себеуповаващ, самозащитаващ се и измамлив характер, най-накрая се предал, след цялата му нощна борба с Божия Син, отказвайки да го пусне, докато не получи уверение за божествено благословение и не се довери напълно на Бог, който го хранел през целия му живот (Битие 48:15).

При Илия, телата на 952 души, повалени и разпръснати по земята, през двете събития, дали доказателство за дух на отмъстителност и страх, който обитавал в него, без той да знае, че е там.

При Йоан Кръстител, той рискувал да хвърли съмнение върху делото на Месия, което щяло да повлияе на хиляди хора.

Тези мъже победили състоянието си, чрез покаяние и упование единствено в заслугите на нашия Спасител. Същото ще бъде преживяно и от Божия народ на последните дни. Това е последната граница.

Няма пророци герои; има само Христос, и то разпнат. Спасява единствено правдата на Христос. Бог извършил велики дела с тези двама пророка, но най-великото нещо било, че ги довел до разбиране на собствената им нужда от спасение, която не била по-различна от тази на някой друг.

Когато проумеем напълно истината, че *няма праведен ни един*, тогава измамите на Сатана ще изгубят силата си над нас.

Сатана иска хората да четат повърхностно Библията и да вярват, че действията на пророка, отразяващи неговия насилствен характер, трябва да бъдат разбирани като характера на Бога. Когато Бог превежда хората през Стария завет, за да видят себе си, Сатана ги убеждава да проектират

изобличените слаби действия на хора, върху характера на Бог. Този процес, на обявяване за свети действията на хора, защото са под директната воля на Бога, служи само за оправдаване на духа на отмъстителност, насилие и елиминиране на личните ви врагове.

Нека гледаме само към Христос като на съвършения образец на Отец. Само в изучаването на Неговия характер, можем да бъдем сигурни, че чуваме тихия и тънък глас на Бога, непримесен с вятър, земетресение и огън. Нека не нараняваме Бога чрез погрешно разбиране за Него, защото по този начин истината се отхвърля и презира от хората. “И определи гроба му с нечестивите, а при смъртта му с богатите; **защото не бе извършил насилие**, нито имаше някаква измама в устата му.” (Исая 53:9).
Версия на крал Яков

24. Авраам и запустяващата мерзост

След тези събития Бог изпита Авраам и му каза: Аврааме! А той каза: Ето ме. И Бог каза: **Вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне** на един от хълмовете, за който ще ти кажа!

Бит. 22:1-2

След всичко, което обмислихме, трябва да е станало ясно, че този пасаж може да бъде прочетен най-малко по два различни начина. Единият начин разкрива, така удивително, Божията любов; Авраамовото принасяне на неговия син Исаак представя символ за любовта на Бога, който се съгласил да даде Сина Си за нас, за да можем да видим и да повярваме в името (характера) на Божия Син и да бъдем спасени. В контраст с това, гледайки в огледалото на Стария завет, ние виждаме една картина на Бог, който изпитва верността на Авраам чрез един, в най-добрия случай, непонятен изпит, и в най-лошия - чрез едно изискване към Авраам да убие сина си.

Защо Бог би поискал от Авраам да принесе обещания му син, *във* всеизгаряне? Искането, изглежда, пасва перфектно на концепцията за едно разгневно божество, което изисква задоволяване, чрез смърт. Ето как функционират всички езически религии - укротяване на божеството, чрез жертва, е сърцето на езичеството. Защо Библията привидно рисува Бог в такава светлина?

Първо, нека се върнем назад и да разгледаме произхода на жертвата в Писанието.

И ГОСПОД Бог направи кожени дрехи на Адам и на жена му и ги облече. Бит. 3:21

Не ни е казано откъде са дошли кожите. Много е вероятно за добиването на кожите да е било необходимо да умре животно (или животни). Бог може и да е създал тези кожи без смъртта на животно, но заявяването на това е спекулация, защото от този стих това не става ясно. Първият пасаж, който говори за жертва, се намира в следващата глава на Битие:

И след време Каин принесе жертва на ГОСПОДА от земните плодове. **И Авел също принесе от първородните на стадото си и от тлъстината му.** И ГОСПОД погледна благосклонно на Авел и на жертвата му: Бит. 4:3-4

Тази история показва, че са се изисквали приноси, и че без принасянето на агне поклонението не можело да се смята за приемливо:

а на Каин и на жертвата му не погледна благосклонно. И Каин се разсърди твърде много и лицето му се помрачи. И ГОСПОД каза на Каин: **Защо си се разсърдил и защо е помрачено лицето ти? Ако правиш добро, не е ли прието?** Но ако не правиш добро, грехът лежи на вратата и към теб ще бъде неговото желание, но ти владей над него. Бит. 4:5-7

Тогава изглежда сякаш Бог е изискал от хората да жертват животни, като част от тяхното поклонение. Отказът на Каин да донесе животинска жертва ескалирал до степента на първото убийство. Най-забележителното е, че макар Каин да не можел да признае жертвата на агнето, той намерил заместител, в убиването на своя брат, за да задоволи собствения си гняв.

Това е важно за историята с принасянето на Исаак, защото това също било предложение за човешка жертва, с цел умилоствие. Във връзка с отношението на Господ към жертвите, с голям интерес забелязваме следното:

ГОСПОДИ, Боже мой, много са чудесата, които си извършил и **Твоите мисли за нас не могат да се изредят пред Теб.** Ако бих поискал да ги разкажа и за тях да говоря — те са твърде много, за да бъдат изброени. **Жертва и принос Ти не си пожелал; отворил си уши в мен; всеизгаряне и принос за грях не си поискал.** Пс. 40:5-6

Вдъхновеният псалмист заявява, че Бог не е искал жертва. След това той прави невероятното изказване, че Бог никога не е искал или изисквал всеизгаряне и приноси за грях. Първоначално тази мисъл изглежда напълно несъвместима с това, което е записано в останалата част на Стария завет. Инструкциите, които Бог дал на Мойсей, с ясни подробности за това, как трябва да бъдат представяни жертвите, изглежда със сигурност показват, че това е точно каквото Бог е искал. Но ние отново четем:

Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя; а това слово им заповядах и казах: **Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ; и ходете по всичките пътища, които ви заповядвам, за да ви бъде добре.** А те не

послушаха и не приклониха ухото си, а ходиха според намеренията и според упорството на злото си сърце и Ми обърнаха гръб, а не лице. Ер. 7:22-24

Това изглежда напълно противоречиво. Пророк Еремия пише под вдъхновение, че Бог не е инструктирал Израил, относно всеизгаряния и жертви. Но писанията на Мойсей дават много такива заповеди:

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Говори на израилевите синове и им кажи: Ако някой съгреша от незнание, като извърши нещо от всичко, което ГОСПОД е заповядал да не се върши; ако помазаният свещеник съгреша и народът стане виновен, тогава за греха, който е извършил, да принесе на ГОСПОДА юнец без недостатък в жертва за грях. **Да приведе юнеца при входа на шатъра за срещане** пред ГОСПОДА, да положи ръката си на главата на юнеца и да заколи юнеца пред ГОСПОДА. Лев. 4:1-4

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Заповядай на израилевите синове и им кажи: Внимавайте да Ми принасяте на определеното им време Моите приноси, хляба Ми за жертвите Ми чрез огън, за благоухание на умилостивение за Мен. И им кажи: Това е жертвата чрез огън, която ще принасяте на ГОСПОДА: две едногодишни агнета на ден, без недостатък, за постоянно всеизгаряне. Едното агне да принасяш сутрин, а другото агне да принасяш привечер; Числа 28:1-4

Припомняме си една от основните точки от 21-ва глава на тази книга:

...в Стария завет или естественото състояние,
издаваните от Него заповеди,
които са в конфликт с живота на Исус на земята,
доказват действието на Божественото огледало.

Нека се върнем на момента, когато Бог се приближава към Адам в Едемската градина. Бог попитал Адам дали е ял от дървото за познаване на доброто и злото. Адам не се покаява за действията си, а обвинява Бог, че е причинил проблема. Адам не осъзнава, че в сърцето му са семената на убийството. Като приема съвета на змията, Адам възприема духа на една личност, която била убиец от началото (Йоан 8:44). За да може Адам да се покае за греха си, той трябвало да започне да разбира какво е направил с изяждането на плода.

Обсъждахме тази реалност в 19-та глава – *Наранен от нашите престъпления*. Повтаряме тази идея:

Когато Адам и Ева паднали в грях, те станали по естество като Сатана. Духът на Христос, който бил преди това в тях, бил пронизан и смазан, както зъбите стриват семе. Духът на Христос в човека е това, което му дава живот. Той е светлината, която осветлява всеки човек, идващ на света (Йоан 1:9). Ако Христос напълно изоставел Адам, тогава той щял да умре. Духът на Христос в Адам бил смазан, но Христос не се отдръпнал, въпреки че Неговото оставане Му причинило агония. Заради продължителното страдание на Скалата Христос, от Него излязла духовната вода, която поддържала Адам жив. *Агапе*, Гл. 19

Адам не съзнавал, че има семената на насилие в себе си. Не разбирал, че събитията на Христовото разпъване, които щели да се изявят 4000 години по-късно, намирали източника си в него. Господ трябвало да покаже на Адам какъв е проблема, за да може той да схване своята окаяна ситуация, да откликне на Христовия Дух и да се покае.

Жертвената система била огледало на това, което хората, естествено, чувстват към Христос. Жертвената система е един възпитател, довеждащ хората при Христос. Но както казахме по-рано, хората проектирали това огледало обратно към Бога и поставяли върху Него собствения си характер. Така, почти повсеместно, се вярвало, че Бог изисква жертвите и като последица от това, хората съзнателно или несъзнателно вярвали, че Бог е убил Своя собствен Син.

Авраам бил възпитан във Вавилон – Халдейската земя (Бит. 11:31). Той бил възпитан в една култура на човешка жертва. Принципите, които се изявили в Каин, когато убил брат си, станали отличителен белег на всяка езическа религия. Заколението на милиони животни и хиляди хора – всички те произлизат от измамливото сърце на човека, проектиращ обратно към Бога собственото си яростно естество. Вместо да приемат, че жертвата е отражение на тях и тяхното покварено състояние, хората превърнали смисъла им в нещо, което е изискано от Бога, за да Му угодят:

И Самуил каза: ГОСПОД наслаждава ли се на всеизгарянията и жертвите колкото на послушанието на ГОСПОДНИЯ глас? Ето, послушанието е по-добро от жертвата, и покорството — от тлъстината на овни. 1 Царе 15:22

Авраам не се доверил на Господ, че ще му даде обещания син, който тъй много желаел. Той молел Господ да приеме Елиезер, неговият верен слуга (Бит. 15:2). След това Авраам послушал предложението на жена си да има син, чрез нейната слугиня Агар, която родила Исмаил.

Липсата на вяра създава негативна семейна среда, и Авраам бил принуден да изведе Агар и Исмаил от дома си. В отчаяние, Авраам осъзнал своите провали. Изкушението да жертва нещо, за да удовлетвори Бога, се повишило. Всички преживявания от детството му, смесени със семената на Адамовото плътско наследство, карали Авраам да търси умилостивение, чрез задоволяване на изисквания.

Точно в този контекст, Бог поставил проблема на Авраам в огледалото. Заповедта излязла, като едно отражение на собственото му мислене, с понятията на задоволяването.

В същото време ние внимателно забелязваме, че Бог всъщност не е казал на Авраам да убие сина си Исаак. Бог му е казал да принесе Исаак за *всеизгаряне*. Заповедта предоставя възможността да бъде разбрана по два различни начина.

Когато Исус говорил на жената, която се помолила за изцелението на дъщеря си, Исус казал: “Не е право да се вземе храната на децата и да се даде на кучетата”. Той не я нарекъл куче. Изговорил мисълта, която била в умовете на учениците, и това което тя разбирала, като мислене на юдеите за нея. От отговора ѝ се вижда как тя помислила, че е сравнена от Него с куче, но също така, с лекота е можела да каже, че е дете на Бога.

Същото нещо се случва и в историята с Авраам. Бог само казал на Авраам да принесе сина си за *всеизгаряне*. Не му казал едно към едно да убие сина си. Причината за това би могла да бъде, Авраам да се откаже от всякакви желаниа за сина си, които са били извън волята на Бог. Поради начина, по който Авраам бил възпитан и заради мисленето му, за удовлетворяване на изисквания, Авраам разбрал, че Бог желае да убие сина си. Бог знаел, че това ще се случи. То било необходимо, за да разкрие в Авраам подсъзнателното му разбиране, че Бог има нужда да бъде успокояван, докато в същото време води Авраам до точката на пълно доверие в Него. Това е един удивителен процес на довеждане на Авраам в Новия завет на вярата в дух и истина, чрез славата на Стария завет (2 Кор. 3:7-9):

Тогава Ангелът ГОСПОДЕН му извика от небето и каза: Аврааме, Аврааме! И той каза: Ето ме. И Ангелът каза: Да не вдигнеш ръката си върху момчето и да не му направиш нищо; защото сега познах, че ти се боиш от Бога, понеже не задържа от Мен и сина си, единствения си син. Тогава Авраам повдигна очи и видя, и ето, зад него един овен заплетен с рогата си в един храст. И Авраам отиде, взе овена и го принесе във всеизгаряне вместо сина си. Бит. 22:11-13

Ако чрез тази история стигнем до извода, че Бог не иска да бъде удовлетворяван чрез убиването на нашите деца, а по-скоро чрез убиването на собствения Си Син, тогава ние все още бихме били дълбоко забити в езичеството, което не е твърде далече от примера на Ацтеките в Южна Америка. Единствената разлика е в това: чий син божеството изисква да умре и още, че Божият Син е по-скъпа и по-ценна жертва, в сравнение с по-нисшите жертви на езичниците.

Желанието да умилостивим Бог, чрез принасяне на жертва било едно *постоянно* наскърбяване на Бога през вековете. Той никога не е искал човек да Го усмирява със заколването на животни:

И Ной издигна олтар на ГОСПОДА и взе от всяко чисто животно и от всяка чиста птица, и принесе всеизгаряния на олтара. И ГОСПОД помириша благоухание на умилостивение и ГОСПОД каза в сърцето Си: Няма да проклинам вече земята поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, и няма вече друг път да поразя всичко живо, както направих. Бит. 8:20-21

Повърхностният прочит на този стих кара хората да мислят, че Бог е успокоен, чрез жертва. Благоуханието, което стига до носа на Господ, Го кара да обещае, че няма повече да проклина земята. Реалността е, че думата *помириса* е всъщност думата *руах*. Това е думата корен, от която получаваме думата *Дух*, или Божият *Дух*. Думата означава:

Първичен корен; собствено **да духне, тоест да вдъхне**; само (буквално) да помирише или (чрез загатване да възприеме (фигуративно да предусеща, да се радва): - приема, помирихва, Х докосва, да го направи да се разбере бързо.

Дишането може да бъде навътре или навън. Издишването предполага да се даде нещо. Вдишването предполага получаване на нещо. В началото на

21-ви стих стои думата *и*. Тази свързваща дума не съществува на еврейски. Бог не бил удовлетворен от жертването на животни. Той приел покаянието на Ной, който чрез този акт искал да каже: “Знам, че в себе си съм безполезен и съм виновен за убийството на Твоя Син”. Господ, в Своята велика милост, издишал Своя Дух върху земята и изпратил живот, изцяло от Своята благодат, за да изпълни наново земята. Когато четем Библията, в светлината на Христовия характер, всички тези мрачни пасажии на умилостивението започват да сияят, в лицето на Исус Христос (2 Кор. 4:6).

Каин предприел крачка напред от принципите на умилостивителното поклонение, отивайки към поклонение на природата. Той премахнал агнето, символ на убийственото му сърце и просто принесъл плодове и зеленчуци. В този акт на омиротворяване на Бога, земните неща станали негов спасител. Каин добавил към това поклонение убийството на своя брат и така произлязло езическото поклонение. В езическите култове това било изявено чрез поклонението в гори, в комбинация с човешки жертви. Този тип поклонение било *постоянна* или *ежедневна* скръб за Бога. Сатана извратил най-скъпоценните истини, замислени за поучение, чрез жертвата и накарал хората да се опитват да умилостивят Бога:

Напълно да унищожите всичките места, където народите, които ще завладеете, са служили на боговете си, по високите планини и по хълмовете, и под всяко зелено дърво. И да съборите жертвениците им, да строшите стълбовете им, да изгорите с огън ашерите им, да насечете изваяните образи на боговете им и да изличите имената им от онова място. А на ГОСПОДА, своя Бог, да не изработвате такива неща. Вт. 12:2-4

Начинът, по който Израил трябвало да унищожи високите места на езичесвото бил, да прекрати умилостивителното мислене при поклонението и да позволи на Бог да издиша *върху* тях Духа Си (а не да помирсва дима от жертвите им).

Те мислили, че Бог е напълно като тях; мислили, че те дават на Бога това, което *Той* е изисквал: кръв - доказателството за пожертван живот за задоволяване на божествената жажда. Но Бог казал, че *Той* щял да даде кръвта:

Защото животът на плътта е в кръвта и **Аз ви я дадох** на олтара, за да правите умилостивение за душите си; защото кръвта е, която прави умилостивение заради живота. Лев. 17:11

Ако били послушали гласа на Бога, щели да съборят тези олтари, които пребивавали в собствените им умове:

Защото, макар и да живеем в плът, ние не воюваме по плът. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос. 2 Кор. 10:3-5

Доказателството, че Израил никога не избягал напълно от поклонническия принцип на удовлетворяването, се отразява във факта, че високите места останали в Израил, почти през цялото време, дори по времето на царе, които били праведни в очите на Господ:

И **Соломон** възлюби ГОСПОДА и ходеше в наредбите на баща си Давид, само че и той **жертваше и кадеше по високите места**. 3 Царе 3:3

Но високите места не се премахнаха; обаче сърцето на **Аса** беше неразделено с ГОСПОДА през всичките му дни. 3 Царе 15:14

И израилевите синове вършиха против ГОСПОДА, своя Бог, тайно неща, които не бяха прави, и си построиха високи места във всичките си градове, от стражарска кула до укрепен град. **И си издигнаха стълбове и ашери на всеки висок хълм и под всяко зелено дърво; и там кадиха по всичките високи места, както езичниците**, които ГОСПОД беше изгонил пред тях. И вършиха зли дела, с които разгневиха ГОСПОДА, и служиха на идолите, за които ГОСПОД им беше казал: Не вършете такова нещо! 4 Царе 17:9-12

Двама царе премахнали високите места - Езекия и Йосия:

Събори високите места, изпотроши кумирите, изсече ашерите и строши медната змия, която Мойсей беше направил, защото дори до онова време израилевите синове ѝ кадыаха; и я нарече Нехушчан. 4 Царе 18:4

Йосия отмахна и всичките храмове на високите места, които се намираха в самарийските градове и които израилевите царе бяха направили и бяха разгневили ГОСПОДА, и постъпи с тях точно както беше направил във Ветил. И изкла всичките жреци от

високите места, които бяха там, на жертвениците и изгори върху тях човешки кости. И после се върна в Ерусалим. 4 Царе 23:19-20

Книгата на закона също била намерена по време на царуването на Йосия и те отново започнали да съблюдават постановленията и да пазят празниците на Господ (2 Лет. 35:1). За съжаление, Йосия умрял в битка срещу египетския цар и Израил отново се върнал към езическото си поклонение. Не след дълго той бил отведен във Вавилон. Желанието на Израил да се покланя на боговете около него, които изискват умиротворяване е представено особено живописно във видението на Езекиил:

И ме заведе във вътрешния двор на ГОСПОДНИЯ дом и ето, на входа на ГОСПОДНИЯ храм, между предверната зала и олтара, стояха **около двадесет и петима мъже; гърбовете им бяха към храма, а лицата им — към изток и се кланяха на слънцето към изток.** Ез. 8:16

Не е много учудващо, щом Израил, и особено неговите ръководители били подвластни на поклонението на Слънцето, като езическите народи, че накрая щели да станат и физически роби на езическите народи. Докато бил във Вавилонски плен, Данаил се молел да разбере какво ще се случи с Божия народ. Във видението от Данаил, седма глава, той вижда една последователност от нечисти зверове да излиза от морето, за да управлява света. Божият народ е потискан и преследван от тези властващи сили. При това преследване Божият народ е разпръснат, но всичко се случва заради отказа на Израил да премахне основаващото се на умилюстивяване поклонение на високите места, просто да се покае за греховете си и да приеме Божията правда в Месията:

Но ако и след това не Ме послушате, а ходите против Мен, и аз ще ходя против вас с ярост и **ще ви накажа седмократно за греховете ви.** Ще ядете месата на синовете си и месата на дъщерите си ще ядете. **И ще разоря високите ви места, ще съборя вашите стълбове на слънцето,** и ще хвърля трупове ви върху трупове на идолите ви; и душата Ми ще се погнуси от вас. Ще обърна градовете ви на пустош и **ще запустя светилищата ви** и няма да помириша дъха на вашето благоухание. Ще запустя и земята ви, така че враговете ви, които живеят в нея, ще се смят за това. **А вас ще разпръсна между народите** и ще извадя меч след вас, и земята ви ще бъде пустиня, а градовете ви — пустош. Лев. 26:27-33

Отвъд обхвата на тази книга е да се занимава със споменатите тук седем времена, но това има пророческа връзка с възстановяването на истинското Евангелие сред Божия народ.

Господният план за Израил бил той да е ръководител на народите и околните народи да идват при Израил, за да научат за истинския Бог и Неговите пътища. Ако само били послушали гласа Му и проумели вечния завет, та да се отвърнат от теологията си на умилюстивяване! Никога нямало да бъде необходимо да се издигат такива големи езически царства по начина, по който това се случило. Тези царства били едно нарастване на грешното човешко сърце, за да могат хората да осъзнаят тиранията и безполезността на човешките пътища:

От тринадесетата година на юдовия цар Йосия, сина на Амон, до този ден, тези двадесет и три години, словото на ГОСПОДА идваше към мен; и аз ви говорих, като ставах рано и говорех, но вие не слушахте. **И ГОСПОД изпращаше до вас всичките Си слуги, пророците, като ставаше рано и ги изпращаше, но не слушахте и не приклонихте ушите си да слушате.** И казваха: Върнете се сега всеки от злия си път и от злите си дела, и ще владеете земята, която ГОСПОД даде на вас и на бащите ви за вечни векове! **И не ходете след други богове, за да им служите и да им се покланяте, и не Ме разгневявайте с делото на ръцете си, и няма да ви сторя зло. Но вие не Ме послушахте, заявява ГОСПОД, като Ме разгневявахте с делото на ръцете си за свое зло.** Затова така казва ГОСПОД на Войнствата: Затова, че не послушахте думите Ми, ето, Аз изпращам и ще взема всичките северни племена, заявява ГОСПОД, и изпращам до слугата си Навуходоносор, вавилонския цар, и ще ги доведе против тази земя и против нейните жители, и против всички тези народи наоколо; ще изпълня над тях проклятието и ще ги направя за смайване и за подсвиркване, и вечни опустошения. Ер. 25:3-9

Четири царства, които се издигнали във видението на Данаил били Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. Всички тези царства имали храмове за поклонение, в които се принасяли жертви пред боговете им. Във войната на Сатана срещу Бога централно значение има постоянната пропаганда за умилюстивение, чрез жертва. Жертвите им били принасяни ежедневно. На цилиндъра на Кир (538-529 г. пр. Хр.) се намира един надпис, който говори за техните ежедневни жертви към боговете им:

“Ежедневно той планираше и с враждебност позволи да престанат **регулярните приноси**; той определи - той учреди това в града.”
Цитирано във Ф. Л. Шарп, *Антиох или Рим* – стр. 48., бълг. изд.

Този цитат споменава едно време, когато приносите били прекъснати. Това ни говори, че те са имали обикновено ежедневни жертви, като част от службите си. Докато Данаил продължавал да се чуди за бъдещето и преследването на своя народ, той бил изумен до степен на отчаяние, когато във видение чул две небесни същества да разговарят:

И от единия от тях излезе един малък рог, който порасна изключително много на юг, на изток и към славната земя. И той се възвеличи до небесното войнство и свали на земята част от войнството и от звездите и ги стъпка. Чак до началника на войнството се възвеличи и **от него беше отнета** [рум – възвишена, издигната и премахната] **постоянната** [жертва]; и мястото на светилището му беше съборено. И войнството беше предадено заедно с постоянната жертва поради престъплението. И той хвърли на земята истината, действа и успя. **Тогава чух един светия да говори; и един светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за постоянната** [жертва] **и за престъплението, което докарва запустение, когато светилището и войнството ще бъдат потъпкани?** И ми каза: До две хиляди и триста вечери и сутрини — тогава светилището ще бъде отново в ред. Дан. 8:9-14

Не желаем да затънем във всички детайли на този пасаж. Съществената идея, която желаем да подчертаем тук е, че **ежедневната** система за поклонение, практикувана от езициниците, щяла да бъде откъсната от езическата ѝ форма и заменена и възвишена в християнска рамка. Силата, появила се при падането на Римската империя, щяла да вземе жертвата на Христос и да я оформи с езика на заместническото наказание. Принасянето на Христос щяло да бъде представено на света, като укротяване на едно разгневено божество, което е изисквало смъртно наказание. Това е частта, която не е трудна за разбиране. Евангелската вест, която се проповядва в повечето църкви, всъщност черпи вдъхновение от езическите концепции за поклонение.

Докато Данаил размишлявал за ужаса от случващото се, той бил изумен.

А видението за вечерите и сутрините, което се каза, е вярно; и ти запечатай видението, защото много дни са дотогава. Тогава аз, Даниил, примрях и боледувах няколко дни; после станах и върших делата на царя. И бях ужасен за видението, защото никой не го разбираше. Дан. 8:26-27

Когато се опитвал да разбере, как щяло да се случи това, ангел Гавраил бил изпратен при Данаил, за да му обясни повече за предишното видение. Гавраил първо дал на Данаил отправна точка на пророчеството, относно периода от седемдесет седмици, който щял да достигне до княза Месия. Тогава Гавраил казал нещо много важно:

И той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в **половината на седмицата ще прекрати жертвата и приноса [хлебен принос]; и за [срещу] разпространяването на мерзостите на този който ще запустява**, чак до завършването му, и това което е решено ще се излее върху запустителя. Дан. 9:27

Този стих говори за делото на Христос на земята. При смъртта на Исус животинските жертви повече нямало да бъдат част от поклонението пред Бог. Когато Христос умрял, завесата в храма била разкъсана на две, което означава края на физическата жертвена система.

В този текст обаче има по-дълбок смисъл, който бил напълно пропуснат от повечето хора. Знаем, че след като Исус умрял на кръста, животинските жертви продължили да бъдат принасяни, макар и безсмислено. По-дълбоката реалност на делото на Христос е, че *прекратаването на жертвените приноси* не е просто нещо физическо. Когато истината на кръста бъдела разбрана правилно, тогава принципа на теологията на умилоствението щял да престане да действа в сърцето на вярващия. Когато се проумее истинския вечен завет, хората ще престанат да се приближават към Бога, чрез процес на умилоствяваща жертва. Това е по-дълбоката реалност в смисъла на текста, че Той ще направи жертвата и приноса да престанат. Малката дума *за* може да се преведе като *срещу*. Когато вечният завет бъде оценен по-пълно, тогава теологията на умилоствяването ще престане и скъпоценната истина ще действа *срещу* разпространяването на мерзостите, които запустяват евангелието от истинския любящ характер на Бога. Една книга би могла да се напише само по този въпрос, но

връзката е ясна. Истинското разбиране за кръста ще изобличи и победи мерзостта, която запустява.

Днес, когато повечето хора говорят за кръста на Христос, те правят това в контекста на задоволяването на Божия гняв. Това мислене води само до мерзост, запустяваща сърцето. Всички чувства, които дадена личност има към Бога, са тайно запустени, когато се подхранва идеята, че Бог би убил Своя Син, за да задоволи собствения Си гняв. Душата е безплодна с мисълта, че Бог е трябвало да приеме смъртен указ, който само убийството на Неговия Син ще удовлетвори. Католическото учение е най-пълният израз на тази умилоствителна система. Посещавайки Месата, най-малко всяка неделя, изповядвайки греховете си на един земен свещеник, вярвайки в Триединството и разчитайки на заслугите на католическите светии, може да избегнете вечните огнени пламъци в пъкъла на Божия гняв.

Истината е просто следната:

Жертвата и приносът могат истински да престанат само за онези, с които Месията е потвърдил завета.

Простото премахване на животинските жертви, само по себе си, не премахва желанието за умилоствивяване на Бога, чрез тези жертви. Подобно на Авраам и ние днес можем да чуем гласа, който ни призовава, когато сме на път да забием ножа в най-любимите ни връзки, мислейки, че това ще угоди на Бога.

Всички вие, проповедници на Евангелието, които жертвите своите семейства, за да проповядват вестта, която се чувствате призовани да споделите, чуйте гласа – “Аз не се нуждая да бъда удовлетворяван! Вашите думи на проповядване не изкупват греховете ви. Вашата изповед на някоя от версиите на доктрината, предизвикваща необходимостта да отделяте другите като еретици, да бъдат изолирани и осъдени, може да престане”. Нашият небесен Баща иска да бъдем освободени от езическото си мислене. Той желае истински да повярваме, че Той ни обича – агапе ни обича. Няма нищо, което можем да направим или да кажем, за да Го накараме да ни обича повече, отколкото вече ни обича. Прочетете следните проникновени мисли от един християнски автор:

Идеята за умилоствивение или жертва е, че има гняв, който трябва да бъде задоволен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискват жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата.

Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилолюбив, за да можем да имаме прощение, не намира основания в Библията. Абсолютно абсурдно е да се каже, че Бог е толкова разгневен на хората, че няма да им прости, докато не се осигури нещо, което да успокои гнева Му, и че затова Той Самият принася дара на Себе Си, чрез който е умилолюбив...

Езическата идея, която твърде често се поддържа от изповядващите се за християни е, че хората трябва да осигурят жертва, за да задоволят гнева на техния бог. Цялото езическо поклонение е просто един подкуп на техните богове, за да спечелят благоволенieto им...

Преследването, което се провеждало в така наречените християнски страни, в миналото и съществува в определена степен и сега, е само израстък от тази езическа идея за умилолюбивенето. Църковните водачи си представят, че спасението е чрез дела и че чрез дела хората могат да изкупят греха. Така те принасят този, когото смятат за бунтовен, в жертва на своя бог, а не на истинския Бог, защото на Него не са угодни такива жертви. Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, 30-ти август, 1894 г.

Ако сме честни и виждаме реалността на любещия характер на нашия Баща, това ще започне да пробужда у нас едно дълбоко чувство на покаяние.:

Защото милост искам, а не жертва; и познаване на Бога — повече от всеизгаряния. Осия 6:6

Системата за жертвоприношение, основана на умилолюбивенето е една от последните части в защитата на човека срещу приемането на отговорността ни за присъединяване към Сатана и неговите ангели, при убийството на Божия Син. Ето какво ще се случи, когато пресечем последната граница:

И ще излязат на Давидовия дом и на ерусалимските жители дух на благодат и на молитви; и те ще погледнат на Мен, когото прободоха. И ще плачат за Него, както се оплаква единствен син, и ще скърбят за Него, както се скърби за първороден. Зах. 12:10

Душевната агония, която Адам би могъл да принесе на Бога, в отговор на греха си, днес може да бъде наша, в светлината на истински любещия

характер на Бог. Бог не изисква жертва за умилоствение и принос, който да му угоди. Ето каква е жертвата, която Той изисква:

Жертви, благоугодни на Бога, са дух съкрушен; съкрушено и разкаяно сърце, Боже, Ти няма да презреш. Пс. 51:17

Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, който обитава вечността, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам, и при онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените. Ис. 57:15

Ако желаете да изследвате внимателно Писанията, в светлината на принципите в тази книга, ще намерите истината в думите, които Исус казал на Филип:

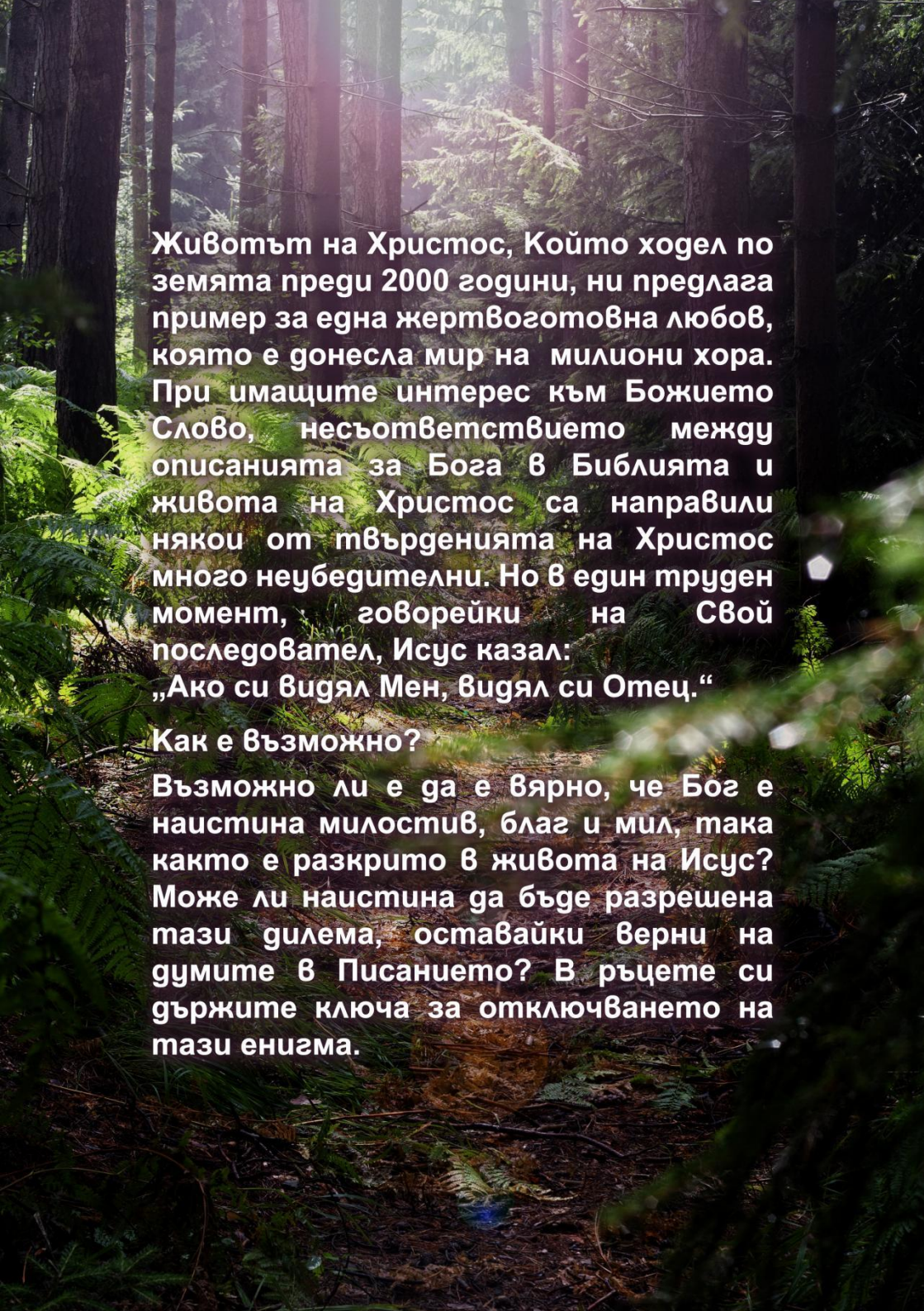
Иисус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мен, е видял Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? Йоан 14:9

За мен лично е такава радост да се събуждам всяка сутрин с мисълта за нежната любов на моя небесен Баща! Аз съм дълбоко затрогнат, че Той толкова много е искал да изпрати Сина Си, за да ни покаже какъв е наистина. Дори с целия риск, човечеството да изопачи всичко, Исус пожелал да дойде, за да ни покаже Отец и да знаем, че Той не е наш враг; Той е наш Отец, наш скъпоценен Баща, Който обича децата Си. Никакви думи не могат наистина да изразят дълбочината на Неговата напълно безкористна агапе любов към нас.

Моето горещо желание е да можем да се обединим, стъпвайки на онова свято място на съвършен мир и да чуем тези думи в цялата им пълнота:

И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих. Мат. 3:17

За похвала на славната Му благодат, с която ни е направил приети във възлюбения. Еф. 1:6

Животът на Христос, Който ходел по земята преди 2000 години, ни предлага пример за една жертвоготовна любов, която е донесла мир на милиони хора. При имащите интерес към Божието Слово, несъответствието между описанията за Бога в Библията и живота на Христос са направили някои от твърденията на Христос много неубедителни. Но в един труден момент, говорейки на Свой последовател, Исус казал: „Ако си видял Мен, видял си Отец.“

Как е възможно?

Възможно ли е да е вярно, че Бог е наистина милостив, благ и мил, така както е разкрито в живота на Исус? Може ли наистина да бъде разрешена тази дилема, оставайки верни на думите в Писанието? В ръцете си държите ключа за отключването на тази енигма.